PÉTER ESTERHÁZY

O femeie

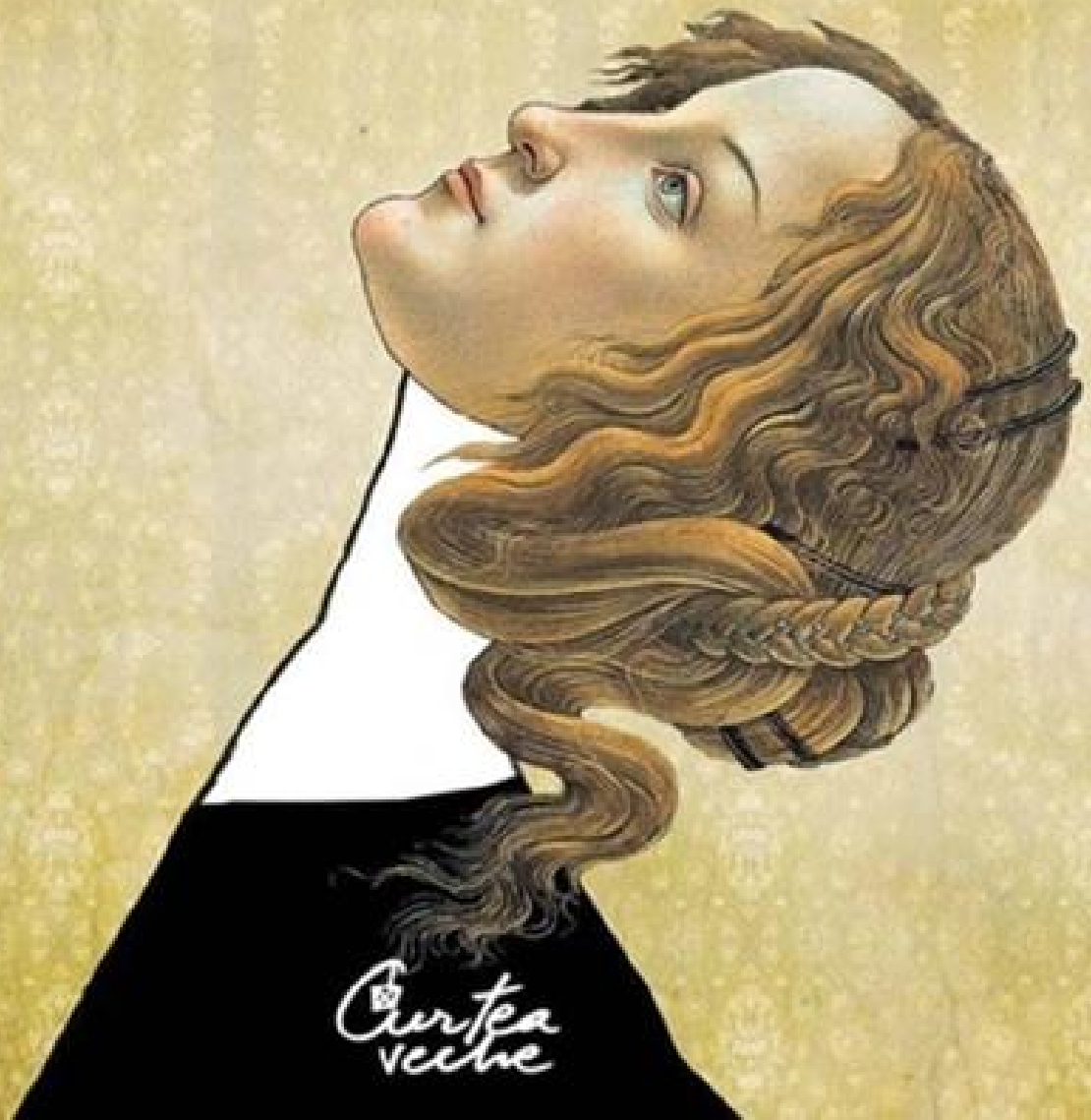

PETER ESTERHAZY

O FEMEIE

traducere din maghiară de ANAMARIA POP

▫ *O femeie (1)* ▫

Există o femeie. Mă iubește.

▫ *O femeie (2)* ▫

Există o femeie. Mă urăște. Umbră, așa-mi zice. De exemplu, îmi spune: păi aici? iar dai târcoale, umbră? Iar altă dată: umbră, la prânz vom avea varză-creață, e-n regulă? Uneori glumește astfel: îmi arunc umbra în față. Desigur, acesta sunt eu, la mine se referă. Gluma nu înseamnă neapărat și veselie, dar dacă-i veselă se întâmplă să chiuie: lumea umbrelor! Trebuie să-mi asum și asta. În schimb, dacă-i indispusă – pentru că i-a telefonat, de exemplu, soră-sa din Liibeck, sau pentru că i-a intrat în cap că-i grasă, în asemenea momente în zadar îi jur că sunt topit după cărnița ei – susține că aș fi copacul din cauza căruia nu vede pădurea. Mă țin scai de ea.

Dacă-și deschide gura, a.a.a.a. Mi-o deschid și eu. Dacă se așază undeva, mă ghemuiesc lângă ea.

Dacă leșină, îi aduc săruri. Dacă-și coboară genele, tremur abia perceptibil. Dacă-și ridică brațul, fac și eu gimnastică. Dacă există un perete gol, știe să imite cu mâna, pentru copii, iepurele, dinele sau vulturul – ei bine, în asemenea momente sunt iepure, câine sau vultur. O doresc, dar treaba scârțâie, merge greu; ne-mpotmolim. Uneori sunt mai aproape de ea, alteori mai departe, dar asta încă nu înseamnă nimic, trebuie să joc după cum îmi cântă, să fac plecăciuni în jurul ei, înaintea ei, sub ea, în spatele ei. În relația noastră există un anume flux-reflux. Cum înțelegi asta, măi umbră? – mă repede cu o voce tunătoare, de altfel, dacă simte c-o doresc, dacă-mi adulmecă dorința, se liniștește, dorința mea nu-i trezește dorința, dimpotrivă, posesiunea o calmează.

Se-ntâmplă să nu-mi poată vorbi liber. (Motivele pot fi diferite, fiind legate de politică, de familie, de locul de muncă, de organizarea circulației rutiere. Tatăl ei nu mă poate suporta, susține că munca mea este un joc al umbrelor, un box al umbrelor, adăugind că aș fi partea umbroasă a propriei mele persoane, că umbresc viața fiicei sale etcetera; un bătrân idiot și nedrept – aș spune, dacă n-ar fi, de altfel, un tip simpatic, echilibrat și seducător: un frumos bărbat cărunt!) In asemenea situații, își îngroașă vocea, ca să nu se dea de gol, și mi se adresează cu o indiferență atât de stridentă încât mi se strânge inima, mi-e frică să n-o pierd, aș face orice pentru ea, tot ce-mi cere.

Chiar așa? Mi-ai aduce până și flori, măi umbră? Nu cred, nu ești tu din ăla, flori nu mi-ai aduce. Mai degrabă ți-ai rupe mâna. Dă din cap satisfăcută. După un scurt moment de gândire îi spun că are dreptate, ai dreptate draga mea, dar după aia tot ți-aș aduce flori, chiar și cu mâna în ghips. Ți le-aș aduce strâns sprijinite de burtă, așa ți le-aș aduce, numai flori mari, enorme, cât un dromader, ca nu cumva să-mi alunece dintre burtă și ghips, de exemplu săbioare, iată ce ți-aș aduce. Așa aș face. Ar înflori producția. Aha, măi umbră, deci săbioară?! Da, unica mea dragoste.

Săbioarele o descumpănesc și mă dorește. Se așază în fața peretelui, ca un condamnat la moarte, dorește să fie luminată din spate, se apropie încet, cu fermitate, se oprește, mă opresc, nu-i cale de-ntoarcere, freacă peretele, e plină toată de var, de perlit (tencutermoizolantă), e albă ca obrazul unui clovn Gânie, tremură, abia mă mișc. Să-i spun că membrii plutonului de execuție, femei, bărbați, de-a valma, și-au încărcat deja armele? Sau că și obrajii lor sunt albi plini de perlit, ca ai clovnilor?

▫ *O femeie (3)* ▫

Există o femeie. Mă urăște. Mă vrea.

Mă sună tot timpul. Îmi lasă mesaje. A cumpărat un robot telefonic ca să-mi lase și pe el mesaje. E foarte ocupată. Mă sună întotdeauna din altă parte. Nu pot vorbi liber, îmi șoptește uneori în receptor. La următoarea convorbire îmi explică de ce. (Motivele pot fi diferite.) Dacă ne întâlnim, comentează convorbirile telefonice anterioare. Tremură baia, compania națională de telefoane și interurbanul, chicotește pe-nfundate în veselia-i perfidă.

▫ *O femeie (4)* ▫

Există o femeie. Mă iubește. Mă sună și-mi rostește numele; îmi repetă numele ca pe un cuvânt magic. Luni în șir. Nici nu știu când are timp să doarmă. Desigur, abonatul aflat în cuplaj cu mine se urcă pe pereți, singurul motiv pentru care nu mă reclamă e că uneori poate asculta „convorbirea" noastră, între timp, zăpada s-a topit, bălțoacele s-au uscat, copacii au înmugurit, se găsesc deja și altfel de ardei decât cei de seră, e adevărat, deocamdată numai la bucată, părțile umede și cavitățile trupului sunt din nou invadate de micoză, parlamentul a votat a doua lege evreiască (3 mai), iar Lajos Bâdeni junior a alungat din țară trupele turcești. In zece secunde e în stare să-mi rostească numele de douăsprezece ori, dar pe termen lung acest record nu-i tocmai relevant, pentru că din când în când mai bea câte o înghițitură de apă călduță. Până acum m-am abținut să spun ceva în receptor, mi-e teamă c-ar muri pe loc. Sau cine știe, poate că-i vorba de un apel greșit.

▫ *O femeie (5)* ▫

Există o femeie. Mă iubește. Se luptă cu trecutul, mai exact cu trecutul individului și al comunității, cu propriul

său trecut și cu trecutul țării.

Nu se poate resemna. De exemplu, îi este imposibil să digere capitularea de la Siria. Poate dacă Dembinski ar fi fost ceva mai talentat. Sau, de ce nu l-o fi iubit Kossuth pe Gorgey? Știi dumneata ce cur am avut eu? Nu, habar n-ai. O, nu te gândi la un cur care-i ca o crupă de iapă, la un veritabil vârtej baroc, la o trivialitate – recunosc – atât de pretențioasă. Dumneata vezi doar ce este. La 18 februarie 1853, Jânos Libenyi, calfă de croitor, a comis un atentat eșuat împotriva împăratului. Dumneata vezi doar cum coboară, cum o ia la vale, cum mi se lasă curul.

Îi place să se sărute (vezi Kossuth-Gorgey), o cuprinde o veselie dezlănțuită, zâmbește, râde, nechează – toate astea sunt variante de sărut. Ce joc mișto! îmi chicotește între timp în gură, încă! hai! încă un pic! limba i se-ntărește, aproape că-mi sparge cerul gurii, un potop de triluri acolo-n întuneric, în întunericul meu. Dumneata ești un Paganini al sărutului, îi spun cu umilință. Ține-ți gura! Lucrez! Săruturile se plimbă de ici-colo pe ea, pe curbura frumos bronzată a gâtului, pe pometii obrajilor, nas, orbite; sărup Pele ^ceP tă, mă ating și se desfac, și coaste pe câmpia de lângă Moftin, șoptește bâlbâit.

▫ *O femeie (6)* ▫

Există o femeie. Mă urăște. Îi miroase gura. I se revarsă tot felul de mirosuri din gură.

Acestea pot fi împărțite în două grupe principale, în funcție dacă a mâncat sau dacă n-a mâncat. Identificarea primei grupe este o știință veselă, în general lipsită de interes. Supă de conopidă. Chiftele cu varză-creață. Urmează delicatesele: ceapă, usturoi. Dar deja mirosul prazului din salata verde, de exemplu, necesită o oarecare finețe. Și, desigur, e vorba de o femeie curată, care

camuflează toate astea cu spălatul pe dinți, deseori cu apă de gură.

Problema devine serioasă abia când n-a mâncat, atunci nu există ieri sau amurg, când mânca, mai era cum mai era, așa ceva nu există, și nu există timp, și nu există cauză și efect, prin urmare, nu există logică, nu există istorie, nu există memorie (astfel, nici morală), nu există nici societate, nemaivorbind de țară, de patrie, de națiune, există doar o singură persoană (o cunosc, din cauza asta vorbesc așa) din care se revarsă impersonalitatea, această duhoare pestilențială și călduță.

Nu, nu-i vorba de duhoare, e mai puțin decât duhoare, tocmai din cauza asta totul e mai înfricoșător.

Un miros slab, puțin neplăcut. Extrem, din cale-afară de puțin; dacă nu mi-ar plăcea să mă sărut cu ea mai mult dedt orice pe lume, nici nu l-aș simți. Dacă o eternă și nestinsă dorință nu m-ar împinge spre buzele ei, habar n-aș avea de existența acestei fisuri a creației, a acestei răni, a acestei insulte fățișe. Femeia asta este ca adierea domoală care suflă dinspre fabrica de clei. Tandrețea e cea mai insuportabilă. Dacă-i acopăr fața cu pupături mici, grăbite, dacă-i sărut ochii, pleoapele, orbitele, nasul, urechile, pometii obrajilor, tâmplele și, firește, buzele, gura, ei bine! e însăși oroarea, ajung pe culmi atât de înalte ale dezgustului încât m-apucă amețeala. In schimb, cu cât sunt mai sălbatic, mai insensibil și mai brutal – adică dac-o înhață din start, ca un animal, dacă pur și simplu îi smulg gura, de parcă ne-am devora pocnind din fălci, izbind cu limbile până simțim gust de sânge – cu atât mai puțin trebuie să mă gândesc la fabrica de clei pe care acum au privatizat-o, după cum se zvonește, pe nimica toată.

Iată de ce, atunci când o zăresc pe un teren propice sărutărilor, iar în ziua de azi abia dacă se mai găsește un

loc care să nu intre sub interdicția gusturilor individuale sau colective, a virtuții sau cucerniciei, ei bine!

Încep să alerg spre ea ca un personaj din desenele animate și țuști! de-a dreptul în ea, coliziune frontală, nu frânez, știu că altfel m-ar izbi, m-ar copleși acel gol opărit, lipsa împuțită a lipsei, nimicul clocit, duhoarea pestilențială din cauza căreia – există precedente – încep să vomit, balele și mucii tot o apă și un pământ – la urma urmei, și asta e o formă de contopire.

Ea știe toate astea, de aceea mă urăște. Un sentiment de siguranță. Ce-i drept, e o neînțelegere la mijloc, are impresia că fac totul din mărinimie, de aceea mă urăște. Cu toate că nu, nu pentru asta, ci pentru că sunt înnebunit după ea, dacă-mi închid ochii, o văd numai pe ea, dacă-i deschid, fac totul s-o pot vedea numai pe ea. Când o să-și dea dea seama de toate astea, o să mă iubească și ea. Dar acest lucru n-are importanță, important e s-o pot vedea.

▫ *O femeie (7)* ▫

Există o femeie. Mă iubește. După părerea mea, e finlandeză. La început ne și spuneam unul celuilalt că suntem rubedenii. Și dumneata ești fino-ugric? Ne străduim să descoperim în celălalt caracteristici naționale. Din păcate nu cunosc, nici pe departe nu cunosc suficient de bine istoria Finlandei (cele mai importante resurse minerale: crom, titaniu, cobalt, vanadiu, aramă, zinc, nichel), există în mine doar câteva imagini „nordice”, la modul general, în aceste banalități caut puncte de sprijin. Mă străduiesc s-o plasez într-un anumit context, într-un clișeu național, dar nu prea ține, pentru că-n realitate contextul ei este trupul meu. Patria ei nu-i patria ei, ci trupul meu. Din cauza asta, atunci când o iscodesc în taină, în fața ochilor mei nu apar imagini din „țara celor 1000 de

lacuri”, cu fluvii bogate în apă, pline de cascade, care unesc lacuri între ele, ci eu însumi, întotdeauna mă văd și pe mine, îmi văd coapsele, despre care putem afirma cu tot curajul că sunt musculoase, altădată îmi văd mușchii contractați ai feselor, bucile sau buzele-mi umede, degetul.

Timp îndelungat, ani de-a rrndul, a negat că simte și ea la fel în ce mă privește. Apoi, în viitoarea unui scandal înverșunat, care ajunsese în pragul sălbăticiei, și-a spus păsul. Mă uit la tine și-mi văd numai.

Pizduca! urla ca din gură de șarpe, te văd în umbra pizducii mele! Nu-mi place când vorbește așa, nu-mi place când e nechibzuită și spune lucrurilor pe nume în privința trupurilor noastre. În același timp, nu suportă tăcerea mea. Acum de ce nu-mi vorbești despre pula ta? mă demască. Despre malul curului meu?! Păi nu-i totuna?! După părerea mea nu-i totuna, dar tac, ce-aș putea să spun? Faptul că și ea privește trupul, al meu și al ei, la fel ca și mine e cu atât mai surprinzător cu cât se descurcă foarte bine în problemele ungurești. Are o părere plină de caracter despre lupta de la Vezekeny („n-a fost nici atât de neînsemnată, nici atât de inutilă cum pare la prima vedere”), folosește expresia „metoda Jânos Drâgffy” (acel Drăgffy care, scoțându-și pintenii, a înaintat călare la Mohăcs, cu drapelul țării, spre moarte sigură), cunoaște anecdotele despre Deăk și reformele din '53 ale lui Imre Nagy, știe cine au fost condamnații în așa-numitele micul proces al scriitorilor și marele proces al scriitorilor, descurcându-se, de asemenea, și printre diferitele orientări existente în cadrul Forumului Democratic Maghiar.

Certurile noastre tot mai dese și, ce rost ar avea să neg, tot mai crâncene degenerau adesea într-o violență reciprocă – eu o zgâlțâiam de obicei, se întâmpla ca tocmai de gât, ceea ce se numește deja strangulare, ea prefera să mă lovească, să arunce în mine, dar nu numai cu cărți sau

cu scrumiera din plastic, ci și cu tabloul smuls de pe perete sau cu clasica vază sau, surprinzător într-un fel, cu mașina de tocat carne, dar s-a întâmplat să arunce și cu tacâmurile înșfăcate de pe masa așternută pentru prânz, printre care erau și cuțite, tocmai ne pregăteam să mâncăm șnițel, ceea ce se numește deja înjunghiere, deci, certurile astea nu cred să fi avut vreo legătură cu rădăcinile noastre comune fino-ugrice. Sau totuși? Groaza timpului petrecut împreună? Am hoinărit împreună, am vânat împreună, împreună am îngrijit turmele, ne-am închinat acelorași zei. Groaza cunoașterii reciproce? Iată, îmi cunoaște până și tăcerile! Poate că și de visat tot pe mine mă visează. Sau eu pe ea. Ce rost are această apropiere? La ce bun această oglindă lamentabilă?

Știu la ce te gândești! a țipat cu o voce stridentă, că poate ar fi mai bine, pentru noi ar fi mai bine dacă eu aș fi Dumnezeu! La asta te-ai gândit. Dar să nu crezi că ești mai breaz. Nu ești mai breaz. Nici vorbă, pentru că același lucru gândesc și eu despre tine, că poate ar fi mai bine, pentru noi ar fi mai bine dacă tu ai fi.

Asta s-a întâmplat deja după nenorocita aia de luptă de la Vezekeny, relațiile noastre erau pe muchie de cuțit; în zadar am tot vorbit, în zadar am tot tăcut, de fapt ne-am tot învârtit doar în același cerc, de jurâmprejur. Am citit undeva că uneori n-are rost să se facă distincție între iubire și ură; mi se face silă de astfel de fraze, însă despre așa ceva era vorba: se declanșase în noi o pasiune fără să știm dinainte unde avea să ne ducă. Nici n-o puteam influența, nici n-aveam vreo speranță. În această perioadă făceam altfel dragoste: mai des și mai înspăimântați.

Într-o zi i-am povestit toate astea tatălui meu, mai precis l-am întrebat cum sunt femeile din nord. A ridicat din umeri făcând o grimasă: de unde să știu?

Totuși, m-a chemat în camera lui, unde nu mai pusesem de mult piciorul, și, fără să scoată un cuvânt, mi-a arătat un tablou pe care-l văzusem deseori în copilărie, într-o altă cameră întunecoasă, sau mai degrabă obscură, a unei alte locuințe, o pictură în ulei, grea, masivă, într-o ramă din secolul al XlX-lea, încărcată, ornată frumos, trufașă. Înfățișa niște precupețe de pește din Norvegia, pe malul mării, într-o piață, sufla vântul și se revărsa o lumină stranie, ceva care nu-i nici întunecat, nici luminos, nici crepuscular. Întunecat și luminos și crepuscular și sclipitor, întuneric sclipitor, crepuscul luminos, amurg etern. Priveam tabloul, iar tata mă privea pe mine.

Precupețe încălțate cu saboți aruncau vesel și ferm peștii. Pentru mine, toate erau identice cu femeia mea din Finlanda. Iar șoldurile lor se legănau cu o forță și cu o ușurință de nedescris, cu o sprinteneală greoaie, fiind în același timp fecioare și femei, animale de povară și zâne ale nordului, deși aveau niște șolduri vrednice, de cetățence, făcute pentru muncă și pentru trup. Mi-am luat rămas-bun de la tatăl meu și, începând din ziua aceea, am așezat-o în acest cadru pe femeia mea finlandeză, aici am localizat-o, locul ăsta devenise contextul ei, mulțimea asta de femei greoaie și sprintene, iar când o privesc nu mai trebuie să mă văd pe mine, nici coapsele mele, nici mușchii contractați ai feselor, nici bucile, nici buzele-mi umede, nici degetul, și nu mai trebuie să mă gândesc că poate ar fi mai bine, pentru noi ar fi mai bine dacă ea ar fi. Nici nu mai continuu, mai bine ne tot întrebăm unul pe celălalt, tachinându-ne asemenea unor rubedenii: dumneata ești fino-ugric?

Dumneata ești fino-ugrică?

▫ *O femeie (8)* ▫

Există o femeie. Mă urăște. Mă iubește, m-a iubit, m-a iubit toată după-amiaza. Nu-mi place expresia „să ți-o pârlesc”, cu atât mai puțin „să ți-o bag”, îmi place „să te fut”, în schimb, acestei expresii nu-i place de text, în glumă fie spus: îl fute de-l zăpăcește. Dar nici nu mă pot prostitua într-atât încât să spun, evident, cu litere cursive: am făcut aia. Aș vomita. Dacă persoana întâi singular din frază ar fi ceva mai detașată de mine, respectiv, dacă m-aș simți mai puțin responsabil, ceea ce ar fi bine, prin urmare, noi muncim la asta, aș fi mai liber, dar mai ales n-aș fi obligat să apar tot timpul, chiar dacă parțial sau ironic, într-o postură favorabilă, atunci, adică dacă aș fi din cap până-n picioare un erou de roman, un pod între „eu” și „noi” (să amintesc doar cele mai importante tipuri de poduri suspendate: simplu, ancorat separat, autoancorat, apoi pod din cablu, în formă de harpă din cablu oblic, din cablu oblic în formă de stea, în formă de evantai din cablu oblic și în formă de harpă din cablu oblic cu un singur pilon), ei bine!

Atunci – dincolo de acest „ei bine!” – aș putea să spun că toată după-amiaza ne-am giugiulit.

N-aș menționa pe primul loc desfătarea, neastâmpărul cu care ne avântam mereu și mereu unul în brațele celuilalt, cu care ne izbeam unul în celălalt, cu toate că și simplitatea, caracterul rudimentar al acestor gesturi sunt importante, și nici doar acea realitate incontestabilă cum că ne-a tihnit, că afooost biiine, dar prin asta ne-am apropia deja de ceea ce vreau să spun, deocamdată de acea plăcere impersonală, de juisarea care-i în noi, dar aproape independentă de noi, de jubilația păgână a trupurilor. Am făcut febră musculară, mă ustura coada, iar pe ea o ustura pizduca, a trebuit să le ungem cu cremă, gâfâiam de parcă tocmai am fi ajuns pe vârful unui munte foarte înalt (de exemplu, Popocatepetl). Am îmbrățișat-o și am dormit, adică eu am adormit, iar ea începuse să sforăie, pentru că

adormise și ea. Sforăia eteric, ca finlandezele, deși este unguroaică sadea. Asta am vrut să spun? Că dormea drăgălaș în brațele mele, asemenea unui copil? Nu. Aproape contrariul – înțelegând prin asta că toate interpretările sunt false, în timp ce totuși aș putea să spun ceva. De exemplu, e adevărat că ea era culcată, era liniștită și molatică, iar eu, lipsit de orice dorință. N-aș putea să spun că eram fericit, dar nici nefericit; o realitate incontestabilă.

Nici trist, cum ar pretinde un proverb latin. Nu mulțumit, dar satisfăcut. Stăteam întins acolo lângă femeie, lângă femeia aceea, în camera aceea (încă vreo cinci minute, ca într-o comedie ieftină), fără să existe în mine vreo întrebare, și nici nu-mi era adresată nici o întrebare de nicăieri, nici din Karelia, nici din Csallokdz, nici din împărăția cerurilor. Existența mea, trecutul meu, poziția în care eram culcat nu ridicau probleme, asta am vrut să spun.

▫ *O femeie (9)* ▫

Există o femeie. Mă iubește. Știe să facă bine dragoste. Mai pe șleau, se fute dumnezeiește. Ar fi greu de spus de ce. Sau dimpotrivă, ar fi ușor? De ce? D'aia. Sunt și altele care-și domină astfel mușchii, și altele stăpânesc acea grație a indecenței, care nu sperie, ci contaminează, nu-i unică nici în privința veseliei care-i clipocește din trup, la fel cum și altele posedă acea capacitate de metamorfozare care-i în stare să schimbe pe neașteptate această veselie în dramă, scufundând-o la fel cum scufundă mătasea-broaștei ușurătatea, și care accentuează voluptatea prin durere. Totuși, așa cum stă tolănită peste mine, încordată într-o frenezie liniștită (I am sitting on a cornflake), sau cum eu mă zbat neputincios în ritmul infinit al oceanelor, prins în „cleștele de marmură al coapselor ei”, e super. Tot timpul cât suntem împreună, există doar bucuria, bucuria

îndepărtează totul, nici eu nu mai exist, nici ea nu mai este, ci doar această simplă jubilație. Din cauza asta, nu trebuie să mă gândesc că totul se va termina în curând, ceea ce-i bine, pentru că mai degrabă aș muri decât să se termine. Cuvântul bucurie nu este cel adecvat. Dumnezeu a văzut că lucrul acesta era bun – iată cuvântul, iată cuvântul adecvat. (De altfel, ea se-ndoiește de toate astea. Le dementirează. Nu, ea nu-i nici pe departe o acrobată a cearșafului, nu e nambăroan, nu i-a spus nimeni așa ceva până acum, or, acest lucru nu-i întâmplător, nu înțelege despre ce fel de prostii îi vorbesc, bine că nu-i vorba de jubilația păgână a trupurilor sau de alte prostii din astea. Un lucru e sigur: în ultima vreme, parcă i s-ar fi schimbat trupul, nu-i mai suplu sau mai disponibil, ci mai degrabă curios, trupul i-a devenit mai curios, iar acest interes, această iscodire s-ar putea numi deja dorință, da, a devenit mai dornică, fapt care o surprinde și pe ea, dar nu-i vorba de vreo știință oarecare, toate astea eu le-am declanșat, trupul meu, trupul meu e moneda, moneda aruncată în ea, așa că, scumpo, fără tine eu am doar un coi.

În pat sunt un uriaș olog.)

▫ *O femeie (10)* ▫

Există o femeie. Mă urăște. Îi este dor de mare, de crepusculul luminos, revărsare de lumină, nici întunecat, nici luminos, amurg etern. Se tot fâțâie de colo colo până găsește marea. Îi place când bate vântul. Iar mie mi-e silă. Mă ascund îndărătul ei, mă adăpostesc. Până când rămâne din ce în ce mai puțin timp pentru meditație – o, cât de diferit ar fi totul pe uscat, trădare! – ar spune; e nedemn! – ar face nazuri; ca animalele sălbatice! – ar sâsâi; trădarea trupului! – ar șopti cu blândețe, iar eu aș considera că-i frumos și emoționant, pe uscat chiar i-aș și spune cu

blândețe, frumos și emoționat acest lucru -> acum, tot trăgând de cureaua pantalonilor aproape că mi-o rupe, deși ar fi de-ajuns să-mi desfacă doar fermoarul, ce proastă-i! dar nu spun nimic, de altfel am treabă, degetul meu își croiește irezistibil drum, să cucerească țărmul albilor prin luptă! de parcă ar fi atras de un magnet sau de Oceanul Pacific, între timp simt că mi se apropie sfârșitul, sunt îngrijorat din cauza pantalonilor, material sensibil, mă acopăr cu palma care mi-a mai rămas, desigur, ea nu s-a gândit, ștergem cu buretele, rămânem așa pentru o clipă, încovoiați într-un spasm, apoi râdem desprinzându-ne, râdem chicotind, ca și cum am fi făcut o năzbâtie. Privim râzând marea, sclipește, alunecă, tremură, marea mea, sclipește, alunecă, tremură.

Bluza ei, pantalonii mei, pata, atamanul cazacilor.

▫ *O femeie (11)* ▫

Există o femeie. Mă iubește. Iubește natura. Turuie într-una despre cosmos, despre minunea naturii, despre ordinea și armonia existente acolo și – datorită acestora – despre frumusețea care există în noi, adică despre îngemănarea dintre tipă și eternitate, deși a recunoscut că în asemenea momente se gândește la Dumnezeu, numai că nu are curajul să-l pomenească. Că-i mai ușor să ajungi aproape de Dumnezeu contemplând un stejar sau o libelulă, această vietate minusculă care întrece până și cele mai complicate mașinării, decât. Decât mergând la biserică sau citind scrieri erudite. Ce legătură are – îi spun că nu-nțeleg – stejarul cu scrierile erudite? Ridică din umeri. Cu toate că-i foarte deșteaptă, are mintea brici, dar nu-i place să explice. Pentru ea ceva ori este evident, ori nu există.

Vara poartă niște pantaloni largi, din pânză (de culoare bej), care-i ajung până la genunchi și care fâlfâie, scoțându-

i în evidență coapsele puternice și fesele, accentuându-le. Are, de asemenea, o forță uimitoare în pulpe și-n sini. Cunosc totul pe dinafară. Deseori se schimonosește, trântește niște grimase exagerate, ca-n filmele mute, și parcă s-ar uita sașiu. Sprâncenele-i sunt stufoase, ca un gard de mărăcini întrerupt la rădăcina nasului. N-o să se inflameze rădăcina perilor? Când o întreb asta mă lasă baltă, se evaporă când aude de inflamație. Obișnuiește să-mi dea și câte un ghiont în spate, de parcă m-ar încuraja. La ce?

Ploaia n-o deranjează. Eu merg întotdeauna pe lângă perete și-mi trag gluga peste cap; ea umblă cu capul descoperit, pe unde are treabă. Deși pe aici ploaia nu cade, ci se revarsă, nu de sus, ci atacă perfid din cele mai neașteptate părți. În asemenea ocazii umbrela-i o prostie, o vanitate. Totuși, cel care are una, fie pentru că-i străin, fie pentru că așa-i stă în fire, acela o învârte de parcă ar mânui o sabie, se-mpleticește rotindu-se, de aici? poate de aici? acu' iar de aici? Cei trei mușchetari. De cele mai multe ori, ea decide ce-o să se-ntâmple. (Prima ocazie o putem considera excepție, arunci am obligat-o să mi-o ia în gură, e adevărat, a făcut o mutră, dar n-am putut să decid dacă interpretează, să spunem, un rol dintr-un film mut, sau dacă i-e scârbă de-adevăratelea, sau doar pur și simplu „pofta vine mâncând”. Ulterior, acest lucru s-a confundat cu briza mării, cu natura capricioasă, cu cine știe ce fel de cosmos. E caracteristic și faptul că până la urmă n-a înghițit-o, dar nici n-a scuipat-o, mi-a pus-o cu delicatețe înapoi pe burtă.) îmi place peisajul în care n-are ce căuta omul, din care omul e respins, în care nu-i loc pentru el. Tărâm de dinaintea apariției omului. Dacă ajungi pe un asemenea tărâm, imaginația nu are margini, poți să-ți imaginezi ce vrei, acolo începe orice gând, orice. E un tărâm fără asemănare. Nu poate fi asemănat cu nimic,

pentru că nu există picior de om, ridică din umeri asemenea unui puștan impertinent. Se preocupă mult de cuvinte, se căznește mult cu ele, mai ales privind modul în care se poate descrie ceva prin cuvinte. De exemplu, povestește că nu-i nici pe departe întâmplător că norvegienii, sau cine-or fi ei, au patruzeci și ceva de termeni pentru zăpadă. Când vede o cascadă, e copleșită de furie și neputință. Ia uită-te la nenorocita asta de cascadă! Păi n-ar fi mai cinstit dacă și-ar ține gura? Acum să enumăr că se rotește, clocotește, se zbenguie pe pietre, se avântă cu capul înainte, cade, spumegă, face bulboane? O, cât e de caraghios! – se lamenta sclifosindu-se. Iar mie să-mi intre bine-n cap, acest lucru e ca și cum am vrea să prindem vrăbii bătând din tobe. Când apare o problemă, ea devine de-ndată de nerezolvat. Numai vraciul e un oculist adevărat. Sau, mă întreba uitându-se la mine sașiu, acolo unde sunt multe cascade sunt și multe cuvinte-cascadă? în Ungaria ce-i mult? A început să mă lovească cu pumnul în piept, ce rușine și ce eșec, ce blam.

Un fiasco! – și m-a anunțat disperată că prin cuvinte lumea nu poate fi, totuși, descrisă. În asemenea momente eu tac (într-o ocazie i-am amintit cum a descris Jokai Dunărea și Porțile de Fier – să fi auzit răcnete!), îmi fac planuri despre cum vom face dragoste în curând, deși acest lucru iese bine doar atunci când nu-l plănuiesc, dar pentru că nu vreau s-o împiedic pe sclifosită asta cultivată, plănuiesc amoruri cu alte femei, de care însă n-am nici un chef.

Prin urmare, în apropierea cascadelor ea este furioasă, iar eu melancolic. Iarba i-a pătat fusta, nu s-a enervat, înainte de a-și trage chiloții a fugit pe malul fluviului, acolo unde se prăvălea cascada, să și-o clătească. Măi, a țipat spre mine, e posibil ca fiecare om să fie o cascadă? Și și-a fluturat fusta.

▫ O femeie (12) ▫

Există o femeie. Mă urăște. Are ochii gri, la fel ca ai mei. Și pentru că ai mei sunt ca ai mamei mele, mă uit la privirea ei de parcă aș fi ajuns acasă.

De la distanță, are un trup ca de fetișcană, de aproape, e ca o argilărie. Brațele-i sunt late, buzele zmeurii.

Mă amenință fără încetare. Cum că eu să nu fiu îngrijorat. Ea este dt se poate de bine, într-o stare excelentă.

Hundert procent, și-mi dă un ghiont în spate, de parcă ar fi un puști pus pe năzbâtii. Și are impresia că s-a născut sub o stea norocoasă, pentru că i se întâmplă atâtea lucruri minunate, unele după altele. Concret? Concret, tocmai chipul meu. Cum știe să facă el nu-știu-ce, să strălucească și să se minuneze! Iar ei nici un bărbat nu i-a spus încă, sau nu i-a spus în felul ăsta, mulțumesc. Dar eu să nu fiu îngrijorat. Îi văd doar partea dintre coapse, în rest, nici brațele-i late, nici buzele-i zmeurii, nici pe fetișcana-argilărie. Ți-i rog, ți-i rog, astfel îmi șuieră glasul, vuiește și imploră. La asta s-o fi gândit? Acest ți-i rog să fie pentru ea mulțumesc?

Iar de arunci e amețită, se-nvârte lumea cu ea, asta-i desfătare și abundență, iar ea simte totul din nou, la fel ca-n copilărie, îi cântă trupul, îi murmură, un potop de triluri, s-o înțeleg, s-a deschis ca o floare. Dar eu să nu fiu îngrijorat.

▫ O femeie (13) ▫

Există o femeie. Mă iubește. Numai că trebuie să-mi aștept rândul. Când cinăm împreună, în afară de mine mai sunt, întotdeauna, șase-șapte bărbați, (în afară de mine sunt întotdeauna șapte bărbați, întotdeauna aceiași șapte

bărbați, nu lipsește nici măcar cel căruia i s-a sinucis recent fratele mai mic; dimineața a făcut cumpărături, și-a trimis scrisorile, n-a fost nici o scrisoare de adio între ele, apoi s-a aruncat de la etajul zece, într-un cartier de blocuri.)

Toți sunt drăguți. Asta-i și părerea femeii (mai bine zis asta-i părerea ei, iar eu sunt de acord cu ea), îmi tot dă târcoale ca să-mi poată șopti la ureche: uită-te la ei cât de drăguți sunt! E mândră. Privirea stăpânului îngrașă porcul.

Luăm masa la restaurante bune, ne plac localurile unde se servește pește. În trei ocazii, dar mai degrabă în patru din cinci, comandăm pește. Preferăm peștele oceanic în locul celui de apă dulce, excepție face crapul la tavă după care toată lumea se dă-n vânt.

De obicei sunt ultimul, trebuie să aștept să-mi vină rândul. Să aștept, să aștept, de parcă niciodată nu s-ar mai termina noaptea, și dimpotrivă: de parcă cineva ar putea să-i pună capăt în secunda asta, în oricare secundă. Înainte să vină și vremea mea. Aștept, din moment ce pot aștepta! Ne înspăimântă când zeroul, când infinitul. Câteodată, să spunem, cifra douăzeci și opt. Toți au câte un motiv să intre în fața mea. Uneori acest lucru mă afectează, alteori mă simt privilegiat (îmi spun că sunt preludiile, cam așa ceva).

Unul dintre camarazi e marinar – ce-i drept, pe Dunăre, dar oricum. Nu-și face probleme, râde mult și strident, îi place să vorbească despre familia sa, despre cele două fetițe și despre nevastă, care are codițe, două codițe aurii. Cu toate astea, e un om delicat și sensibil, știe să povestească interesant fel de fel de istorioare, folosește o sumedenie de cuvinte și expresii tehnice, specifice marinarilor, de altfel, le savurează din plin („dacă până la unșpe înainte de masă este pe cer o pată albastră cel puțin de mărimea unui pantalon pescăresc, atunci în ziua respectivă va fi soare”), se ofensează repede („tata –

povestea amicul – a murit pentru că mâncase un macrou care fusese deja și pe la Stockholm”, a se înțelege: n-a fost pescuit în ziua respectivă, dar chicotelile-s interzise, nemaivorbind că tatăl său n-a părăsit niciodată localitatea Nyirbâtor) și are o ureche exersată pentru aluziile confuze.

E mai tânăr decât mine, lat în umeri și musculos. Întotdeauna l-am văzut îmbrăcat într-un sacou gros din tweed. Așa îmi închipui că trebuie să arate un bărbat tânăr. E adevărat, la o adică, nu stă mult pe gânduri. Când rămânem doar noi trei, ceea ce se întâmplă des, el, eu și femeia, ar fi mai bucuros dacă aș părăsi barul. Pentru că după cină începe hoinăreala prin oraș, există două-trei localuri pe care le frecventăm întotdeauna în aceeași ordine, chestii de blues și de rock-and-roll, mă las nițel cuprins de nostalgie, motiv pentru care marinarul și femeia, fiind mai tineri, fac nazuri. Marinarul nu știe de glumă – într-o zi mi-a spus: eu însemn foarte mult pentru ea, întotdeauna uiți asta! – dar îmi zâmbește, uneori chiar mă și strânge de braț, se vede că vrea să-și atingă scopul: acum urcă-te tu într-un taxi și cară-te naibii acasă, îi zâmbesc și eu, aprobându-l din cap: păi sigur, sigur, s-a făcut, numai că trebuie să mai treacă puțin timp, și continuu să-l aprob, de parcă am fi frați.

Sunt surprins de fermitatea și perseverența de care dau dovadă. Pentru că în final asta reiese, că sunt ferm și perseverent. Fiindcă lucrurile încep cu totul altfel.

Mai degrabă parcă aș fi o secătură, un pomanagiu. De exemplu, mângâi eșarfa de cașmir, verde-albăstruie, surprinzător de frumoasă și, presupun, foarte scumpă (a femeii), între timp mâna îmi alunecă pe gâtul ei, moment în care își înclină rapid capul și-mi strânge dosul mâinii de clavicula-i fierbinte, la fel cum face un om de afaceri sau o secretară versată cu receptorul telefonului. În schimb, altădată, într-un alt moment al serii, sunt asemenea

vânătorului sigur pe sine, un rechin bătrân și rutinat care știe că timpul lucrează în favoarea sa, time is on my side, yes, ii is, yes, ii is, vântul suflă când de ici, când de colo, iar acum din partea ailaltă, așteptare, pândă, stai cu ochii pe ea. Totuși, sunt atent ca marinarul să nu vadă chiar totul. Mi-ar fi rușine, și-ar da seama cine sunt (mai ales cum zâmbesc nătâng, sorbind din ochi femeia), iar acest lucru m-ar dezavantaja.

Sunt lungi nopțile astea, interminabile, pline de multe evenimente neprevăzute, interne și externe, de surprize, de întâmplări neașteptate, dar slavă Domnului, se termină întotdeauna în același fel. (Zilele trecute cocoșii s-au încăierat, marinarul și cu mine am rămas pe dinafară, apoi el și femeia au încercat să-i despartă, lăsând astfel impresia că ar fi fost și ei implicați, îi vedeam cum o pipăie pe femeie, inclusiv marinarul. Se sărutau trei deodată, cu câte o jumătate de gură sau naiba știe cum. Eu stăteam pe scaunul de la bar; când se uita careva dintre ei la mine, puteam să descifrez în priviri ușoare urme de ură. Știu să stau pe scaunul de bar la fel de bine cum stau alții într-un fotoliu; nu mulți pot să spună acest lucru despre ei.)

▫ *O femeie (14)* ▫

Există o femeie. Mă urăște. Oare asta nu înseamnă că, de fapt, eu o urăsc? în schimb, dacă mă vede, să spunem, în baia ei, cum stau amărât pe vine pe bideu, sau în bucătăria ei, cum mănânc din supa de găină devenită între timp gelatinoasă (de fapt, ronțăi doar aripile), sau când îi ajut pe copiii ei să-și facă lecțiile (în momentul de față trigonometria e cea care le pune probleme, dar au avut necazuri și cu ecuațiile de gradul doi, cu ecuațiile echivalente, ca să nu mai vorbim despre inecuații și teoria mulțimilor, în general; iar la zoologie – cărăbușul), sau

dacă după-amiază mă retrag în camera ei din fundul apartamentului să moțăi nițel, dar chiar că nițel, pentru că altfel parcă m-ar lovi cineva în moalele capului și până seara nu mai apar din profunzimea cafenie a după-amiezei, dar și în afara casei, în oraș, la o intersecție, concret pe trecerea de pietoni, sau când stau în fața vitrinelor de la librării, jinduind după un dicționar etimologic, sau când tocmai studiez, dându-mi importanță, listele de meniuri afișate în fața restaurantelor, sau în sat, sau pe costișa cimitirului, sau la o vânătoare de fazani – mă vede și acolo, pe loc, în baie, în bucătărie, în hol, în camera din fundul apartamentului, în oraș, în sat, pe costișa cimitirului, pe câmp, pe loc mă seduce.

Își aruncă privirea senzuală asupra mea, mă soarbe din ochi sau pur și simplu îi lucesc doar buzele, și uite așa. Îi freamătă nările, ca aripile unui fluture.

Respiră asemenea unui animal. Își camuflează seducția în veșminte viu colorate, urzeala a tot și a toate fiind lingușeala; mă face să cred că a) sunt un bărbat fantastic, b) dacă, din diverse motive, nu sunt așa, ea chiar și atunci e înnebunită după mine. O trec toate nădușelile. Îi tremură genunchii. I se împleticește limba. Nu poate fără mine. Are nevoie de mine, s-o ajut.

Firește, pe mine asta nu mă costă nimic. Când se ivește ocazia, stă picior peste picior, fusta i se ridică până la mijlocul coapselor, iar mie, folosind o expresie vulgară, cât pe ce să-mi sară ochii din orbite. Observă cu discreție treaba asta. Dar nu mă seduce cu aceeași discreție. De pildă, apare din neant și mă înghesuie în perete, asemenea unui bărbat, îmi desface cu genunchii picioarele, în fața poștei, lângă cutia roșie de scrisori, în timp ce imprudent aș dori să-mi expediez corespondența, sau dimpotrivă, îngenunchează cu umilință în fața mea și așteaptă ca până și ultimul plic sau ultima ilustrată să dispară în cutie, apoi

mă desface la pantaloni și, când veselă, când extrem de serioasă, aproape funestă, se ocupă de mine, se joacă, ai zice că muncește. Se-ntâmplă ca o zi întreagă să nu-mi adreseze nici un cuvânt, flirtează cu bărbați străini, flecărește, le face ochi dulci, dar nu ostentativ, nu fățiș în detrimentul meu, lovindu-mă pe la spate, mișelește, încât să rămân totuși eroul principal al poveștii ei, nu, nici cal, nici măgar, apoi pe neașteptate, când se înserează de-a binelea, se-ntoarce spre mine, în baie sau în oraș sau în sat, și mă imploră cu tandrețe: dormi la noi. Noaptea-i fragilă, liniștea-i deja foarte adâncă, în întunericul netulburat plutește doar această rugăminte: dormi la noi.

Dar nu întotdeauna reușește să mă seducă. Până acum de două ori nu m-a sedus. O dată aveam chef să dorm, a doua ocazie nu mi-o amintesc (parcă n-aș fi dorit-o suficient de mult, am preferat să mă uit la televizor); în ambele cazuri, a doua zi am fost atât de copleșit de exaltarea puerilă a mândriei, că am sunat-o neîntârziat cerșindu-i o întâlnire. Pe care a acceptat-o cu mărinimie.

Prin urmare, mă agață tot timpul. Știe cum să mă ia. Nu pot să pricep până la capăt ce înseamnă acest lucru din punctul ei de vedere, oricum, mie îmi umple viața. Marți am fost la Nyiregyhâza, a trebuit să rezolv ceva pentru sora mea mai mică. Am tras la căminul colegiului unde se impregnase aerul epocii lui Kâdăr, ca să spun așa, și duhoarea ușor amăruie a unor chimicale. Pe pat am găsit un bilet cu un mesaj, cum că să sun neîntârziat la camera 404, să las să sune de două ori, apoi să închid, acesta ar fi semnalul, pentru că nu-i singură, dar în cazul ăsta ar veni să mă vadă („ar da o fugă”)

— La Nyiregyhâza nu există nici camera 404, nici telefon. Iată un exemplu pentru deplinătatea de care vorbeam.

Oriunde aș fi, pe bideu sau la vânătoare de fazani, o aștept să mă-nhațe, deși nu sunt un șoarece de câmp care-și așteaptă în mod fatal uliul. Apoi, dacă ne întâlnim întâmplător nici măcar nu clipește, și încă e puțin spus. În ciuda faptului că întotdeauna, pro forma, eu plătesc oalele sparte, mereu mă gândesc și mi-e teamă, vai! să nu cumva s-o umilesc. De exemplu, la Nyiregyhâza, până la urmă am cinat împreună într-o atmosferă cât se poate de plăcută. 'Te-n mă-ta de curvă și nu-ți mai bate joc de mine! – sunt în stare să gândesc și asta.

▫ *O femeie (15)* ▫

Există o femeie. Mă iubește. Mă liniștește tot timpul, crede-mă, îmi spune, de exemplu, nici vorbă să te urăsc. Și, sufocându-se de furie, adaugă: iar acum merg să fac câteva ture cu bicicleta, să-mi aerisesc capul. De parcă treaba asta m-ar privi pe mine.

Sau, mă liniștește că nu-i gravidă, că uterul nu i-a fost binecuvântat. De fapt, este în luna a șasea, iată burtica, dar eu să nu fiu îngrijorat, își asumă ea totul, de altfel precis că va fi băiat. Hundert procent, și-mi dă un ghiont în spate. Vrea totul imediat. De parcă viața, viața ei, ar fi un film rulat rapid. De-abia mă culcasem cu ea, și deja era preocupată de educația copilului care avea să se nască. Limbile, limbile sunt cele mai importante, dar nu te îngrijora, o să rezolv eu, Institutul Goethe. Cu toate astea e atentă, dacă vede că sunt foarte deprimat îmi spune să nu mă pierd cu firea, nu sunt eu singurul bărbat din viața ei (ca să-mi diminueze responsabilitatea). Pe mine chiar mă liniștește afirmația asta, indiferent că am fost sau nu îngrijorat înainte. Evident, când voi afla apoi de ce se grăbește, de ce zorește totul, de ce mă tot îmboldește și pe mine să devin vegetarian, va fi prea târziu.

▫ *O femeie (16)* ▫

Există o femeie. Mă urăște. Tot timpul îmi dă papucii. Mă trimite la plimbare. Mă aruncă.

La fel ca pe o lămâie stoarsă. Demonstrează inteligent și cu consecvență, sprijinindu-se pe argumente solide, de ce trebuie să se termine. De ce e cazul s-o lăsăm baltă. Suntem foarte ocupați, atât ea cât și eu, așa că de cele mai multe ori avem timp pentru această discuție, pentru acest act, în pat. Cu alte cuvinte: mă-nclin sub greutatea argumentelor. Adevărul e că n-am considerat o catastrofă faptul că trupurile noastre nu sunt devorate de focul pasiunii, și lipsa de entuziasm poate genera scântei frumoase. De altfel, mie îmi place și dacă stau numai întins lângă ea, dacă-mi atârnă mâna în poala ei. Ea nu despre asta vorbește, ea vorbește despre tot, ca despre un întreg, în vreme ce eu mă opresc la detalii, iar detaliile, prin însăși natura lor, sunt întotdeauna parțial în ordine, dar totul, ca întreg, nu este în ordine. Am fost ridicoli, astfel obișnuiește să înceapă. La care eu îi împing mai sus coapsa.

Coapsa zveltă, de altfel. A fost frumos, a durat ani la rând, spune. Fără să scot un cuvânt îi întorc trupul spre mine, bustul ei, de altfel. Ar fi și ceva bun, dacă n-ar exista gândurile astea obscure despre tot, ca despre un întreg, ci numai carne și oase și tendoane, nu-i așa?

Ea nu despre asta vorbește, ci despre inevitabil, că totul e oarecum oniric, ceea ce-i mai rău decât plictisul, cotidianul, clișeul.

În pat, nu mă simt în largul meu!

O arunc de pe mine, cu bust cu tot, cu tot ce are, îmi dezvelesc părțile genitale, iar dintre ele, puia, sunt aici! cucu! iată-mă! Nu-mi răspunde. Te omor dacă mă părăsești, îi spun, și-i înfund capul în pernă. Asta-i o propoziție bună,

de obicei funcționează, scâncește, dar chiar dacă mă omori, va fi de parcă ți-ai imagina doar. Poate c-o să te supere ce-ți spun, îi zic, dar iartă-mă. N-am pentru ce, îmi spune.

▫ *O femeie (17)* ▫

Există o femeie. Mă iubește. I-am propus să-mi dea papucii. M-am speriat, îmi povestise mai târziu, deja mi-era teamă de ce-i mai rău. Dar nici până-n ziua de azi nu știu ce-ar fi mai rău. Că ar putea să mă arunce pe drumuri, să renunțe la mine, să mă alunge, să mă trimită la plimbare. I-am propus: plec cu Dumnezeu. Motivele mele erau de natură fizică. Mă năpădise o erupție scârnavă, mai întâi la „aripi", zona omoplaților, mă plesneam cu sălbăticie și ridicam din umeri, apoi am observat aceste bubulițe migratoare și pe dosul mâinii, îmi intrau pe sub cămașă de parcă ar fi fost niște furnici sau niște soldați. Apoi pe antebrațe. Deasupra noadei. Apoi pe gât. Mă-nvârteam de jur-împrejur, cu două oglinzi în mâini, încercând să descopăr ravagiul. Există ceva dezgustător în mine, i-am spus în final. A aprobat dând din cap. Pândea cu entuziasm dacă aceste bubulițe se micșorau sau dacă se dezvoltau în niște ulcerații mărunte, purulente, galbene la mijloc, emanând mirosul sulfuros al putrefacției. Era înnebunită după ele, le mângâia, le săruta, se ungea cu secreția lor. Era oribil. Eu nici nu mai existam pentru ea, doar ele. Astfel trecu vara.

În toamnă, rănile și abcesele s-au uscat, erupțiile, bubulițele, bășicile s-au cicatrizat. Nu-i pasă de mine, îmi răsfață trupul, stă lângă el sau îl însoțește, altfel spus, nu-l slăbește din ochi și pândește clipa când or să apară din nou bubulițele.

▫ *O femeie (18)* ▫

Există o femeie. Mă urăște. Momentan citește Mein Korper, das Ferkel, de Reinhard P. Gruber. Corpul meu, purcelul, spune. Corpul meu, scroafa. Momentan, spune, sunt în India cu trupul meu.

L-am însoțit pentru că n-am vrut să-l las singur. În ultimul timp a îndurat foarte multe, bietul de el. În decembrie i-am fracturat până și sternul. A luat-o în nume de rău. A trebuit să mă internez cu el la secția de urgențe a spitalului. Nu mă pot plânge de tratament, dar el, trupul, mi-a cauzat în permanență dureri. Termină! i-am replicat scurt și energic. Dar nu s-a sinchisit, a râs și a continuat să mă doară. N-a fost intenționat, am încercat să-l liniștesc. Dar îmi cauza dureri, el mie. E-n regulă, i-am spus, te voi duce în India, mai precis în Goa, acolo o să-ți treacă. Acolo trăiesc hippies, acolo toată lumea se simte bine.

Acum suntem aici. Îl scot în fiecare zi. Poate să fie el însuși, neacoperit. In secret, se va bronza de-a binelea. Înotăm deja înainte de micul dejun. Apoi fierbem un ceai și pregătim pesmeți, acesta este micul nostru dejun. La prânz presarăm peste noi niței praf de cacao, nu cumva să se spună că am venit în India de florile mărului. Pornim ventilatorul din tavan. Broboane de transpirație, corpul dârdâie. Fierbinte, rece, fierbinte, rece. Eu primesc o bere, el, ventilatorul.

Iarăși e bolnav. Dacă aș fi știut, n-aș fi venit. Îi curge nasul. De patru zile și patru nopți îi tot curge, deși până acum el a curs cel mai puțin, totul curgea, numai nasul nu. Ce-am făcut să merit asta? Afară, un soare indian strălucitor, înăuntru, mucii ăștia. Așa-i trebuie, dacă nu pot să ies din cameră îi ofer doar broboane de transpirație. Acasă obișnuia să experimenteze guta, dar aici nu ține, e prea cald, carne de porc nu se prea găsește, alcoolul e puțin – aici nici măcar cel mai prăpădit corp nu-i în stare să înjghebeze o criză de gută. După patru zile, gata cu jocul

de-a nasul, nu mai curge. Nu suntem noi porci cu râtul umed. Nu mai este suc.

Corpul meu e o scroafă. Acceptă tot ce primește.

Fenny e un soi de palincă, dar nici măcar de asta nu se sperie. Pește, orez, ouă, legume, banane, nucă de cocos, mango – trebuie doar să i le pun în față că deja le și înfulecă. Bere, ceai, palincă, limonada, lapte – deja le și trage la măsea. Grohăie în loc de răspuns, porcul de el. Drept pedeapsă, îi pun de-o insolație. Nemișcat timp de două ore în nisip, la ștrand, în nisip, în canicula amiezii.

Numai așa, ca să nu uităm cine-i stăpân în casa asta!

Pentru că știu eu să vorbesc și altfel. Să-mi dau arama pe față. Numai să ajungem acasă (biletul e cumpărat, bani nu-i mai dau, așa că trebuie să vină cu mine)! Osă întoarcem noi foaia dacă are impresia că se poate juca cu mine! O să primească exerciții de yoga în loc de tocăniță! Trei zile sub stele în loc de cârciumi! Spalier pentru gimnastică în loc de chifteluțe! Bicicletă, în loc de televizor. Saună, în loc de sex! Alpii austrieci, în loc de Toscana!

A intrat deja în cel de-al treizeci și optulea an, corpul, da' se mișcă de parcă ar avea douășdoi, scârba dracului. Adio Goa, iarna mă doare. Acasă o să-l înscriu la un club al pensionarilor, n-o să mai aibă el chef de douășdoi! Dacă face pe nebunu', o să-l oblig să meargă și ia cursurile Universității Populare! Renașterea timpurie, pentru începători! Iar dacă după toate astea tot mai are impresia că el este alfa și omega, ei bine! atunci îl vom relua pe Immanuel Kant, în special ideea imperativului categoric, literă cu literă. Osă vedem noi. Acum încă mai chicotește, dar îi vin eu de hac. Acasă, scroafo. Cine știe, poate va trebui să adoptăm metoda nutritivă macrobiotică. Sau te trimit la martorii lui Iehova, atunci s-a zis cu donația de sânge! Mai am și alte idei. Numai burdihanul nu, ăla nu!

Limba da, poți s-o scoți din când în când, dar burdihanul, nu! Scroafo! De atâtea ori i-am spus până acum: orice, dar nu burdihanul. E indecent. Obscen. Și nerușinat.

Cum? O bere? Nu, nici vorbă! Caju-Fenny? Nici nu se discută. Numai un strop? Te cunosc, mască frumoasă, întotdeauna așa începe. Pentru nas? Cum că atunci se vindecă. De acord, dar vai de capul tău dacă nu va fi așa. E-n regulă, o bere, un pahar de Fenny, iar peste o săptămână suntem acasă. O să vezi tu. Întoarcem noi foaia, scroafo. Acasă.

Gruber, spune acum femeia. Cum adică, Gruber, și de ce? Se-ntrerupe. O fi într-adevăr în India? Iar acest Gruber să fie noul ei corp? întotdeauna îmi pregătește câte o surpriză. Gruber în locul scroafei? Ce foaie va fi întoarsă? Atunci să fie Gruber.

▫ *O femeie (19)* ▫

Există o femeie. Mă iubește. Ar dori să fiu subțire, ca tras prin inel, filiform, apoi neîndemânatic, cu pielea albă și părul roșcat. In cazul ăsta mi-ar grăi astfel, evident, cu răgușeala specifică pasiunilor înăbușite: te-aș mânca de drag ce-mi ești. Apoi: mor după trupul dumitale plăpând. Am să mă rog pentru părul dumitale purpuriu. Cu toate că nu-i chiar așa de credincioasă. Agitație metafizică. O preocupă mai cu seamă crearea Universului, de ce-ul? De ce are Dumnezeu nevoie de Univers? Ce a lipsit din existența divină c-a fost nevoie să fie tulburată cu creația?

Pentru că trebuie să recunoști, e vorba de o tulburare!

Probabil a lipsit purpura, dar voi toți tăceți mâlc. Are o înfățișare de altădată, mă privește dintr-un timp străvechi, arhaic. E grecoaică, grecii sunt cei pe care-i disting în ea, în întuneric, în robustețe, în armonie.

Parc-ar avea ochi de statuie, Iuno sau cum o mai fi chemând-o. Hera, două nestemate solitare, cât pumnul. Dar pe ea o deranjează; nestemate? și-și rotește ochii cu sălbăticie, gulu, gulu, gulu! Stă rău cu încrederea în sine, e la pământ, îmi suspectează entuziasmul. Un butuc de lemne cu diametrul de nouăsprezece centimetri are douăzeci la vânzare, iar la cumpărare, optsprezece. Dacă un cumpărător bun se-ntâlnește cu un vânzător bun, ei cad la învoială: în jur de nouășpe.

Asta se numește corectitudine comercială. Tatăl ei preaiubit i-ar fi povestit asta, imediat după război. Subțire, ca tras prin inel? Neîndemânatic?

▫ *O femeie (20)* ▫

▫ *O femeie (21)* ▫

Există o femeie. Mă urăște. E mărunțică, asemenea unui pitic, un pitic ceva mai măricel.

Are în ea un nu-știu-ce clasic, un clasic minor, de parcă ar fi de acum 70-80 de ani. Frumusețe de altădată.

Are sexapil, asta-i expresia corectă. Dacă mă privește, roșesc. Dacă o privesc, roșește. Etcetera.

Există o femeie. Mă iubește. E pistruiată și are gută. Fața îi este presărată cu pistrui, „cu binecuvântata rouă aurie a Soarelui”. Vulpițaaa, roșcataaa, așa o porecliseră, în batjocură, în copilărie. Dar când a pășit în cel de al optsprezecelea an al vieții s-a schimbat macazul, oamenii au început să admire aceste pete minuscule, se minunau de parcă ar fi fost vorba de un mesaj secret, cifrat. Am impresia că mă urăște.

Am impresia că n-o pot satisface. La început, la începutul vieții noastre, mă năpusteam asupra ei, o atacam, munceam de zor, trăgeam tare, îmi ridicam sabia, altfel

spus: mi-o zdrăngăneam, voinicilor! oare ce poate să fie?! iar ea mă aproba din cap, cu veselie. Veselia ei m-a speriat. Deși nu-mi era teamă că nu mă descurc.

După aceea m-am relaxat, am devenit domol, îngăduitor; eram atent la trupurile noastre, la ce anume vor să facă, urmându-le cu supușenie. După părerea mea, treaba mergea strună, în tot cazul eu mă simțeam bine, dar eram mirat că ea nu, sau nu chiar atât.

În schimb, i-a dispărut veselia, fapt care m-a liniștit.

I-am numărat pistruii, chiar de mai multe ori, dar niciodată nu mi-a ieșit același număr. Eu nu pot fi numărată, mi-a spus cu aroganță.

În afară de gută, evoc încă două evenimente. Recent, și oarecum în treacăt, s-a întâmplat să-mi spună, dar nu pe un ton critic, ci mai degrabă blajin și cu tristete, cel puțin așa am simțit eu, motiv pentru care am și reținut toată povestea, că mai nou aș avea o anume maiestuozitate, din cauza asta atunci când cu vocea abia ridicată, mai degrabă vesel și jovial, îi spusesem că azi, adică în ziua respectivă, am avut o zi bună, ea îmi răspunsese că acest lucru reiese și din vocea mea, dar eu am întrebat-o dacă nu cumva iar mă critică, întrebare la care ea mi-a răspuns că nu, o! nu, nici n-aș îndrăzni. N-am înțeles nimic. Mi-a spus că mai degrabă ar fi vorba de propria-i incertitudine, în ziua precedentă pălăvrăgise îndelung cu prietena ei despre așa-numita profunzime a așa-numitei existențe, devenind tristă între timp. Sau melancolică. De altfel, ea consideră, așa aude vorbindu-se, că tristețea e individuală, iar melancolia, generală. Am ridicat din umeri.

Din cauza asta ești tristă? îmi amintesc că m-a uluit răspunsul ei scurt și obiectiv, da' de unde, din cauza ta. Pur și simplu am transpirat, la început chiar m-am bucurat, boul de mine. Ține minte, mi-a spus cu o altă ocazie, ține

minte o dată pentru totdeauna – m-a privit, iar eu, chicotind, am ținut minte totul, apoi a continuat – prin urmare, plimbă-te, ghiftuiește-te și gândește-te la trupul tău.

În privința gutei, aceasta nu era tipică, din moment ce nivelul acidului uric, care în condiții normale este mesagerul fidel al bolii, nu era ridicat în mod special, astfel că atunci când apăruseră primele dureri, misterioasele dureri în glezna stingă, existența gutei a fost exclusă – evident, după ce fusese determinat nivelul acidului uric – începând astfel bolboroseala despre nefericita coincidență dintre întinderea de ligament și calcifiere, bolboroseală care se putea citi și din ochi, din ochii medicilor. Spre norocul ei i s-a umflat genunchiul, așa, dintr-o dată, la un restaurant.

M-a rugat să-mi întind mâna sub masă și să mă conving că acolo jos, dedesubt, în întuneric, parcă pe furiș, i se umflă. M-am convins. Iar a treia zi, când a trebuit drenat, s-a descoperit că lichidul extras e plin de cristale perfide de acid uric.

Când ne luăm rămas-bun, obișnuiește să-mi facă semnul crucii pe frunte, la fel ca bunica mea.

▫ *O femeie (22)* ▫

Există o femeie. Simte pentru mine ce simt și eu pentru ea, mă urăște, mă iubește. Când mă urăște ea, o iubesc eu, când mă iubește ea, o urăsc eu. Altceva nu există.

▫ *O femeie (23)* ▫

Există o femeie. O urăsc, sau cam așa ceva. Mă urăște. Aprilie, așa-mi zice. Acum câțiva ani, m-a convins să fim un soi de vegetarieni. Am înțeles complet greșit, da, da, am făcut o mare confuzie, pentru că de fapt ea s-a gândit cât de

bine ne-am simți fără această „jalnică văicăreală a trupului”, ce tot căutăm în jurul coapselor celuilalt, de parcă ar fi obligatoriu, de parcă am fi primit un ordin, vrei, nu vrei, bea Grigore agheasmă, poate-i surprinzător că-mi vorbește despre asta tocmai acum, în pat, mi-a spus, ea însăși e mirată, e o adevărată surpriză și pentru ea că acum, acum, acuuum nu, să nu mă opresc, dimpotrivă, nu din cauza asta îmi amintește, cu toate că de spus îmi spune pentru că acum, când trupul ei e pe cale să urce pe acele culmi, dar aici nici într-un caz n-ar face observații disprețuitoare, cum că, să spunem, ar fi doar deal și nu vârful muntelui, sau așa ceva, acum și-a amintit, iar altă dată abia dacă și-ar fi amintit, ce-ar fi dacă acum ar trebui să ne oprim, și a trebuit să constate că n-ar fi nimic, nimic, ni-mic concret, că n-ar muri din cauza asta, că nu s-ar prăpădi dacă acum, acum, acuuum, când chiar că alunecăm promițător unul peste celălalt, unul în celălalt, ar trebui să ne oprim, deși ea trebuie să simtă asta, că ba da, ar muri, pentru că altfel de ce s-ar întâmpla tot ce se-ntâmplă dacă nu pentru asta, pentru că altfel nu s-ar putea întâmpla, pentru că în felul ăsta tot ce se-ntâmplă în cele din urmă e absolut întâmplător, e nițel caraghios, de râs sau mai degrabă ca un film de desene animate, nu are dimensiune, e ca și cum ne-am imagina tot ce se petrece, adică faptul că acum, acum, acuuum, nu, inimile noastre nu mai sunt împreună.

Inimile noastre nu mai sunt împreună. La auzul cuvântului inimă, ca prin farmec (sau sub greutatea argumentelor?), mi s-a îndoit bastonul – oh, Prospero, coada! – eram îmbufnat, l-am scos și i-am luat cu delicatețe în mână trupu-i fierbinte, roșiatic, care gâfâia încă, ei bine! a spus atunci femeia, și într-adevăr nu murise din cauza asta, să devenim vegetarieni, iar eu, aflându-mă, de asemenea, printre cei vii, am aprobat-o degajat, pentru că

mă tot pregătisem să încerc și eu o dată cum e fără carne, deși circulă tot felul de zvonuri, c-așa și pe dincolo, unul a făcut erupție cutanată, altcuiva i-a devenit pielea cenușie, adică le-a fost tulburat echilibrul, în schimb alții vorbesc despre o nouă ușurătate, puritate și luminozitate, sau, mai prozaic, despre necesitatea eliminării toxinelor acumulate în corp de-a lungul timpului, aproape despre o reîntinerire. Am cărat în pat tot felul de cărți, cărți de bucate și diferite ghiduri ale restaurantelor.

Am surprins-o că în timp ce eu răsfoiesc cu zel cărțile, în timp ce-i ofer posibilități, posibilitățile noastre, această lume nouă care tocmai acum, acum, acum ni se oferă, acum ne dezvăluie marea-i bogăție – ea mă privește insistent, mă admiră fățiș, îmi admiră coada, care roșește sesizând acest lucru. M-am simțit asemenea lui Misi Nyilas când fusese-n vizită la domnul Posalaky: acum să citesc sau să sar? Asta s-a petrecut acum cincisprezece ani. Sau poate că acum nouă.

De atunci, așa și așa, amestecat. Perioadă de tranziție, râde, să fiu cinstită, perioadă de tranziție, măi, Aprilie, și mă trântește-n pat.

▫ *O femeie (24)* ▫

Există o femeie. Evident, mă iubește, dar poate ar fi mai bine dacă m-ar și urî, acest lucru ne-ar uni mai tare. De, ar fi îngrozitor dacă într-o bună zi mi-ar arăta ușa! Dacă mi-ar da pașaportul. Tocmai de asta trebuie s-o înlănțui de mine, indiferent cum, dar foarte tare. Dacă-i nevoie, o umilesc. Sau ea pe mine. O întreb cum e mai bine. Nu-mi dă un răspuns clar. În orice caz, jucăm împreună la Loto.

Să nu mai lungim vorba: de iubit mă iubește, cred că mă și urăște destul de mult, dar ar trebui să știu dacă o plictisesc. Dacă s-a săturat de mine. Dacă-i sătulă până-n

gât de mine. Până peste cap. Dacă nu – indiferent că mă iubește sau nu, că mă urăște sau nu – atunci e bine, totul continuă ca înainte, mă cuibăresc lângă ea în pat, îmi bag capul între coapsele ei, mă așez lângă ea în bucătărie, bem împreună un păhărel de vin, ne uităm împreună la televizor (duminică după-masă, la Zorro), o delectez cu lecturi, îi citesc (din proza umoristică a lui Karinthy, iar mai nou, din Rața sălbatică a lui Ibsen), e adevărat, de plimbat nu sunt dispus să mă plimb, dar o ajut la educația copiilor, un bărbat la casa omului, îi dau banii pe care-i câștig, în schimb dacă da, dacă s-a plictisit de mine, dacă-i sătulă până-n gât de mine, până peste cap, atunci trebuie de-ndată să iau măsuri. Șpagă, mituire. Constrângere și impunere: pe cai! („Dacă o adiere m-ar ajuta s-o încalec, nu m-ar putea smulge nici furtuna”.) Despre umilire și umilință am amintit deja. Orice, numai să rămână. Nu pot să stau cu mâinile-n sân, chiar dacă-i vorba de sânii ei. Numai în ea mă pot consola.

(Desigur, după atâtea trădări, nici ea nu mai este, nici eu nu mai exist, există doar faptul că rămâne. Păi doar asta am vrut, să rămână, să existe rămânere.)

▫ *O femeie (25)* ▫

Există o femeie. Mă iubește. Dar nu-și dă seama. Tot timpul trebuie s-o ajut să conștientizeze treaba asta. Când stăm pe bancheta din spate a unui taxi, o îmbrățișez și-i șoptesc la ureche vorbe fierbinți. In curbe îmi accentuez peste măsură inerția trupului. În timp ce mâncăm mă uit la ea, apoi în farfurie, apoi din nou la ea. Uneori, o întorc ținând-o de umeri, uite, într-acolo! într-acolo! în partea cealaltă! îi spun de exemplu, dar după părerea mea n-ar trebui să se gândească decât la umerii ei. Îi cumpăr mereu bomboane învelite în ciocolată, mai ales umplute cu vișine

și coniac. Sau o privesc peste capetele oamenilor, adică din colțul celălalt al încăperii. Iar uneori închid ochii. Este strălucitor de frumoasă, nițel prea strălucitor de frumoasă, o eroină din romanele lui Krudy. („Ii fremătau nările ca unei iepe tinere pline de fiori, care încă nu-și cunoaște călărețul”.) Coapsele-i sunt acoperite cu niște perișori fini, fir lângă fir, culcați frumos, îndreptați spre interior. Acestea sunt firele de păr pe care le caut, care se-nclină mlădios, asemenea firelor de iarbă în albia izvorului, le caut peste tot, în puful de pe obraz, în subsuoara-i sârmoasă, în sprâncenele-i dese, numai ele mă interesează, dar am șanse doar dacă nu-i este frică de mine. De asta o obișnuiesc cu mine, iar eu mă obișnuiesc cu ea.

▫ *O femeie (26)* ▫

— Există o femeie. Mă iubește, mă iubește la nebunie. Se întâmplă să mă părăsească. Câteodată, din când în când, uneori, alteori, în câte o zi, periodic, foarte rar, ocazional, adesea, o dată, de două ori, de câteva ori, pe ici pe colo. Dispare. Se volatilizează. Se volatilizează asemenea camforului. Dispare precum Kossuth în ceață. Ca un măgar cenușiu. Ca o fantomă luminoasă. Ca Petofi în lanul de secară. Pe nepusă masă. Se resoarbe. Se resoarbe ca o cicatrice după operația de apendicită. Se evaporă. Se evaporă ca bășina din izmana. Își pierde urma. Își ia lumea-n cap, asemenea curcilor bete. Ia-o dacă ai de unde! Oânghite pământul. Uite popa, nu e popa, nu, asta-i deja exagerare. Dispare din fața ochilor. Se evaporă ca picăturile de rouă. Ridică ancora. Spală putina. O șterge englezește. Trece ca baba cu colacii. Rătăcește ca și corbul lui Noe. Face picioare. Rămân cu buzele umflate.

Nu scoate un cuvânt, nu vorbește, nu explică, vine, pleacă. Pleacă, revine. Încetul cu-ncetul, îmi dau seama că a

plecat. Că este plecată. O vreme, am toate motivele să presupun c-au acaparat-o treburile cotidiene, că-i la cumpărături, la cinematograf sau la mama ei. Dar când descopăr prima scrisoare, nu mai am nici un dubiu. Nu pornesc numaidecât s-o caut pe următoarea, îmi rezerv timp, acum am suficient. Le întorc pe toate fețele, le privesc, nuanțez frazele. Mă las cuprins de amintiri, devin visător. Aș dori o lume în care oamenii să fie mai îndrăzneți. Bărbații. Tu. Niciodată nu mi-aifăcut declarații de dragoste stând în genunchi. („Oântrevedere particulară într-o încăpere goală, unde bărbatul îngenunchează deodată în fața damei și, aranjându-i jartiera, îi vorbește despre sentimentele sale”.) Nu mi te adresezi cu Dumneavoastră. Dar mă recompensezi bine, de altfel nu la tine mă gândesc. Nici eu nu mă gândesc la ea, nu mă interesează pe unde umblă acum. Trebuie să hoinăresc în paltoane bărbătești! Semnele exclamării au străpuns hârtia. Nu simt c-aș fi gelos. Oare asta înseamnă că n-o iubesc suficient? Le ascunde cu dragă inimă printre ziarele vechi care așteaptă să fie aruncate. Acolo nu caută nimeni. Printre filele cărților, în fața de pernă, în dosul căptușelii de la umărul vestoanelor, dar am găsit deja și în mașina de spălat vase, în coșul plin (!) de gunoi, în grădină, sub iarba cosită și uitată într-un morman, pe cale de putrefacție, în cușca câinelui, în buzunarul propriei mele cămăși.

Are încredere în mine, simt asta, are încredere că-i voi descoperi toate scrisorile de amor, ascunse precum niște bombe. Ceea ce și fac. Scrisori ponderate sau cu explozie întârziată. Traseu pasional al sufletului, traseu al trupului. Franchețe și pudibonderie. Vulgaritate cât încape, cum dorește clientul. Răzbunare.

Viclenie. Minciună. Sau drăgălășenie. Lingușire. Sinceritate. Am rămas uluit când m-a întrebat că, nu-i așa?

Totul e de parcă nici n-ar fi plecat. Te-ai simțit bine cu scrisorile, nu-i așa, dragule? Scotocirea aceea cu inima înspăimântată, nu-i așa? Micile nedreptăți din scrisori, cărora nici măcar nu le poți răspunde pe loc, nu-i așa? Acest lucru m-a scandalizat. Dar n-am ce face, nu pot schimba nimic. Când lipsește mai mult timp, mă antrenez, ascund scrisorile de amor în locurile cele mai imposibile, apoi trebuie să le găsesc în timp util. Nu-țifie teamă, dragule.

▫ *O femeie (27)* ▫

— Există o femeie. Mă iubește, mă iubește la nebunie. Tot timpul întârzie, o face cu perseverență. Este în întârziere. Se lasă așteptată. A dejunat cu taică-său, spune, a avut program cu maică-sa, la cimitir, spune altă dată. În felul ăsta, prin intermediul ei, tatăl trimite mesaje mamei, și invers. Micuțul meu poștaș, spun părinții. Viața noastră să-ți fie de învățătură, mai adaugă din vârful buzelor. 6 aștept. Stau și privesc în gol, încerc să înghesui timpul în compartimente egale, adică încerc să-l măsor, să-l așez în jugul cifrelor; chiar dacă-i lung, măcar așa nu-i infinit.

Sau mă așez în fața ferestrei (s-o văd mai repede). Sau între timp îi educ copiii. Aceștia, sub influența mamei, sunt predispuși la veselie; eu le ofer dreptate. Sunt în același timp sever și indulgent, de o meticulozitate meschină și de o lejeritate generoasă. O pulă bățoasă și un matur jovial. De parcă aș fi tatăl lor – așa că nici cu asta nu mă pot consola. Aplic într-un mod capricios pedepse, apoi renunț la ele la fel de arbitrar.

Iert cu atâta plăcere. Sunt în stare să fac abstracție de faptul că am dreptate (dar asta nu înseamnă, firește, că n-aș avea în continuare dreptate). Bunica din partea tatălui era în stare să aplice pedepse care se prelungeau chiar și trei-patru zile, fără amenințări, supărări sau certuri.

Părinții de azi nu sunt în stare să plaseze pedepsele în timp; știu să amenințe (viitor), să se supere (trecut) și să se certe (prezent). Apoi recapitulăm în liniște cele învățate despre cărăbuș și cum se desenează triunghiurile, le pun întrebări sâcâitoare despre geografia și hidrografia Ungariei. Între timp, tratez amigdalita pultacee a primului născut. Când se vindecă, merg cu el să-și cumpere blugi. Un adevărat circ.

După o vreme, viața reintră în normal: cu unul dintre ei iau masa de prânz, cu celălalt merg la cimitir.

De fapt, aștept. Îndărătul întregii mele activități, al cuvintelor și al gesturilor, se ascunde mocirla așteptării, mâlul. Stă pitită asemenea unei sălbăticiuni.

O hrănesc cu vise, de parc-ar fi vegetariană. Mi-o imaginez pe femeie (care este) cum dejunează cu tatăl ei, tatăl ei bombăne din cauza prețurilor exorbitante, deși niciodată nu achită el nota de plată, se gândește cu nostalgie la mâncărurile gătite acasă („o, menajurile de odinioară!”), la meniurile gătite de nevastă-sa (la supa de mazăre cu găluște și la pieptul de vițel umplut), toate astea i le amintește și fiicei sale care, ca-ntotdeauna, mănâncă absorbită cu întreaga-i ființă, mănâncă la modul serios, chibzuit, căutând – apoi conferind momentului – o anume maiestuozitate, cu tot ce ține de imperiul senzualității, întreține niște relații solemne, inclusiv cu mine se poartă la fel, mă tratează cu respect și elevație, cum se poartă cu vinetele umplute. Sunt la fel de important ca și cartofii noi cu pătrunjel sau ca sufleul de somon; nu știu să apreciez la justa valoare situația distinsă în care mă aflu. Mi-o imaginez cum se plimbă cu mama ei prin cimitir, două femei în crepusculul amurgului, nu, așa nu merge, sau crepuscul sau amurg, cum îi vizitează la rând pe toți cavalerii de odinioară ai maică-sii, o, pușlamaua asta cât de bine valsa! Doamne, iar ăsta ce mare cartofor se credea! iar

ăstălalt era putred de bogat! steinreich, în nemțește, toți ăștia au fost iubiții tăi? Da' de unde! Numai nenorocitul de taică-tău.

Aproape fără să-mi dau seama, nălucirea se transformă în îngrijorare. I s-a întâmplat ceva. A accidentat-o un convoi militar. Firește, mie-mi revine obligația să-i cresc copiii. E-n regulă. La urma urmei, mă pot sacrifica. Mă voi sacrifica. Îmi voi dedica viața acestui scop. Sau ar fi prea mult? M-ar copleși amărăciunea, aș fi cătrănit, iar în cazul ăsta copiii ar fi cei care ar suferi? Nu renunț la nimic, totuși, le vin eu de hac. (Le vin eu de hac, iată, tragedia nu mi-a distrus simțul umorului.) Să fim realiști. Firește, ar trebui să angajez pe cineva, o menajeră. O menajeră.

E cicălitoare, ajungem de unde am plecat. Ar fi fost mai bine dacă erau și copiii cu ea în mașină. Coliziune frontală. Scandal politic, ministrul de interne neagă orice responsabilitate. Iar eu m-aș lua la trântă cu nimicul. Când îmi imaginez asta, până în cele mai mici detalii, îmi dau seama că-i vorba de aceeași trântă în care sunt angrenat în prezent, trântă cu totul. De obicei, sosește într-un astfel de moment, dar atunci e deja târziu, iar și iar.

▫ *O femeie (28)* ▫

Există o femeie. Mă iubește, mă iubește la nebunie. Tot timpul se mărită cu altcineva.

După nuntă hohotește îndelung pe umerii mei, cum că-i o mare târfă. O aprob cu seninătate. De altfel, investește în permanență. Contractează credite și mă încurajează cu cochetărie să fac la fel. Poartă pantofi 43, pe puțin, și-i sunt crăpate unghiile de la picioare.

▫ *O femeie (29)* ▫

Există o femeie. O iubesc. E cât un dulap. Qt un imobil. Un munte. O bivoliță. Dacă mi-ar da o palmă, aș zbura pe fereastră. Dar de ce ar face-o?

Tot timpul rezolvă afaceri, telefonează, dă dispoziții, trimite faxuri, înființează SRL-uri sau ce naiba or fi, având de-a face, oarecum, și cu TVA-ul. Patul îi este puntea de comandă, de acolo transmite ordinele. Nu poartă chiloți. Se trântește pe pat și telefonează; își trage sub burtă un picior, din cauza asta fusta i se ridică, fază în care uneori se poate vedea umbra aia neagră, acolo. Umbră, așa-i zic. De exemplu, îi spun: iar dai târcoale pe-aici, umbră? Dacă sunt vesel, chiui: prețuim copacul bătrân pentru umbra sa! La fel și: atâta vreme cât omul are umbră, necazurile se țin lanț! Sunt încântat de spectacol. Ca să aibă mâinile libere, strânge receptorul între cap și umăr, un versat om de afaceri.

Are mintea brici, e blondă, mă iubește. Mă-ntreabă dacă o iubesc; firește, între timp notează ceva. Ce pot să-i spun? Ei, băiețaș? Vocabularul ei îmi amintește de cel al unui huligan din anii șaizeci. Te doresc, i-am răspuns încurcat. M-a privit de parcă n-ar fi înțeles despre ce-i vorba. Mi se scoală, i-am explicat. A adoptat vizibil o atitudine de expectativă. Când telefonezi, iar tu mai tot timpul vorbești la telefon, eu te doresc.

Din punct de vedere al cadastrului e O. K.? a bombănit în receptor, în timp ce mie îmi făcea semne cum că hai! grăbește-te! „dă-i bice”. De asemenea, îmi place și să stau la povești cu tine. Mai departe, mai departe. Astea două împreună sunt deja suficiente, nu?

Dorință plus poveste, împreună și perseverent, înseamnă că te iubesc, nu? A făcut o mișcare delicată-dedulap, iar în timp ce zburam pe fereastră – conștient că mă voi prăbuși tocmai în mijlocul unui blocaj de circulație,

amplificând astfel neplăcerile – am auzit-o cum își încuraja un client să solicite un credit pentru privatizare.

▫ *O femeie (30)* ▫

Există o femeie. Mă iubește, o iubesc, mă urăște, o urăsc. De când mă știu, ține diferite regimuri, când regim de sucuri, când regim de fructe, apoi supravegherea greutății corporale, apoi metoda Jane Fonda. Iar acum pur și simplu refuză să mănânce. La micul dejun: nimic, la prânz: trei cartofi fierți, fără sare, iar seara: un șpriț slab (vin alb, sec). E înfometată, suferă ca un câine. În schimb, slăbește. În schimb, pentru ce? Mărgăritare pentru porci, îi tot spun, păi cum mă cunosc, nici nu observ cinci-zece kile în plus sau în minus. Dar chiar dacă le-aș observa, m-ar lăsa rece, pe mine nu mă leagă nimic de aceste kile în minus. Ce aș putea să fac cu aceste kile inexistente, necunoscute? Nu sunt fascinat de cantitate, dar insist că țin totuși la kilogramele care există, iar acest du-te-vino al kilelor mă lasă rece, așa să mă ajute Dumnezeu. O asigur că sunt mort după cărnița ei. Oho, nu-i chiar așa, îngerașule! pentru că, iată, nu peste mult timp își va putea îmbrăca din nou rochia aia de seară, pe care de trei ani încoace n-a putut pune mâna fără să nu izbucnească în plâns, atât de umilitoare era diferența dintre realitate și dorință, iar eu mă voi bucura – așa să mă ajute Dumnezeu – chiar dacă n-am nici o legătură cu activitățile pregătitoare, cu așa-numitele eforturi tehnice. Recunosc, o rochie de seară e o rochie de seară. De altfel, alalong nu slăbește. Când își dă seama de asta, i se deschid ochii, i se tot deschid, e veselă și-i agitată, începe să organizeze câte ceva. Să mâncăm împreună! Și începe furtunos să gătească, mic dejun copios, două meniuri pentru prânz (ce rost au?), cină, pregătește gustări pentru după-amiază, un platou cu ceva de rontăit pentru ocazii nedeterminate în timp. Îi servește și pe

vecini, apoi și ei ne servesc. Familia Kărăsz e specializată în tocănițe (inclusiv în cea din fudulii de cocoș!), familia Czigler, în supa de varză. Dar apogeul e supa de gulaș, gulașul „nostru”. Această oscilație între rochia de seară și gulaș când e pasionantă, când al naibii de deprimantă. Gata, ne-am săturat unul de celălalt.

▫ *O femeie (31)* ▫

Există o femeie. Păi. Mă iubește.

Mă îndoapă cu supă de gulaș. Cu asta vrea să mă mituiască. Am prevenit-o să se păzească de treaba asta pentru că-mi amintește de maică-mea, de altfel, de la o vreme încoace maică-mea continuă să trăiască mai ales prin amintirea gulașului ei. „Gulașul mamei” – o banalitate mai mizerabilă ca asta! Și totuși.

Din momentul acela devine anxioasă. Pot să spun orice, pot să fiu fermecător, prevenitor, să-mi dezvălui dragostea, să fiu brutal, că tot nu obțin nimic. Orice fac, am făcut, voi face, voi fi făcut, în ziua programată pentru mâncare – nu-i cină, nici dejun, e mai degrabă un mic dejun mai consistent (!) și o gustare de după-amiază, ca atare ar fi mai potrivit dacă întreaga zi s-ar numi gulaș, nu luni sau vineri, ci gulaș – începe cu o voce tremurândă, de ani de zile începe cu aceeași voce perseverent de tremurândă, și, mă rog frumos, mă întreabă dacă obișnuia să pună și chimion, întotdeauna există întrebări, întotdeauna rămân. Dacă-i amintesc că am lămurit deja asta, începe o tiradă iritată, cum că aceste îngrijorări, probleme, treburi, aceste greutăți nu pot fi tratate independent de propria lor corelație, ea însăși aparține – și nu exclude că pe mine mă deprimă – acestei corelații, de altfel ce pot eu să știu despre relația ei actuală cu cratița, pentru că ea este lângă cratiță, iar dacă-și aruncă privirea în adâncul adâncurilor cratiței, în această

clocotire, în haosul aflat în formare, ca să se exprime astfel, totul este mereu și mereu altfel – nu putem pătrunde de două ori în același gulaș! dar tac mâlc – boiaua, maroniul-roșcat al acesteia, elementele care freamătă ușor: zarzavatul (puțin!), cartofii și carnea, separat culoarea, separat consistența, tremurul incolor și gelatinos al pulpei, rasol! rasol! nu există întrebare depășită și întrebare actuală, întrebarea există sau, eventual, nu există, dar după părerea ei noi n-o să apucăm acest nu există, de altfel nici n-ar fi bine, dimpotrivă, ar fi îngrozitor dacă ar fi capabilă să gătească acest gulaș fără să scoată un cuvânt, nu, nici măcar îngrozitor, ci mai degrabă ar fi dezamăgită, evident, prin asta nu vrea să afirme că-i place sau c-o amuză jocul ăsta de-a întrebările, nu poate considera propriile anxietăți, îngrijorări, neliniști devastatoare, respectiv, dorința și exigența pentru perfecțiune, drept dovezi ale pasiunii, ca atare, acest joc i-ar plăcea sau ar amuza-o numai și numai dacă l-ar putea considera astfel (gulașul, ca o pecete a pasiunii), iar această lungă digresiune putea fi evitată dacă aș fi fost dispus să-i dezvălui, în sfârșit, situația, rolul și greutatea chimionului, adică statutul acestuia în cratiță aia veche.

Nu pronunțăm cuvântul mamă, nici eu, nici ea.

A trebuit diluat, se arsese nițel, astfel evităm subiectul. Și cum stăm cu pastele făinoase? Situația îi este îngreunată de faptul că uneori confund găluștcuțele cu tăieței. De atâta agitație și emoție i se frânge vocea.

De parcă eu n-aș iubi suficient memoria mamei mele.

La naiba cu halitul ăsta! Atâta mă tot sâcâie până când devin și eu agitat. Înainte să pornesc, o sun indignat și o întreb dacă s-a decantat deja supa, pentru că nici nu-mi pot imagina că n-ar fi gata, o întreb dacă s-a decantat suficient, dacă s-a descrețit, pentru că n-are nici un rost să atac o

supă agitată, mai degrabă. Nu mai trage de timp! și trântește receptorul.

Toată strada miroase a supă de gulaș, îi spun mimând un reproș. Umblu de colo colo prin apartament, adulmec, zburd. Când o înghiontesc cu capul în direcția patului, un gest clar, oarecum vulgar, limbajul trupului, mă întreabă revoltată: acum? în timpul prânzului? O adulmec cu îndârjire. Al gulașului, e mirosul mamei, al ei, bun și tânăr.

▫ *O femeie (32)* ▫

Există o femeie. Maică-mea. Se poate? Am o mamă. Mă urăște. Folosind o exprimare grosolană de macho, se poate spune că-i o persoană de calitatea a treia, cu o înfățișare de redegistă, de-a dreptul ordinară (ruj, îmbrăcăminte, dinți), dar tocmai din cauza asta demnă de toată atenția, care în timp ce făcea plajă (o dată), fiind culcată pe spate și-a îndepărtat și și-a ridicat nițel picioarele, astfel că la rădăcina coapselor, la spate, carnea a făcut, nu știu cum, niște pliuri, a început să devină văluroasă, iar aceste valuri au adus la lumina zilei câteva fire de păr, inclusiv părul de pe pubis, drept mostră. După ce s-au potolit mișcările, a rămas totul așa, la vedere.

Ani la rând n-am putut să-mi desprind de acolo privirea. Nu: niciodată, niciodată n-am putut să-mi desprind de acolo privirea.

▫ *O femeie (33)* ▫

Există o femeie. Să lăsăm acest delir mă iubește-mă urăște. Această femeie, despre care, folosind o exprimare grosolană de macho, se poate spune că-i de calitatea a treia, cu o înfățișare de redegistă și de-a dreptul ordinară (ruj, îmbrăcăminte, dinți), dar tocmai din cauza asta demnă de toată atenția în timp ce face plajă acum, fiind culcată pe

spate își îndepărtează și-și ridică nițel picioarele, astfel că la rădăcina coapselor, la spate, carnea face, nu știu cum, niște pliuri, începe să devină văluroasă, iar aceste valuri aduc la lumina zilei câteva fire de păr, inclusiv părul de pe pubis, drept mostră. Mișcările potolindu-se, rămâne totul așa.

Fiecare pizducă arată altfel, am cugetat scrâșnind din dinți cu nesaț.

▫ *O femeie (34)* ▫

_Am două mame. Mă iubesc. Una-i blondă, cealaltă, brunetă. Blonda bombăne, turuie, strigă, hohotește, se ceartă, mai ales cu soțul ei, care-i tatăl meu. Nu iese niciodată cu el în societate, nici la cârciumi. Stă acasă. Nu-l iubește pe tata, iubește doar 'amintirea tatălui meu, nu-l iubește pe tatăl meu concret, cel din prezent, îl iubește doar pe acel tânăr elegant și zvelt de care-și amintește. Cel de care-și amintește nu-i foarte diferit de tatăl meu, care până-n ziua de azi e elegant și zvelt, dar nici nu-i identic cu el.

Mama mea, blonda, a avut o bogată menajerie de fluturi ai imaginației, fluturi pe care i-a lăsat să zboare.

Acest tată al meu o lasă rece. Blazată, se mulțumește să-l observe; e clar că nu-l ajută.

Bruneta îmi controlează lecțiile, mă ascultă. Pentru părinții mei e important să învăț bine; pentru mine nu-i important, pentru că și așa învăț bine. De exemplu, trebuie să recit Imnul. S-a ascuns prigonitul, dar sabia s-a îndreptat spre văgăuna sa – acest vers mi-a dat mult de furcă. M-am blocat. Mama mea, bruneta, și-a ridicat brațele spre cer în semn de neputință.

Atunci, tatăl meu s-a așezat blajin lângă mine, de-o parte bruneta, de cealaltă parte el, și mi-a băgat în cap

textul. În spatele meu, mâinile lor s-au împletit.

Vai, mi se rupe inima, am șuierat printre dinți.

▫ *O femeie (35)* ▫

_Am două mame. Amândouă mă iubesc tot timpul. Una-i cu perucă, cealaltă-i ondulată.

Nici aia ondulată nu-i frumoasă, dar e atrăgătoare.

Are ceva din cochetăria unei ștrengărițe. Cea cu perucă a îmbătrânit, i s-a umflat burta, de parc-ar fi gravidă de ani de zile. I s-a schimbat și mirosul, a devenit oarecum acrișor, așa miroase și tocănița de bojoci, în schimb, tocănița de bojoci e bună, îmi place.

▫ *O femeie (36)* ▫

Există o femeie, cea cu supa de gulaș, mă iubește. Să nu crezi, îi spun zâmbind nătâng, că aș fi aici numai din cauza gulașului. I se întunecă fața, devine înnorată și se năpustește asupra mea, mă izbește, mă lovește, mă zgârâie pe unde apucă, secătură! ticălosule! gunoi nemernic și ticălos! țipă. Nu înțeleg. Adulmec aerul, e divin! Mă holbez la ea de parcă ar fi o străină, cu toate că-mi aparține ca o plantă agățătoare unui copac. Iederă, liană. Se agață de mine și mă cotonogește. Volbură. Scap de ea cu brutalitate, evit tandrețea, acest lucru ar întărâta-o. Mă prefac supărat, ajunge! în pizda mă-tii! Se calmează într-o secundă, se liniștește, mă fixează gâfâind. Aleargă la bucătărie. Aud niște zgomote ciudate, enigmatice, după câteva minute o urmez, merg și eu la bucătărie, la urma urmei ar trebui să mai mănânc nițel, așa numai, stând în picioare, aplecat deasupra cratiței. Am parte de o imagine infernală. Văd o absurditate uluitoare, imposibil de înțeles, dincolo de orice rațiune, cum stă în dreptul ferestrei deschise, cum scutură cu sălbăticie cratița, cum aruncă în stradă ce mai rămăsese

din supa de gulaș. Așa! horcăie cu satisfacție când mă vede, acum iubește-mă, dacă ești în stare. Are dreptate, nu sunt.

▫ *O femeie (35)* ▫

_Am două mame. Amândouă mă iubesc tot timpul. Una-i cu perucă, cealaltă-i ondulată.

Nici aia ondulată nu-i frumoasă, dar e atrăgătoare.

Are ceva din cochetăria unei ștrengărițe. Cea cu perucă a îmbătrânit, i s-a umflat burta, de parc-ar fi gravidă de ani de zile. I s-a schimbat și mirosul, a devenit oarecum acrișor, așa miroase și tocănița de bojoci, în schimb, tocănița de bojoci e bună, îmi place.

▫ *O femeie (36)* ▫

Există o femeie, cea cu supa de gulaș, mă iubește. Să nu crezi, îi spun zâmbind nătâng, că aș fi aici numai din cauza gulașului. I se întunecă fața, devine înnorată și se năpustește asupra mea, mă izbește, mă lovește, mă zgârâie pe unde apucă, secătură! ticălosule! gunoi nemernic și ticălos! țipă. Nu înțeleg. Adulmec aerul, e divin! Mă holbez la ea de parcă ar fi o străină, cu toate că-mi aparține ca o plantă agățătoare unui copac. Iederă, liană. Se agață de mine și mă cotonogește. Volbură. Scap de ea cu brutalitate, evit tandrețea, acest lucru ar întărâta-o. Mă prefac supărat, ajunge! în pizda mă-tii! Se calmează într-o secundă, se liniștește, mă fixează gâfâind. Aleargă la bucătărie. Aud niște zgomote ciudate, enigmatice, după câteva minute o urmez, merg și eu la bucătărie, la urma urmei ar trebui să mai mănânc nițel, așa numai, stând în picioare, aplecat deasupra cratiței. Am parte de o imagine infernală. Văd o absurditate uluitoare, imposibil de înțeles, dincolo de orice rațiune, cum stă în dreptul ferestrei deschise, cum scutură cu sălbăticie cratița, cum aruncă în stradă ce mai rămăsese

din supa de gulaș. Așa! horcăie cu satisfacție când mă vede, acum iubește-mă, dacă ești în stare. Are dreptate, nu sunt.

▫ *O femeie (37)* ▫

Există o femeie. Mă și iubește. Îmi promite tot timpul că vine. Și vine, într-adevăr. Dar și până atunci, până să vină, facem planuri. Ce și cum să fie. Mă tot întreabă alintându-se dacă vreau să slăbească. Până mâine? o întreb iritat. Eu să nu mă sinchisesc nici cât negrul sub unghie dacă azi sau mâine, nu asta-i problema, ci dacă să slăbească puțin de dragul meu sau să nu slăbească puțin de dragul, dar să-i spun deschis dacă nu vreau să vină sau dacă vreau să vină numai din cauza copiilor. Sau ca să-mi calce hainele. Sau pentru că marea dragoste care urlă în mine a rămas iarăși fără obiect. Simte din vocea mea că iarăși sunt îndrăgostit de ea, acesta-i motivul pentru care am nevoie de ea. Și dacă nu mi-e teamă că o dată se va sătura de toată povestea asta.

Altădată nu obișnuiește să vorbească atâta. Altădată doar vine, vine, vine. Îi spun că pentru mine ea e bună și așa cum e. E pe măsura mea. Apoi, totuși o întreb: câte kile ai de fapt? Poate ca să-ți menajezi inima. Articulațiile și problemele de circulație. Nemaivorbind că trebuie să cari trupul ăsta diform pe picioare! Țipă ca din gură de șarpe, ce fel de trup diform, ai?! măi, pește nenorocit. Diform, ai?! Pur și simplu îți dai seama cu cine vorbești? îți este clar? Sau chiar ai uitat deja totul?! Păi, unde vezi tu că-i diform?

Mâine îți arăt totul, gram cu gram, iar dacă vei găsi măcar o urmă de grăsime, ei bine! să nu mai am parte vreodată de orgasm!

Când ajungem la faza asta, nu ne mai putem abține și izbucnim în râs, pentru că dacă are ceva, apoi acela e orgasmul. Când se prăbușește-n orgasm, abia reușește să mai iasă din el. O, ce adândmi! chicotește.

Nu știu, mai degrabă nu știu foarte exact (aproximația variază între un centimetru și grosimea unui fir de păr) când anume se prăbușește, dar de bănuit bănuiesc. O să-ți semnalez cu urechile, prostule. Dar dacă mă avertizează că se prăbușește, constat imediat că se prăbușește, i se schimbă chipul, pulsează, se-nroșește, arde, radiază, e fierbinte, pete roșietice, îi strălucesc ochii și-n același timp sunt și obosiți, încercănați („cearcănele întâlnirilor amoroase"), întreaga-i ființă se metamorfozează-n voluptate. Dar pe tine se vede totul, totul se poate citi! Păi vezi cine sunt eu, ole! te pui tu cu mine?! ridică din umeri. Și că acum, iată, nu poate ieși pe stradă, ar fi un adevărat scandal, ar scandaliza tot orașul, nemaivorbind de crâncena invidie. Dar eu să nu fiu chiar atât de încrezut, pe chipul ei nu se poate citi, totuși, că joc și eu un rol în toată afacerea asta. Cum așa? Atunci, cine? Fudulă, ridică din nou din umeri, o, viața asta lungă și agitată! și rânjește.

Mâine vine. Bănuiesc, bănuiesc, cât încape!

▫ *O femeie (38)* ▫

Există o femeie. Mă urăște. I hate this situation, repetă, dar de fapt se gândește la mine. Tot timpul se gândește la mine, transformând noaptea în zi. Are burta ca un butoi, se rotunjește strălucind, dar mie îmi place foarte mult. Susține cu seriozitate că-i sora mai mică a lui John Lennon; când o aud, mă avânt cu capul înainte, râzând, între picioarele ei. (Eu am inventat-o, am imaginat un loc magic în imperiul ficțiunii; o lampă de birou luminează vizuina umedă, pantalonii doctorului Caligari; pricoliciul, care aruncă o privire trecând prin fața ferestrei, jinduiește după democrație; femeia i-o oferă; pricoliciul se integrează în Europa, femeia scârbită de sine se spală, seamănă cu Marlene Dietrich, înger albastru; lacomă, imaginația caută

o altă temă.) Știe totul despre John Lennon, întreaga literatură de specialitate și toate textele, lam sitting on a cornflake – cam așa ceva spune, I am the walrus – cam așa ceva. Nu cred o iotă, dar mereu și mereu o aștept cu lăcomie ca să-mi spună că e sora mai mică a lui John Lennon.

▫ *O femeie (39)* ▫

_: Există o femeie. O iubesc. E obeză ca un american, ca un proletar american la Disneyland, numai ei sunt în stare să fie atât de grași, dulapuri, hipopotami. Îmbrăcată în rochii din voal, în togă, e atrăgătoare clasa-ntâi, pentru că tot ce nu văd deduc din ceea ce văd, iar de văzut îi văd chipul, care, de altfel, e cam plinuț, dar nici pe departe gras, nu dă impresia de gras, aș spune mai degrabă că-i opulent, ba mai mult, dramatic, dar nu pentru a denumi cu un alt cuvânt urâțenia, nici pentru a semnala atracția pe care o simt ocazional (e la îndemână) față de urâțenie, aproape că dimpotrivă, acest așa-numit dramatism e mai degrabă un element secundar al frumuseții, și înseamnă că această frumusețe e vie, agilă, imprevizibilă, neînfrânată; e bucălată, s-ar putea spune că emană sănătate, asemenea unui sportiv; în timp ce, în acest peisaj vechi, arcurile grațioase ale sprâncenelor încă mai evocă imaginea unei fetișcane, a unei copilite; iar linia fermă a nasului îi conferă un anume clasicism, un soi de atemporalitate. Atemporalitate bucălată, grațioasă – prin urmare, marfă din plin, opulența e reală. Până și părul îi e gras, greu, torențial, frenetic, imposibil de înfrânat, imposibil de stăvilit.

Orice tentativă în domeniul coafurii este condamnată din start la eșec; o coamă neastâmpărată și liberă: eșecul ca victorie strălucitoare.

Când o văd așa, îmbrăcată în rochii din voal, în togă, opulența, frenezia, dramatismul, libertatea, neastâmpărul le extind și asupra trupului. Carnavalul cărnii! De altfel, în tinerețe toată lumea-i frumoasă!

Sau, cel puțin, atrăgătoare clasa-ntâi. În orice caz, e apetisantă. Arătoasă. Mișto Mărioară. O, nu! Totuși, întreține o relație amicală cu propriul ei trup, n-o dezgustă și nu se mândrește cu el, dar nici nu-i resemnată.

Se iubește pe sine, cu înfocare se iubește, mai precis, autentic, foarte autentic, fără nici un capriciu, s-ar putea spune că-n mod firesc, iar această naturalețe, simpatia firească față de tot ce are legătură cu relația dintre propria-i ființă și ea dirijează inclusiv relația corporală, accesul ei la propriul trup, accesul-trupului. Acceptare, dar nu resemnare, bucurie, dar nu, triumf.

Această masă mă bulversează, mă șochează, mă paralizează, minute-n șir mi se oprește respirația, am senzația că visez, așteptând cu nerăbdare să mă trezesc. Datorită faptului că se dezbracă singură îmi accentuează spaima, iese din cămașă cu gesturi brutale, rapide, mă obligă să-mi asum rolul observatorului, mă ține la distanță; dacă aș fi mai aproape aș putea închide ochii, simțurile mele ar putea-o poseda în mod progresiv, încurajându-se unul pe celălalt, ar exista șanse. Nu se întâmplă așa. Nici măcar n-am răgazul să-mi plimb, liniștitor, privirea peste sâni, n-am timp să mă ocup de dimensiuni, de altfel dezarmante, pentru că-și descheie subit sutienul (copca e-n față, pocnește), și de-ndată i se revarsă mamelele, țâțele, iar acestea, reluându-și formele trasate de greutate, gravitație, natura și starea țesutului muscular, își pierd pe loc independența, încetează să fie ceva care să poată fi privit independent, nu sunt nici mari, nici abundente, nu sunt extraordinare (dar ar fi, din moment ce-ar exista), devenind părțile integrante ale unei grozăvii indefinibile:

trupul ei. Deci, în primul rând sânii: au continuitate; un (unu+unu) lanț de carne care se prelungește spre spate, niște pliuri subțiri față de ce urmează, dar din nou n-am timp să contemplu această geometrie (cum se îmbină fiecare cu platoul spatelui presupus a fi mai solid, respectiv, unul cu celălalt, în părțile laterale, ce fac cele două valuri de carne, cum interferează, dacă se domolesc sau se amplifică), nu este timp, doar această goană, acest galop în goliciune, pentru că deja își și dă jos fusta, nici nu și-o dă, cade de la sine, iese și din asta, la fel ca și din cămașă, scapă de ele cu dezinvoltură, asemenea unei persoane care e în relații bune cu veșmintele sale, nu-i este teamă de ele, îi sunt pe plac, dacă e cazul le dezbracă, dacă e cazul le îmbracă.

Ce urmează în acest moment întrece orice închipuire. Să uităm de femeile uriașe ale lui Fellini, să uităm de străbunele noastre, pur și simplu să uităm de femei. De bărbați. Să uităm de oameni. Și să uităm de alb, să-l ștergem cu buretele uitării, acel alb, acel grețos alb-al-cărnii nu poate fi comparat cu nimic, trebuie să acoperim totul cu vălul uitării, totul se reduce la sine, nimic nu poate fi comparat cu nimic, o! cât de amenințătoare este o lume fără comparații, cât de periculoasă, incalculabilă, nu poate fi comparat nici cu zăpada, nici cu alabastrul, ghiocelul, porțelanul, floarea-de-colț, nici cu paloarea, nici cu anemia, nici măcar cu lividitatea, deși indiscutabil conține ceva neînsuflețit, evident, nu ceva anorganic, ci lipsit de viață.

În acest alb necunoscut, unic, înspăimântător, culoare și materie, se încrețesc noi valuri de carne, pliuri; mai ales, pliuri care atârnă, care spânzură, care pendulează. De exemplu, burta nu-i un butoi sau un bidon, ci niște petale de osânză îngrămădite unele peste altele.

E imposibil să mă obișnuiesc. Nimic nu e bun în ea, nici măcar ciudățenia. Sau poate doar puțin, dar adevărul e că

nici nu mă scârbește. Dacă se tăvălește pe burtă trebuie de-ndată să urineze, îmi apăs vezica urinară, adaugă întotdeauna. Probabil că și sfincterele s-or fi slăbit, cu trecerea timpului. Așa erau și la douăzeci de ani. În pozițiile mai mult sau mai puțin obișnuite nu se poate face amor cu ea, nu te poți împreuna cu ea, pentru că aceste petale care atârnă, spânzură sau pendulează închid și acoperă: mă alungă.

Nici curul nu-i format din două jumătăți de sferă (consistente etc.) și răzorul de aur care le desparte, ci dintr-un teren accidentat, nici o amintire din dulcea Panonie sau din Toscana cea blândă, ci un anonimat părăginit și împovărat, curți dărăpănate, terenuri pentru depozitarea vechiturilor, rugini, scurgeri, nămol, loc pentru deșeuri, unde orientarea e lipsită de orice speranță. Acele tatonări pline de stângăcie, acele zvârcoliri și heirup-uri! Și parcă ea însăși ar fi surprinsă de trupul ei. Nu-i vorba că eu aș fi fost primul bărbat în ea, în viața ei, dar fiecăruia trebuie să-i arate, firește, un alt drum. Eu ajung la mine prin intermediul bărbaților, șoptește.

În final, mie mi s-au dezvăluit două drumuri, două drumuri principale, pe care din considerente de pudibonderie desuetă nu le detaliez, deși, dacă pur și simplu ar trebui să vorbesc despre ceva, apoi tocmai la cele două drumuri m-aș opri, femeia asta este precum cele două drumuri pe care umblu, pe care rătăcesc de colo colo, ca eroul kafkian care stă toată viața sa la poarta legii. Așa mi-a fost scris. Altceva nu există. Cel căruia îi este dat să umble pe aceste două drumuri – mie! mie! – se poate socoti, cât timp reușește să rămână pe ele, prințul vieții. Înainte, după: osânză albă.

▫ *O femeie (40)* ▫

Există o femeie. Mă iubește. N-o cunosc. N-am fost prezentați. Stă acolo, în fața mea, la restaurant. (Dacă situația ar fi de așa natură, am veni deseori aici, am disprețui perechile care comandă același meniu, dar pe noi n-am avea curajul să ne disprețuim. Luna sparanghelului, nu intru în detaliile acestei amețeli. Am mânca unul din farfuria celuilalt, ne-am hrăni unul pe celălalt; nu ne-ar mira dacă asta ar fi grețos pentru alții.) Mănâncă inimaginabil de mult, se ghiftuie de-a dreptul, înfulecă totul. Ptiu! Comandă meniu după meniu. Ii zumzăie coapsele; între coapse e aspră, zgârâie, parc-ar avea păr de cal. Aș dori s-o cunosc. O botez cu numele de Amalia, astfel sunt mai aproape de ea.

▫ *O femeie (41)* ▫

Există o femeie. Mă iubește, o iubesc, mă urăște, o urăsc. De parcă ar fi nevastă-mea.

Este amenințător, tot ce poate fi descris cu o singură comparație este amenințător, periculos și incalculabil. Deși totul, la femeia asta, e „de parcă". De parcă ar fi. E firavă ca o păsărică. Ca o pană. Dacă-mi pun palma pe spatele ei îi simt bătăile inimii. (Are un piept ușor, de găină.) Ii simt și omoplații, de parcă ar avea aripi, cioturi de aripi. Dacă are mâncărimi, o scarpin.

Oasele-i sunt elegante, și încă am spus prea puțin. Raționamentul ei seamănă foarte mult cu cel al răposatei Katinka Andrâssy, soția lui Mihály Kărolyi, fiindcă are în cap întotdeauna întregul univers. O preocupă în exclusivitate subiectele globale, universalele obligații umanitare, problemele de civilizație, găurile de ozon, kurzii, afganii, cecenii, Georgia, orfelinatele românești, jungla braziliană, taberele de concentrare din Serbia, foametea din Somalia. Până și mâna îi este ca un fluture.

Când mă atinge, e ca și când s-ar preumbla gândaci (insecte, s-o lăsăm baltă) pe pielea mea. Din cauza asta, atunci când e plecată, duce haine în Transilvania, organizează la Zagreb întâlniri secrete sârbo-croate sau demonstrează pe străzile Vienei, alături de încă patru persoane, pentru protecția hipopotamilor, eu mă plimb prin grădină, trec în revistă mușuroaiele de furnici, controlez cuiburile de viespi (deunăzi s-au instalat în cutia poștală, am scos scrisorile cu ajutorul unui băț), urmăresc cu atenție luptele muștelor cu păianjenii (cam inegale), nu mi-e scârbă (dar mi-e frică) nici de urechelnițe, iar când e vremea lor (coincide cu luna sparanghelului), trec în revistă cărăbușii. Abordează totul din punct de vedere principial, inclusiv pe mine, până și oasele ei, deși sunt cele mai remarcabile oase din lume, pietrele unghiulare ale lumii senzuale. E o impresie greșită că ne-am putea completa bine, principialitatea ei și lumea mea concretă. Eu o pipăi, ea se gândește la mine prin prisma corelațiilor mele. Eu în propria-mi deșertăciune, ea în propria-i deșteptăciune. Acest lucru sună de parcă totul ar fi în ordine, de parcă între Pământ și Cer, să spunem, ar exista o punte, deși chicotește numai limba maghiară.

▫ *O femeie (42)* ▫

Există o femeie. Mă iubește. Dar nu se prăpădește din cauza asta. Eram un tânăr elegant și zvelt când, într-o zi, i-am dus ghiocei, deși nu obișnuiesc să ofer femeilor ghiocei (nici săbiuțe), totuși se întâmplă ca din când în când să ofer unei femei ghiocei (mai rar săbiuțe). În asemenea ocazii, și mai cu seamă acolo, mă copleșește mereu și mereu pe neașteptate remușcarea, sentimentul amar, plin de furnicături, al trădării. Când i-am povestit despre asta a dat din cap, aprobând cu zel sila pe care o simt față de propria-mi persoană. Cu o asemenea anxietate, a spus pedant, în

timp ce punea florile în apă, ai putea chiar să te și îndrăgostești de mine. Apoi rapid și din senin (mirnix dirnix, cum spune neamțul), și-a ridicat fusta ca să-mi arate coapsele, partea interioară a coapselor, ciorapii negri, rupți. Am avut parte de o imagine îngrozitoare, un crater sălbatic, asemenea unei explozii.

De parcă ar fi fost sfâșiați de un tigru. Se puteau vedea urmele paralele ale ghearelor, sfâșierea paralelă.

Fire de ciorap, bucăți negre, fâlfâiau peste carnea dezagreabil de albă. Mă iau la trântă cu tigrul. (De atunci încoace, în ocaziile cele mai diferite-în ziua de cincisprezece martie sau la meciul de fotbal al echipei naționale, în timpul unui film de Bergman, A șaptea pecete, în prima zi de menstruație a unei femei sau când se termină un tronson important de pe șoseaua de centură, sau imediat după aperitiv, în timp ce ard frunzele uscate, când se spală vasele, când se schimbă scutecele, în cazul unei gripe sau când nivelul glicemiei e alarmant de ridicat, la începutul sezonului rece, când se dă încălzire, de ziua aniversării căsătoriei lui Boris Elțân, de ziua Sfinților Petru și Pavel, când se infectează o rană de la genunchi, de asemenea, când moare bătrânul Baradlay, în romanul lui Jokai – repet în variantele impuse de conjugarea verbului: Cu o asemenea anxietate aș putea chiar să mă și îndrăgostesc de tine.)

▫ *O femeie (43)* ▫

Există o femeie. Mă urăște. O iubesc.

Are niște picioare atât de frumoase că-mi stă mintea-n loc. Superbe! Sau numai ciorapii? Culoarea fumurie și strălucirea paietelor argintii, jartierele demodate discret? Ce te holbezi așa? se răstește trufașă, crezi că-i scris pe ele cine sunt? Dau din cap cu impertinență, da, într-un anume

sens e scris pe ele, apoi mă uit la una din coapse. De parcă m-aș uita la ciorapi, și știu.

Mă întrerupe spunându-mi hămăit cine este, ce hram poartă! O aprob, da, da, așa este. Asta s-a petrecut de mult (eleganță, zveltețe). De câte milioane de ori și-a încolăcit, de atunci încoace, picioarele astea în jurul gâtului meu, de câte milioane de ori am pătruns, de atunci încoace, în strălucirea paietelor argintii de pe coapsele de culoarea fumului, dar nici până-n ziua de azi nu știu cine este, ce hram poartă. Nici nu mă interesează.

▫ *O femeie (44)* ▫

Există o femeie. Mă iubește. O urăsc.

În prezent, în primul rând mă simt legat de coapsele ei – are niște sâni superbi – astăzi îi iubesc coapsele, partea interioară, catifelată a coapselor. Sunt în stare s-o mângâi ore-ntregi, s-o ling. Spune cu voce tare orice face sau gândește. Când vrea să nu mă opresc, spune: nu te opri. Dacă mă urăște, spune: te urăsc.

Când spală vasele, spune: spăl vasele. Dar spune și: voi spăla vasele. Iar dacă intru, sau intră altcineva, mai târziu în încăpere, spune: am spălat vasele. (Lasă-mă-n pace, am spălat vasele.) E ca și cum ar inunda totul cu lumină, toate cotloanele umede și întunecate. Nu-i nici o scăpare.

▫ *O femeie (45)* ▫

Există o femeie. Mă urăște. O urăsc.

Dar nimic nu-i sigur, pentru că uit totul, tot ce are legătură cu ea, în afară de chipul ei. Mă simt legat de chipul ei. Probabil că a intuit asta. Dacă face mutre la telefon – și sunt momente când face mutre la telefon -> îmi spune: acum fac mutre la telefon. O întreb de ce-mi spune asta, și nu-i exclus, deși nu are nici o semnificație, ca între timp să

fac și eu mutre. Să nu se risipească! râde triumfătoare. Citesc pe chipul ei ce s-a întâmplat cu mine în ultima oră sau oră și jumătate. Cu cât citesc mai mult, cu atât știu mai mult. Dacă vreau să știu, citesc. Dacă n-am ce să citesc, nu știu.

Sunt fudul ca un cocoșel.

Gâtul îi este năpădit de niște pete roșiatice, fața îi zvâcnește, paloarea alternează cu roșeața, respectiv, mai întâi paloarea cu paloare și iarăși cu paloare, într-o tentă aproape alburie, de unde apar brusc, nu, se ivesc încet petele roșiatice, pentru ca apoi să se apropie unele de altele, să se unească unele cu altele, iar atunci roșeața alternează cu roșeața și iarăși cu roșeață, într-o tentă aproape roșiatică, în care se imprimă din nou paloarea. Aceasta-i culoarea. Chipul este lax, brăzdat, răvășit, ofilit, e marcat, strălucește și-i tocit, e obosit și radios. Astfel mi se conturează viața.

Nu-i nici o scăpare.

▫ *O femeie (46)* ▫

Există o femeie. În săptămânile cu soț (2,4,6.) mă iubește, în săptămânile fără soț (1,3, 5.) mă urăște, dar în fiecare săptămână vrea să-mi schimbe viața. Într-una din săptămâni, n-aș putea să spun dacă în cea cu soț sau fără, îmi vorbește despre nuntă, despre strălucitoarea noastră nuntă, de unde nu poate lipsi „nimeni”, apoi îmi pronunță anost și rigid întregul nume, adresându-mi-se cu „dumneavoastră”. Pielea îi miroase ca o minge nouă de fotbal.

Dacă-mi bag mâna între coapsele ei mi se-nvinețește de frig. De parcă ar fi din Moscova, trag eu concluzia. Moscova, Moscova, Moscova! Pizduca de primăvară miroase frumos.

▫ *O femeie (47)* ▫

Există o femeie. M. i. Ezită să mă urască. Când o văd că se apropie de mine plutind, îmbrăcată în pelerina ei bej de primăvară care-i flutură pe umeri, devin subit, ca prin farmec, plictisitor. Singur n-aș reuși să fiu atât de plictisitor. De parcă aș fi într-o sală de concerte, mi se face brusc somn, încep să casc, mi se-nchid pleoapele, abia de-mi mai țin capul. Văzându-mă, începe să se foiască, are impresia că mă influențează incomensurabila ei plictiseală, că mă răpune, astfel că-și cere iertare. Acest lucru mă înviorează. Dar efectul e sigur când e îmbrăcată în fustă scurtă. Are niște coapse (sau ciorapi?) lungi, ca fetele din perioada muzicii pop, anii șaizeci. Profitând de avantajul confuziei, de sus în jos, infatuarea mă ajută să conversez bine cu ea, agreabil, interesant, ușor frivol, sensibil, iar la nivel intelectual, chiar palpitant, îi vorbesc de parcă am fi isprăvit deja totul, cu acel calm caracteristic, cu aceea compasiune de care avem nevoie amândoi. Acesta e momentul când o doresc, într-un astfel de moment și ea ar putea să răspundă la întrebarea: mă urăște?

▫ *O femeie (48)* ▫

Există o femeie. M. u. Când o privesc, trebuie să respir adânc. Se întâmplă ca dimineața să și amețesc. Sunt nervos. Din cauza nervozității, încep să casc. Se molipsește și ea. Stăm așa, față-n față, ea cu blândețea ei, cu inteligența ei, cu amabilitate-i firească, cu gesturile-i domoale, cu delicatețea ei, cu timiditatea ei, cu puritatea ei, cu castitatea ei, cu inocența-i înțeleaptă, iar eu nici nu știu cu ce, sunt gol, tot ea sălășluiește și-n mine, cu blândețea ei, cu inteligența ei, cu amabilitatea-i firească, cu gesturile-i domoale, cu sânii care-i freamătă, cu puful ei, cu delicatețea ei, cu timiditatea ei, cu puritatea ei, cu

castitatea ei, cu alunecarea coapselor ei, cu glezna ei uluitor de groasă, cu inocența-i înțeleaptă, stăm față-n față și căscăm neputincioși care mai de care.

▫ *O femeie (49)* ▫

Există o femeie. M. i. Fiecare părticică a trupului ei arde de senzualitate. Fiecare parte a trupului ei este o zonă erogenă, totul, degetul mare de la picior, încheietura genunchiului, cotul, molarul inflamat. Până și mediul în care trăiește este o zonă; dacă intru în bucătăria ei, deja se și excită. N-am ce face, chicotește asemenea unei fetișcane. Tot ce are legătură cu trupul ei, tot ce-i legat de zonă, e bun, în afară de asta nimic nu-i bun în ea. A călit-o viața. Trăiește de mult timp singură. (O, da' de cât timp.!) Trăiește numai pentru fiul ei, îi oferă totul. A intrat până și într-o afacere cu pălării. E o strașnică femeie de afaceri, ingenioasă, abilă și necruțătoare. Tot ce atinge se transformă în bani (în afară de mine). Când o aud cum dă indicații, mi se strânge stomacul. Singurul loc unde nu mi-e frică de ea e patul. Arunci se poartă cu mine de parcă aș fi băiețelul ei, îmi oferă totul. Altminteri mă tratează de parcă aș fi un vânzător în salonul ei de pălării. Un angrosist sau cam așa ceva. In mod fățiș, se lasă condusă de interesele-i financiare.

N-ar fi nici o problemă dacă m-aș descurca mai bine în lumea comercială. În cazul ăsta, aș putea să preîntâmpin tot soiul de încercări, n-aș irita-o și nici ea nu s-ar năpusti asupra mea, nu i-aș pune strâmbe, iar ea nu m-ar anihila. Dar pentru că în afaceri sunt o mare nulitate, n-am de ales, o tulesc din casa ei, pe jumătate dezbrăcat. Îmi trag pantalonii sărind într-un picior, ca într-o comedie ieftină. Cămașa nu mi-e încheiată la toți nasturii nici în metrou. Îmi leg șireturile de la pantofi în casa scării. Draga mea

dragă, îmi spun atunci în sinea mea. Deși vecinii mă urmăresc batjocoritor.

E adevărat, nu îndrăznesc să crâcnească, se tem de ea, iar lor nu le este dată, așa cum îmi este mie, nici măcar această formă șontâcă de fugă, acea dulce șansă: tuleste-o.

▫ *O femeie (50)* ▫

Există un bărbat. M. u. Nu, totuși e o femeie. E maniacă în privința folosirii corecte a limbii. Tot timpul vine cu câte ceva. Subiectul unei construcții participiale de la începutul propoziției poate coincide cu subiectul gramatical. Iată: Aflate în bătaia vântului, crengile au fost doborâte la pământ. Și săptămânal, nu o dată pe săptămână. Și, să nu exagerăm cu verbul „a fi”. La fel, cu cele care aparțin conjugării a IV-a! Chiar dacă nu există nici o speranță! O, și virgula între subiect și predicat, între subiect și predicat! Nu trebuie pupată-n cur opinia publică.

Să-ți spun ceva. Uite propozițiile astea. Ele există pentru că exiști tu. Din cauza asta pot fi rostite. Nu-ți pot fi spuse decât ție. Dar. Ce-i de făcut dacă acel cineva căruia-i aparțineau alte propoziții – așa cum îmi aparțin ele mie acum – a murit? De fapt, există sau nu acele propoziții? înțelegi problema mea, se-nvârt aici, în capul meu, prin urmare există. Dar atunci nu le mai pot rosti niciodată? Nici ție?

Despre ce fel de propoziții este – ar fi – vorba, o întreb.

A avut o bună și adevărată prietenă, se numea Borsika Hămori, a murit la fel ca Berlioz în Maestrul și Margareta, a decapitat-o tramvaiul. I s-a rostogolit capul, l-a văzut. Iar această Borsika Hâmori se dădea la bărbați la fel cum bărbații se dau la femei. Și dintre ăștia, puțini. De altfel, ea l-a înțeles pe Krudy, mai exact faptul că Sindbad, celebrul său personaj, nu este numai un sentimental, un visător,

înzestrat cu o virilitate fermecătoare, dar că este și gol pe dinăuntru, având nevoie să-și încarce bateriile, trebuie, trebuie.

Sindbad e trebuința, nu farmecul. (O!) Era o strașnică femeie de afaceri, tot ce atingea se transforma în bani.

Suferea din pricina asta, îi era chiar teamă, îi era teamă c-o vor exploata, au și exploatat-o. Se întâlneau în fiecare dimineață, în zori, era un loc pe Dealul Trandafirilor, cuibușorul lor, la ora aceea Borsika Hâmori era deja epuizată, dar atunci sosise ora ei, povesteau la infinit, ea asculta totul, toate poveștile de căcat, pentru că din poveștile lui Sindbad doar o parte neînsemnată reprezintă adevărate nestemate, vârful aisbergului, restul e frigul, e prelingerea, e dârdâitul, e refugiul.

Noroc că ea era acolo. O! cât de mult le amuza mulțimea aia de bărbați și femei, pentru că nu făceau deosebire dacă-i bărbat sau femeie.

Am auzit atunci niște propoziții pe care până atunci le auzise doar Borsika Hămori. M-a copleșit un sentiment de jenă. Am vrut să plec. M-a lăsat să mă apropii de ceva pentru care nu sunt – demn, matur, interesat – pregătit. În prezent, eu nu sunt Borsika Hămori.

Rămâi.

▫ *O femeie (51)* ▫

— Există o femeie. M. i. A avut, are un fost bărbat. Dacă mă gândesc la el, rar, mă gândesc astfel: bărbatul nostru. Când o întreb dacă fostul ei bărbat mai e și acum îndrăgostit de ea, ridică iritată din umeri, spunându-mi: acum bietul Karsai e într-o fază proastă. Acesta e numele bărbatului.

Nu-și găsește o femeie, pe cineva, o amică, deși e un bărbat foarte atrăgător, înalt, elegant, zvelt, brunet,

seamănă cu reporterul-vedetă Jănos Szilâgyi, e adevărat că-n ultima vreme a pus câteva kile pe el, dar acest lucru îi surprinde doar pe cei care-l cunosc de mult timp, care-i cunosc întreaga evoluție, ca să spunem așa. Și-a pierdut aplombul, ba mai mult: seninătatea. Le înlocuiește cu un comportament strident.

E universitar, italienist, știe totul despre italieni, barocul italian. Dar știe asta la fel cum știu alții să mănânce, să facă dragoste, să citească, să joace fotbal sau să se plimbe. Să respire, ar fi deja prea mult. Iar ce știe, știe în exces, în plus, știe mai mult decât totul, prin urmare, nu numai în care sătuc din regiunea Piemontului poate fi găsită epistola lui Zrinyi care oferă elemente noi în legătură cu Pâzmăny și, a cărei copie, nu tocmai autentică, se află în arhiva cetății de la Frakno, nu numai că ea trebuie căutată la parohie, dar știe și că-i indicat să se ajungă acolo numai după-masa, nu mai devreme de trei, pentru că până atunci preotul încă mai moțăie, dar nici după cinci, pentru că atunci deja citește, iar dacă vrem să nu ne bată Dumnezeu, să nu acceptăm vinul alb pe care o să ni-l ofere cu vorbe mieroase (italiene), asta numai ca să ne abată atenția de la cel roșu, excelent, dar pe care nu-l lasă inima să-l ofere străinilor. Cunoștințele lui sunt universale (Într-adevăr: uneori sunt flagrant marcate de catolicism), precise (trăncăneală filologică) și distractive.

Se vede clar că-n capul lui sunt îngrămădite la un loc Zrânyi, întregul secol al XVII-lea, preotul din Piemont, buchetul vinului roșu și clipa în care vorbește despre toate astea.

În ultima vreme, când mă întâlnesc cu el întâmplător, rar, vorbește altfel. N-aș putea să spun ce are acum în cap. Pizde, susține el, capul îi este plin de pizde, n-are altceva în cap. Așa vorbește, dar nu numai între patru ochi, ci și în societate; folosește cu plăcere cuvintele: pizdă, precum am

amintit, pulă, futai și leucoree. Le pronunță cu o reală satisfacție, dar pentru că în ziua de azi nimic nu mai scandalizează – chiar și stupefacția e generată de neatenție, oboseală sau politețe, eventual de iubire – nu există o altă lume – un alt mal de pe care să poată fi privit ăstălalt, de unde s-ar putea naște speranțe, de unde s-ar putea defini opoziția, rezistența, de unde s-ar putea spune pe nume neobrăzării – nu este, nu poate exista, totul e penibil, nițel jenant, chiar răpciugos. N-are muiere, mă gândesc cu superioritate, dar n-am dreptate, dimpotrivă, are muiere, are muieri cu duiumul, le schimbă mereu, tocmai acum a luat-o de nevastă pe una dintre ele, prevăd că n-o să facă mulți purici lângă el, am văzut-o cum se rușinează, îi este rușine din cauza bărbatului – care tocmai detalia efectele leucoreei pe lenjeria unei așa-zise colege – deși n-ar avea șansă nici dacă s-ar mândri cu vehemența de netăgăduit și cu detaliile ingenioase din descrierea făcută de bărbat-su.

Cu femeia – s-o numesc acum: fosta nevastă – vorbesc tot mai des despre acest Karsai. Are pneumotorax, asta-i ultima noutate, acum cu asta le zăpăcește pe bietele muieri, îi povestesc, mizând, pe de o parte, pe compasiunea lor, reflexe materne, pneumotorax, e grav, iar pe de altă parte, pe caracterul lor ludic, copilăros, pneumotorax, zbor grațios. Asta-i situația în prezent cu bietul Karsai, îi povestesc. Femeia tace, am să plec din casa asta, spune apoi calm, de parcă mi-ar cere solnița sau ceva de genul ăsta.

▫ *O femeie (52)* ▫

Există o femeie. M. u. Trebăluiește, se agită ca o sfârlează, aleargă la bucătărie, pune-n priză trei aparate de uz casnic, cuptorul cu microunde, cuptorul de la aragaz și mașina de spălat vase. Prăjește și pâine. Face niște grimase de parcă ar fi o actriță din filmele mute. Aparatele

semnalizează pe rând, licăresc, fluieră. Unul dintre ele sunt chiar eu, bărbații beau sherry, un soi vechi, rar, din Spania. Sunt chercheliți, e atât de dulce, fiecare picătură e foarte dulce, sunt amețiți de-a binelea. În camera din spate, încuiată cu cheia, nou-născutul se luptă cu șarpele; sora lui mai mare îl privește fără să clipească, mâna îi atârnă în poală, se mișcă încet. Acum femeia încălzește mâncarea de scoici cu orez, aruncă în ea bucăți de raci.

Alege vinul, pune masa. Mănâncă. Bărbații laudă mâncarea. Nu-i prea uscată? întreabă cu prefăcătorie femeia. Ba da, șoptește unul dintre bărbați cu privirea ațintită tă-n farfurie. Câte asemenea întrebări vi se pot pune? Bărbații nu răspund, femeia debarasează masa, soțul ei o ajută, aduc platoul cu brânzeturi. E gustos.

Serata a luat sfârșit. Femeia își pune capul pe masă și hohotește, cei doi bărbați, unul sunt eu, iar celălalt, evident, soțul, burdușesc chiuveta deja goală. Șarpele încă se mai luptă cu bebelușul. Sora lui mai mare a ațipit, buzele-i sunt dulci, de parcă ar fi băut sherry.

Deja nu mai sunt în casă, nici nu mă mai gândesc la ea.

▫ *O femeie (53)* ▫

Există o femeie. M. i. O. u. Nu vreau să vorbesc cu tine, îmi urlă-n față. Evident, prin asta înțelege că nici măcar nu vrea să-mi vorbească. Dacă povestea noastră ar fi ceva mai epică ar spune, ar fi spus, că deja nu mai vrea nici măcar să-mi vorbească.

Sau ar înțelege astfel. C-a fost ce-a fost, dar acum s-a terminat. Gata. Însă este ce este, prin urmare, nimic, deci, deja nici măcar să-mi vorbească. Începând din acea clipă, eu sunt cel care-i vorbește (de parcă aș vorbi cu ea), îi vorbesc neîncetat; măcar în timpul ăsta nu mă părăsește.

Observ c-ar tuli-o când mă opresc să trag aer în piept. Din cauza asta mi-am modificat tehnica respirației.

Iau lecții de ia o actriță bătrână. Abia dacă mai are păr pe cap, s-a rărit complet, în partea din față a și căzut, fruntea i-a urcat mai sus, a devenit o frunte mai amplă, bărbătească. Îmi vorbește fie despre iubiții ei, frumos și cu franchețe, fie despre tehnica respirației.

Franchețea ei mă uimește, denotă o reală libertate, din cauza asta e nițel pudică. Nu mai joacă pe scenă, n-am chef, îmi spune, n-am chef să mă dau în spectacol. Vanitas vanitatum, îi spun; imbecilule, îmi spune. Nu mă supăr, e ca și cum și-ar fi trecut mâna prin părul meu, imbecilule. Nu, nicidecum din cauza vanității nu urcă pe scenă, în realitate e vorba de luminile rampei, acolo nu urcă. Nu vanitatea. De altfel, fusese o femeie seducătoare pe vremea când era femeie, dar frumoasă, niciodată, nici grozavă sau interesantă, în schimb se vedea pe mine pasiunea, îngerașule, se vedea de la distanță că arde în mine dorința. Eram seducătoare pentru că aveam țipi mișto, or acest lucru se vede pe o femeie. Nu m-a afectat îmbătrânirea, la cincizeci de ani am purtat doliu după curul meu, l-am jelit, atâta tot. În schimb, am obosit, îngerașule, pur și simplu am obosit, și mă cac pe public. Dacă m-ar interesa lumea, m-ar interesa și luminile rampei. Dar mă cac pe ele. Măi! eu mă cac pe toată lumea, a declarat triumfătoare. Și pe mine? clipesc asemenea unui băiețel. Am un ton familiar, de parcă aș cunoaște-o de când lumea, deși între noi există doar aceste două ore pe săptămână, de două ori șaizeci de minute, nu se uită la ceas, după o vreme îmi spune doar: ei bine, destul pentru azi. Acest lucru se-ntâmplă exact după șaizeci de minute. Și niciodată nu trebuie să-și întrerupă vreo propoziție, nici firul gândului, ora se termină de la sine. Cred că și treaba asta ține de tehnica respirației. Și pe tine, păi cum să nu, mă cac și pe tine, îngerașule, dar să nu

te îmbufnezi, n-ai nici un amestec, așa-i bătrânețea. Bătrânețea e uzură; te tocește, te învechește, te decolorezi, dispari, bătrânețea e dispariția din lume. Îți pierzi locul, pentru că nu mai ai putere să dai din coate. Sau chef. Nu-i vorba de egoism, mă cac și pe propria-mi persoană. Iată luxul care nu lasă loc pentru altceva. La început savuram acest lucru, nu mă interesa nici ăla, nici ălalalt, eram nesățioasă, devoram aproape totul, nu depindeam nici de aia, nici de ailaltă. Dar de tot și de toate?! Nimic?!

Am presimțit eu că o să am probleme când curulețul meu începe să se lase. Îmi stă pe vârful limbii s-o întreb: dacă-i așa, de ce nu se sinucide? Cred că știe că n-am s-o întreb, dar nu-i pasă, se caca pe toate răspunsurile și faptele posibile.

Bat câmpii cu tehnica respirației care s-a ameliorat, îi vorbesc femeii despre tot și despre toate, despre Europa, despre cumani, despre pocăința Măriei Magdalena, despre Miklos Szentkuthy, despre Jânos Bolyai, despre burta ei, despre florile comestibile, despre melci, despre mine, despre ea, dar nu-i vorbesc despre bătrâna actriță. Vorbesc mai ales despre ea, despre femeie, nu pentru că asta ar mai îmbuna-o sau ar impresiona-o, nici c-ar fi mai atentă, eventual chiar captivată, nu aștept nimic, pur și simplu îmi place să vorbesc despre ea. Mai presus de toate despre trupul ei. Un torent de comparații. Ești ca o ilustrată de la sfârșitul secolului. Numai în fotografiile acelea maronii mai vezi așa o burtică, pernița asta moale, pufoasă, înnebunitoare. Pe vremea aceea trupurile aveau parcă o anume inocență, care mai târziu a dispărut. Poate pentru că nu erau atât de antrenate cum sunt azi, creșteau de la sine, în mod natural, ni se pare că vedem reflectarea inocentă a naturii. Cascadele! Grăsimea-i grăsime, ce mai tura-vura, nu obezitate. În imaginile astea maronii și uzate, tot pe tine. Văd. Să luăm un exemplu. Această opulență a curului,

care totuși nu. Totuși e ca un bloc compact. Nu-i slab ca o plătică, nu-i greoi ca un fund de lemn, înțelegi. Din cauza mobilității? La fel și coapsele, în verde. De parcă n-ar avea musculatură, și totuși sunt ca de marmură.

Nici mușchi, nici grăsime. O fi din cauza cărnii? Mă dntărește cu suspiciune, oare ce oi fi voind. În schimb, eu nu vreau nimic – exceptând ce știe deja: să nu mă părăsească – îmi place pur și simplu să-i contemplu trupul. I-l sărut ici și colo, mai degrabă îl pup, haotic, din când în când îl mușc, îmi înfig dinții în coapse, în umăr, în încheietura mâinii, în burtică. Parcă ar fi înviat o statuie. Cât de mătăsos îi este părul! Ieri mi-a spus actrița că tehnica respirației nu mi se va îmbunătăți mai mult de-atât. Deci, mă alungă? Nu mi-a răspuns. Am rânjit ca părăsească, mi-am semn, solidaritate fi în tâmpit, eram speriat, 6 să mă, spus în sinea mea, ăsta-i primul; minină. Dumneata n-ai să îmbă-f trânești niciodată, am_îndrugat la repezeală. Liniște.

Să mai spun lucruri din astea? Mă refer dacă-n viitor să mai spun așa ceva. De ce-ai spune? Păi, să văd dacă înghite sau nu o asemenea gălușcă. Dacă râde de mine sau se bucură. Aud că femeile gustă tot felul de brașoave. Bine auzi.

▫ *O femeie (54)* ▫

Există o femeie. M. u. O. i. Dacă sunt în apropierea ei, în umbra întunecoasă și umedă a subsuorii, pe tulpina sprâncenelor, pe trandafirul anusului, în vibrația tendoanelor (rotulă, Ahile, grumaz, metacarp), în fântâna ombilicului, în jocul feselor, am senzația că nu cunosc pe nimeni și nimic, că mă aflu într-un loc necunoscut. Nu sunt capabil să memorizez nimic, decât pe ea. Mă uit la ceas să văd cât e ora, dar în timp ce-mi ridic privirea de pe cadran

am și uitat ce oră e. Din cauza asta amețesc, mi se-ntunecă vederea, îmi amorțește brațul drept. Am probleme și cu simțul orientării. Din cauza prudenței, nu știu exact, dar parcă toată lumea și-ar târî picioarele. De parcă aș vedea niște morți târându-se. (Prin urmare, nu se poate stabili nici măcar dacă această târâre este rapidă sau lentă.) Ea e singura care trăiește. Și eu mă mișc mai încet. Și pe ea o enervează și o deprimă, de exemplu, faptul că rămân tot timpul în urmă. Are impresia că vreau s-o părăsesc. Îmi ridic atât de încet piciorul, încât într-adevăr trebuie să meditez la asta.

▫ *O femeie (55)* ▫

Există o femeie. M. i. O. i. E dispusă să ne întâlnim exclusiv în cafenelele clasice („pe tronurile singurătății”). Acum s-a îngrășat puțin, și nici dinții nu-i sunt tocmai în regulă, dar cu greu ai putea spune care-i problema, și-i clănțăne și vorbește peltic, ceva nu-i în regulă, repetă. Are grijă să întreținem conversații regulate, de fapt are grijă să respecte regula celor trei unități: loc, timp, acțiune. Dacă tace, îi spun: o! ce voce ciudată! Nu mă ajută nimeni, toată lumea vrea ceva de la mine, mi-am pierdut cumpătul, iar în asemenea situații vocea mea e mai gravă, dumneata ai o ureche fină. Da, îi răspund, pe dumneata nimeni nu te ajută. Amândoi ne gândim la mine, ea cu drag, eu, deocamdată, cu indiferentă.

▫ *O femeie (56)* ▫

Există o femeie. M. u. O. u. După părerea mea e bătrână, după părerea ei, nu, dar acest lucru nu-i un subiect de discuție între noi. Poartă bluze din mătase sintetică, în culori țipătoare. Își vopsește părul (galben-pai). I se scămoșează bretelele sutienului. Unghiile de la picioare îi

sunt crăpate. E ca o chelneriță, e atrăgătoare și miroase a transpirație. Și a cafea. Iubește banii și trupul, inclusiv propriul trup. Fără excepție, toate bluzele îi sunt strimte, la umeri și la brațe materialul e-ntins, dă să crape. Iar sfârcurile împung mătasea. Mătase sintetică. Toată lumea se uită la ele: femeie, bărbat, copil, adult, bătrân, tânăr, catolic, protestant, sărac, bogat, liberal, conservator, alb, negru, soldat, civil, cei cu coloană vertebrală, cei fără coloană vertebrală, credincioși, atei, pederaști, heterosexuali, poeți, prozatori etcetera. Am înțeles asta dintr-un foc, acești doi nasturi ascuțiți, această exclusivitate, aservire și ancorare universală (la fel și situația mea particulară, despre care voi vorbi de-ndată). Cele două sfârcuri au legat-o de existență. I-am spus acest lucru.

Mai precis am avertizat-o cu bunăvoință. A început să râdă, să hohotească, de parcă i-aș fi făcut un compliment grandios, mai ales că amintisem de existență. Dar nu-i făceam complimente, am vrut doar să întorc situația în favoarea mea. S-o smulg de acolo, mama ei de viață! în afară de mine – m-am tăvălit de râs – nimeni nu-i vede rădăcina nevopsită a părului, gioarsele-i țipătoare, lenjeria-i ponosită, unghiile micotice de la picioare, toată lumea vede doar aceste sfârcuri înnebunitoare; în afară de mine, nimeni n-o vede ca pe o chelneriță prăpădită, atrăgătoare, mirosind a transpirație și a cafea, adică nimeni n-o vede așa cum e viața.

Mă privește cu dispreț: să-ți fiu recunoscătoare?

Să mă-ndrăgostesc de tine? Sau cam așa ceva? în ochii lumii nu sunt decât astea două sfârcuri? E-n regulă. Dar tu ce pulica mea ești? De altfel, ne înțelegem bine, eu și cele două sfârcuri, nu sunt discuții între noi.

▫ *O femeie (57)* ▫

Există o femeie. M. i. (Mă iubește.)

Vara înflorește. La fel ca și cărăbușul, dimineața, în luna mai, la căldura soarelui: își revine din rebegeală.

Poartă fuste colorate, țipătoare, nu se sfiește de cele scurte, care nu se mai prea potrivesc vârstei, e adevărat, are niște picioare spectaculos de spectaculoase, iar bluzele-i lejere sunt asemenea velelor – plutește toată. Nu-și rade părul de la subsuoară. Degetele-i sunt galbene, de fumătoare înrăită; din când în când, nu știu din ce considerente concrete, încearcă să se lase de. Fumat, în asemenea situații suferă ca un dine, suferință cu care se mândrește din cale-afară. Apoi se dă bătută și mă roagă să-i suflu fumul în față. Își închide ochii și inspiră cu atâta patimă rotocoalele albăstrii, încât ar trebui să fiu gelos pe ele. Deseori este melancolică, stare pe care eu, în felul meu dur și grosolan de sănătos, o interpretez drept indispoziție, ca atare încerc s-o înveselesc. Totuși, eroarea mea reușește s-o scoată din văgăuna ei. Îmi zâmbește ca unui vrăjitor. Iar eu rânjesc nătâng, satisfăcut. Pe de altă parte, și în cazul ăsta poate să fie valabil un oarecare principiu de conservare, o melancolie constantă, pentru că înveselirea îmi provoacă probleme, și, pe măsură ce ea iese, alunec eu, fără să mă pot opri, în cealaltă văgăună, înjghebată din noi înșine. Ea nu încearcă să mă-nveselească.

Dimpotrivă, mă biciuie. Mă anunță că vrea să vorbească la modul serios cu mine. Se pricepe de minune să vorbească serios cu mine, e capabilă să mă convingă că nu despre mine-i vorba, ci despre modul serios, astfel mă rușinez mai puțin. Ba mai mult, nici nu mă rușinez. Problema se complică atunci când, melancolică fiind, vrea să vorbească serios cu mine. De exemplu, de-ndată mi se adresează cu dumneavoastră. Până și-n pat. Îmi spune: dumneavoastră sunteți patria mea.

Un punct fix. În dumneavoastră am ajuns la liman, în loc să hohotesc de râs, îmi aplec capul și mă gândesc cât de mult o iubesc. Dragostea, precum o idee – ce ticăloșie! O dată cu trecerea anilor, pielea îi este tot mai închisă la culoare. Sau e pătată? Mai degrabă e umbrită. I s-a umbrit trupul. Plimbă un cocoș legat de lesă de parcă ar plimba un cățeluș. Îl cară cu ea peste tot, la cumpărături, la restaurant, pe peronul gării, la aeroport. Intre timp îi gângurește. Nu-mi place cocoșul; îl cheamă Charles, Șarl.

▫ *O femeie (58)* ▫

Există o femeie. M. i. (Mă urăște.)

Când iese pe ușa unui restaurant aprinzându-și pe loc o țigară, o întreb deja: de ce? Sau, când înnăclăiala dimineții îmi întoarce spatele și cu pleoapele încă grele de somn se-ntinde și, pipăind lângă ceasul deșteptător, găsește pachetul cu țigări și chibriturile, o întreb deja: a câta pe ziua de azi? încerc să-i influențez rațiunea, fac apel la științele medicale, la statisticile privind cancerul, la spectaculoasele radiografii pulmonare pe care se distinge cu claritate catranul depus (probabil că-i catran), chiciura neagră. Ii atrag atenția asupra importanței protejării mediului. Ghețarii sunt un fleac pentru tine? (Am impresia că uneori îmi sugerează să mă consider un ghețar. Iar alte ori, un fleac.) Zilele ghețarilor sunt numărate. Bieții ghețari orfani, râde ea, și-mi suflă fumul în față. Eu o inund cu observațiile mele, cu comentariile mele pedante, cu întrebările mele incomode, cu grimasele mele, cu atenția mea constantă și batjocoritoare, dar nu ca s-o agasez, îi este clar acest lucru, știe că pe (nine mă călăuzește rațiunea, dorința de a face totul ca rațiunea să triumfe, dar cu toate că uneori mă și sprijină în principiu – mă aprobă furioasă, dând din cap taman în gura mea – se cam satură

din când în când, consecvența, indiferent ce obiect are, e greu de suportat pe termen lung, disperă și face un gest disprețuitor, denigrator, ceea ce mă lovește neașteptat drept în inimă, mă simt umilit, or nu sunt genul care înghite bobârnace, ce-ar fi trebuit să fac altfel? ca atare, n-o las s-o tulească de lângă mine, iar eu să rămân singur acolo, nu-i așa? cu vorbele încremenite pe buze, măcăind, nu, nici vorbă de așa ceva puișorule, începem să ne încăieram, îi strâng cu putere încheietura mâinii, îi văd spaima de pe chip, mă rușinez, îmi vede rușinea de pe chip, rușinea mea o înfurie, furia ei mă-ncurajează, totuși, încă n-am ajuns chiar până acolo, și din nou îi strâng încheietura mâinii, o doare, scoate un țipăt scurt. Toate astea nu prea sunt de ajutor ghețarilor.

▫ *O femeie (59)* ▫

Există o femeie. M. u. (Mă iubește.)

De iubit nu mă iubește, dar nici nu mă urăște, mai degrabă e curioasă. E ca o malaieză – nu mai intru în detalii. Ungurii, unii dintre ei, descoperă pe chipul și în ochii malaiezelor o permanentă febră erotică.

Dacă n-o descoperă, se ofensează, du-te dracu', îi spune malaiezei, și o mai lovește și-n fund, mai exact îi dă un picior în cur. Ce puia mea vrea bombonica asta de ciocolată? întreabă ungurul. Când află asta unguroaicele – unele dintre ele – plâng, scumpo, spune unguroaica – și-l îmbrățișează pe ungurul care se dăduse la malaieză – da' de ce nu-ți prinzi și tu părul, de ce nu-l faci coc? arăți atât de țigancă așa, e atât de mare confuzia, păpușico! și mai plânge nițel.

E curioasă; scotocește peste tot. Se foiește continuu, ceea ce creează confuzie. Întotdeauna stă turcește până și pe cele mai tradiționale scaune dintr-o cafenea. Se apleacă

deasupra genunchilor, îi cuprinde în mâini, îi îmbrățișează și îi împinge mereu mai încolo, astfel că totul, ambii genunchi ajung la înălțimea chipului ei. În orice caz, asta-i impresia mea. (Ar fi interesant de știut unde-i sunt, de fapt, genunchii și tot ce ține de ei.) Hobby-ul ei este interferența culturilor, chiar mai mult decât atât, e subiectul ei preferat, calul ei de bătaie, capriciul ei, de altfel, logic, din moment ce mereu e luată drept țigancă.

Sincer vorbind, și eu sunt dezamăgit dacă nu descopăr în ochii ei febra erotică, dar de lovit n-o lovesc niciodată. Dacă există febră, această strălucire între groază și plăcere, n-o trec în contul meu. Deși n-aș vrea să par mai bun decât așa-numita realitate, pentru că atunci când descopăr în ochii ei, pe chipul ei, acea prăbușire halucinantă, pe loc am orgasm (concret: ejaculare). Observă imediat treaba asta, oriunde și oricând, în provincie sau în capitală, în Ungaria sau la Viena, în dictatură sau în pluripartitism; ar fi greu de spus dacă-i supărată sau mândră, dacă-i mândră de ea sau de mine. Îmi dă o batistă să mă șterg. Batista, un punct fix în viața mea. Am deja două sute treizeci și șapte de batiste. Aș vrea să depășesc mia. Mă tot gândesc ce va fi atunci, dar în zadar. La urma urmei, 237 sau 1002 e totuna, nu-i așa? Poate că acest 1002 e ungurul din mine, așa-numitul bărbat ungur.

▫ *O femeie (60)* ▫

Există o femeie. M. u. (Mă urăște.)

O iubesc. Uneori, când se ivește ocazia, aș fi în stare s-o omor. Nu, nu s-o omor, pentru că nici nu știu ce-nseamnă asta, dar să-i trăsnesc una în mutră. S-o retușez. Să-i fut una cu farfuria în cap. Sau cu oala sub presiune. Păi, de la asta ar putea chiar să și moară.

Sau să împlânt cuțitul cel mare în ea. Dar nu ca s-o omor, ci pentru gestul în sine, ca să-mi exersez mușchii. Și mușchii trebuie să facă ceva. Cel mai puțin periculos e dacă urlu și răstorn masa, dar treaba asta ar fi, pe de o parte, o distracție nu tocmai ieftină, iar pe de altă parte, mi-ar aminti chiar și după mai multe zile de isprava mea, ceea ce nu-i tocmai nimerit. Forța motrice este disperarea în fața inerției. Conștientizarea subită că respectivul conflict, neînțelegerea, nu pot fi tratate, în sensul că nu-i nimic de făcut. Deci, că și ea s-a pus în mișcare, mai cu seamă că-i constrânsă să execute o mutare pe tabla de șah, și e și ea pe punctul de a egala ceva. Că acel ne (din neînțelegere) poate să fie pentru ea la fel cum este pentru mine masa. Insuportabilă va fi deosebirea. Din cauza asta trebuie să-i trăsnesc una în mutră. Sau să mă contopesc în alt mod cu ea.

▫ *O femeie (61)* ▫

Există o femeie. X. (Mă iubește.) Mai degrabă m. i. Decât m. u. Mai ales decât. Ne este frică unuia de celălalt, ei îi este frică de mine, pentru că îi este frică de tot și de toate, iar mie de ea, de cea pe care n-o cunosc. Sunt bântuit de presupuneri. Povestea noastră a început cu sânii ei, am făcut cunoștință cu ei în perioada regimului Kădâr. Între noi trei s-a țesut o prietenie durabilă. Abia dacă sunt mai mari decât ai mei, când mi-i încordez, dar nu pentru gestul ăsta plin de narcisism m-am împrietenit cu ei. Nu numai de tine, dar nici măcar de umbra ta n-o să-mi mai amintesc, pe când cu ăștia doi, oho, încă. Unul dintre ei este ciopârțit, are o tăietură, i-a fost teamă că treaba asta o să mă-nspăimânte și voi pleca, este acolo o surpătură, se prăbușește trupul. De altfel mi-a și spus asta, dar nici măcar nu i-am răspuns, pentru că dacă aș fi contrazis-o aș fi considerat că-i nevoie s-o contrazic și că-i posibilă

spaima. Totuși, am întrebat-o, n-aș fi vrut să trudesc inutil, cum stă cu sensibilitatea sfârcurilor, pentru că am o cunoștință pe care au uitat-o pe balcon, pe vremea când era bebeluș, i-au înghețat sfârcurile și au devenit insensibile. Ale mele nu sunt așa, mi-a replicat îmbufnată. O sărut de sus în jos. Se vede c-au reușit să intervină încă înainte ca nenorocitele alea de celule să prolifereze haotic. Cel mai încântător îi este zâmbetul. E ca o mărturie a existenței lui Dumnezeu. Se strâmbă disprețuitor. În general, mă privește nițel cam de sus, mă consideră infantil, îmi sunt infantile sentimentele, spune, îmi sunt infantile inițiativele, de exemplu, darurile pe care i le cumpăr la repezeală sau i le pregătesc personal. Până și-n pat.

Când îmi spune asta zâmbește strengărește, de parcă ar socoti că, în fond, e un lucru normal. Totuși, ar fi bine dacă m-ar considera o dată bărbat, dacă ar spune: dar este un bărbat! în fine, e bine și așa. Obișnuiesc să și conversez cu sânii ei, unuia mă adresez cu tu, celuilalt cu dumneavoastră.

▫ *O femeie (62)* ▫

Există o femeie. X. (Mă urăște.) Fața îi este acoperită complet de ochelari. Parcă ar fi o broască. E surprinzător de urâtă. Poate să fie surprinzător de urâtă. Buzele-i sunt fierbinți. În schimb, câteodată îi crapă. E deșteaptă, știe multe despre etrusci. Din când în când mă-njunghie durerea în umărul stâng, instalatorul de gaze e de părere că peretele din piatră brută emană frig. Femeia-i nervoasă, e agitată, își deschide poșeta, o închide, aleargă la raftul de cărți, atinge o carte, ar vrea s-o ia de pe raft, în final renunță. Îi este rușine că mă iubește, s-a dezobișnuit de așa ceva și-i speriată. Ochelarii îi sunt din ce în ce mai mari, până și eu m-aș putea adăposti în dosul lor. Face o cafea

mizerabilă, solicită ajutorul etruscilor, dar ei au dispărut. Mă îmbrățișează spasmodic. Îi lovesc ochelarii, ochelarii îi cad de pe nas, mă prefac că totul a fost întâmplător, o privesc cum și-i caută târându-se de-a bușilea, nu fac nici o mișcare. Pândesc cum îi alunecă pe cur stofa pantalonilor.

▫ *O femeie (63)* ▫

Există o femeie. Etcetera. Urăște pe toată lumea. Când are ocazia, face rău altcuiva. Nu transmite mesajele; fabrică mesaje false; îi instigă pe copii; pe părinții mei; pe ai ei; pe vecini, mai întâi pe unul împotriva celuilalt, pe toți împotriva tuturor, apoi pe fiecare dintre ei împotriva noastră. Are o ingeniozitate infinită, deși uneori renunță la arma cea mai eficientă, la disimulare. E sinceră, nu poartă nici o mască, este nesuferită tot timpul. Se simte rău dacă nu poate să facă rău. Pune intenționat prea multă sare în mâncare; introduce un cupon expirat în abonamentul de călătorie al copiilor; pune receptorul telefonului lângă furcă și reclamă cuplajul; întinde un fir de pescuit în camera din mijloc, iar dacă mama se împiedică în el pune totul pe seama mea; noaptea mută acele ceasornicelor și modifică ora deșteptării, astfel ca dimineața să întârziem cu toții; neagă în mod sistematic, fără să clipească, cum că ar avea orgasm, deși uneori până și saliva îi curge de plăcere; modifică în secret declarația mea de impozit, apoi, printr-o scrisoare anonimă, atrage atenția fiscului asupra mea. Această perseverență, această revendicare față de tot și de toate, această neobosită dorință de a face rău (răutate) cu tot dinadinsul și tot timpul – e asemenea unui miracol al naturii. Probabil că și alții sunt în aceeași situație, această relație pasională cu existența impune respect. Distruge existența – cu o singură excepție. Din când în când pune ochii pe una din cărțile mele preferate din bibliotecă și-i lipește una câte una paginile (respectiv,

în mod logic, două câte două). Apoi, când iau în mână un volum de Borges să recitesc eseul intitulat Pierre Menard, autorul lui Don Quijote, ei bine, atunci, ținând în mână cartea de parcă ar fi o cărămidă diformă, o enigmă monolitică, la fel ca un scut despodobit, atunci sunt un nimeni, mai exact, aș fi un nimeni dacă ea, chiar și atunci, ca întotdeauna, nu m-ar urî cu fidelitate.

▫ *O femeie (64)* ▫

Există o femeie. Etcetera. I se face rău de la șampanie, i se întoarce stomacul pe dos, de cele mai multe ori trebuie să și vomite; scârbit, îi țin capul cu delicatețe, caracteristic e și că elimină ceva material, zgrunțuros, pe nas. Ține morțiș la mărcile bune, mai precis la calitate, așa că o bea cu plăcere pe cea ungurească, cea cu etichetă albastră. Arogantă, pretinde că dacă se uită la mine i se răcesc și-i transpiră mâinile, iar genunchii încep să-i tremure. Dar să nu consider asta drept o declarație de dragoste, nici laudă, pentru că n-am făcut nimic, nici ca om, nici ca bărbat, să merit așa ceva, deși n-ar vrea nici să întindă coarda, să sară peste cal. Păi atunci, dădeam cu însuflețire din cap, calul ar sta între noi. Niciodată n-am văzut-o ca pe un întreg. O dată i-am văzut sprâncenele, pe amândouă, iar la mijloc am văzut chiar și cărarea dintre ele, rărirea și îndesirea treptată, tot atunci am avut norocul să mă întâlnesc și cu ochii ei, cu privirea ei, care-i tandră, dar hotărâtă, e adevărat – și-i tipic pentru mine – că nu-mi amintesc culoarea ochilor, deși un an sau doi, un deceniu sau două au trecut deja de când o tot contemplu, parc-ar fi căprui, așa, maronii, cafenii oarecum, parcă-mi amintesc și o pată galbenă, chiar vărgată, dar poate că le încurc.

Cu un alt prilej i-am văzut mâna, era rece sau transpirată, nu știu, mi s-a părut palidă, eram atent în

primul rând la unghii, presupuneam că și le roade, dar nu s-a confirmat, rodea pielița din jur, o roade și în ziua de azi, roșeața care se întinde la baza unghiei de la degetul mare și de la inelar pare să indice o inflamație.

Genunchii nu i-am văzut, despre tremur nu mă pot pronunța. I-am văzut din profil sânii, se fâțâiau, săltau, se arcuiau; niște sâni veseli, într-un cuvânt. Despre dinți se poate spune că sunt enigmatici, ceva nu-i în ordine cu ei, nu-i exclus să avem de-a face cu o proteză, ceea ce, totuși, ar necesita o explicație. I-am văzut și curul, în timp ce umbla, în consecință din spate, îndepărtându-se, buci, fese, nici nu știu cum să-l numesc, în afară de toate astea, aș vrea să nu mor înainte de a-i vedea părul, urechile (control igienic), gâtul (din față l-am văzut deja fugitiv, când de emoție a înghițit în gol și ceva s-a mișcat acolo, a alunecat, de parcă ar fi fost mărul lui Adam), aș vrea să-i văd claviculele (solnițele), coastele, omoplații ca niște cioturi de aripă, pur și simplu oasele, ca într-un sistem, de la craniu până la fluierul piciorului, aș vrea să-i văd burta, osânza tânără, pur și simplu osânza, ca într-un sistem, ombilicul, pur și simplu găurile, ca într-un sistem, flocii de sub burtă, pur și simplu florii, ca într-un sistem. Altceva n-aș vrea să văd, pentru asta îmi păstrez ochii. (Strânge șampania între coapse, așa o desface.

Arată de parcă ar avea un falus. Tot eu va trebui să înghit și asta, spune unul dintre noi în timp ce șampania spumegă și se revarsă. Mai degrabă de la șampanie decât de la această glumă întâmplătoare, îmi vine-n minte că, totuși, aș vrea să-i văd și pizduca, așa, stând față-n față.)

▫ *O femeie (65)* ▫

Există o femeie. Etcetera. De mult timp. Ne înțelegem bine. O iubesc pentru că în fond (fondul meu) sunt un

sentimental, laș probabil că nu, dar mă înduioșez când văd acest timp imens trăit în comun; nu mă gândesc la revelațiile comune, nu sunt un nostalgic, nici la așa-ziși ani petrecuți împreună, ci la faptul că vom muri în curând; sunt sentimental nu pentru că așa am hotărât să fiu, detest noua și actuala cale triumfală a inimii, această deconstrucție tristă și înlăcrimată, înșelătoare și facilă, așa mi-e firea, ăsta mi-e caracterul, cinic și sentimental; cele două coabitează în mine, există, nu sunt inventate în scopul supravegherii și disciplinării reciproce.

De când mi s-a tot plâns că n-o mai înghesuie nimeni la perete ca s-o sărute, că nimeni n-o mai pipăie, adică mi-a cerut socoteală în privința trecerii timpului (timpul imens trăit în comun, pe care a trebuit să-l împărțim?), obiectând, probabil, că nu-s în stare să opresc timpul, de fapt, marea pasiune asta face, se oprește timpul, bla-bla-bla, stelele-s încremenite și amuțite pe boltă, doar tu și eu existăm pe Pământ, taci și tac, acest lucru s-a întâmplat în perioada când mă convocaseră de mai multe ori la poliție, am primit citație în toată regula, cum că ar dori să mă interogheze în calitate de martor într-o anume afacere Jeno Goda, iar când le-am comunicat numaidecât că eu nu cunosc nici un fel de Jeno Goda, m-au liniștit abil, aș putea spune chiar convingător, au început să mă liniștească, nu și-au dezvăluit complicitatea, dar au lăsat să se-nțeleagă că, oho! curvăsăria-i mare, că șefimea, deși face tot ce-i omenește și polițienește posibil, nu poate stăpâni materialul, ei bine, dar dacă tot sunt aici ar dori să consemneze datele, și să depun mărturie, chiar dacă formal, în afacerea Jeno Goda, dar când am dorit cu încăpățânare să aflu totuși despre ce gen de afacere ar fi vorba, nu s-au bucurat, de parcă i-ar fi enervat felul meu cârcotaș de a fi, au devenit rezervați, ursuzi, mi-au dat drumul, m-au rechemat, democrație socialistă, întotdeauna mă primea altcineva, la un moment

dat chiar și o femeie, s-a oprit timpul, probabil că ea fusese cea mai ursuză, avea părul roșcat prins la spate, în coc, de atunci nu fac altceva decât să mă sărut cu ea exclusiv și repetat, nu vorbesc (nu-i vorbesc ei), nu simt nimic (față de ea), nu mă gândesc (la ea, dar nici la trecutul nostru comun, nici măcar la gura ei, deși de-a lungul anilor chiar că am cunoscut-o îndeaproape, totul, dinții, micile schimbări suferite de dinți, relațiile dintre dinți – au fost perioade când erau parcă din plastilină, apoi perioade când s-au recimentat – limba, musculatura limbii, ca să nu spun de loviturile cu limba, nervurile de pe cerul gurii, carnea de pe pomeții obrajilor, din interior, sângele prelins din gingie, totul), o sărut și-o înghesui la perete, o lipesc de peretele biroului, de peretele camerei de zi, de peretele holului, de peretele camerei din fund (cea pentru adulți), de peretele bucătăriei, de peretele băii, de peretele de sticlă al serei, de peretele fabricii de holțșuruburi, de peretele casei de cultură, de peretele școlii generale, de peretele gimnaziului, de peretele facultății, de peretele bisericii, de peretele capelei, de peretele bazilicii, de peretele fostului sediu al partidului, de peretele căminului de bătrâni, de peretele chioșcului de ziare, de peretele Băncii de Comerț Exterior, de peretele din plexiglas al stației de autobuz, de peretele stației trenului interzonal, de pereții cramelor, cârciumilor, restaurantelor, sălilor de mese, hotelurilor, pensiunilor, de peretele Zimmer frei-ului, o lipesc de gard. De gardul de lemn, de gardul de fier, de gardul din fier forjat, de gardul de sârmă, de gardul din mărăcini, de gardul viu, de bordură, de ulucă, de palisadă, de împletitura din nuiele (?!), de pom, mai ales de măr, de păr, de brad (molid, pin, argintiu, cei trei), de plop, de un nuc tânăr, de tufa de alun, de tufa de lemn-câinesc, de tufa de trandafir, de moșmon (gârbovit, doar), de poarta grădinii, de ușa grajdului, de ușa de la debara, de ușa de la intrare (model scandinav), de

ușa batantă, de ușa glisantă, de ușa turnantă, de ușa liftului, de ușa podului, de ușa pivniței, de ușa autoturismului, de autoturism (în doi timpi, în patru timpi), de taxi, de autobuz, de troleibuz, de tramvai, de trenul interzonal, de trenul-tren, de vapor, de barcă, de plută, de submarin, de hidroavion, de avion, de planor, de elicopter, de amfibiu, de bicicletă, de motocicletă, de motoretă, de hidrobicicletă, de schiul nautic, de patinele cu rotile, de skate-board, de stâlpul de electricitate, de stâlpul de telefon, de cabina telefonică, de cabina transformatorului, de tejgheaua de la magazin, de pupitrul de mixaj, de tejgheaua de la cârciumă, de pupitrul de note muzicale, de pupitrul școlar, de raftul bibliotecii, de raftul din depozit, de regalul din tipografie, de boilerul cu gaz, de masca de gaz, de bomba cu gaz, de țeava de gaz, de robinetul de gaz, de bricheta cu gaz, de reșoul cu gaz, de rozeta de gaz, de turbina de gaz, de factura de gaz, de lampa de gaz, de gazele, de fabrica de gaz, de camerele de gazare, de contorul de gaz, de ceasul electric, de ceasul cu cuc, de ceasul de mână, de ceasul de buzunar, de ceasul deșteptător, de ceasul cu pendulă, de ceasul cu cuarț, de frigider, de mașina de spălat rufe, de mașina de spălat vase, de prăjitorul de pâine (în conformitate cu normele ungurești, model „Somlyo”), de cuptorul cu microunde, de televizor, de combina muzicală (CD-ul lipsește încă), o înghesui, o lipesc de tot și de toate, de tot ce-mi iese în cale, de Parlament, de tata, de vers, de granița austro-ungară, dar înainte de asta de cortina de fier, de zidul din Berlin, iar acum de cel chinezesc, o bușesc de clădirea Pan Am-ului, de Notre-Dame, de Stephanskirche, de Via Veneto, de statuia lui Szânto-Kovâcs din Hodmezovâsărhely, o împing unde pot, la vecinul meu, la sora mea mai mică, la sora mai mică a lui Kosztolânyi, pe tata l-am pomenit deja, la poștaș, separat la cel care aduce telegramele și la cel cu

coletele, la persoana care citește contorul de gaz, la persoana care citește contorul de electricitate, la persoana care citește contorul de apă, la agentul de asigurări, la curierul editurii, la șoferul de la ambasadă (Mexic, Danemarca, Marea Britanie, Italia, Norvegia, Olanda, Austria), este o femeie care vine să calce hainele, o împing și în ea, de asemenea, o lipesc de fierul de călcat, apoi o înghesui în creion, în radieră, în stilou, în agrafele de prins hârtii, în penar, în călimară, în prespapier, în scrisori, în calendarul de buzunar, o izbesc de cărți, de proza maghiară contemporană, de clasicii în viață, de antologii, de dicționare, de lexicoane, în mod special de cele trei volume ale Dicționarului Etimologic (acum aștept volumul suplimentar), de pantofi, de șosete, de izmenele mele, de sacou, de cravată, de ochelari, de țigară, de supă, de carne, de garnitură, de cartofii la tavă, de omleta cu slăninuță, de aburii care se degajă, dă-i cu ea de aromă, de imaginea unei cine selecte, de Ferrari, încă o dată de statuia lui Szânto-Kovăcs, de un ghețar, de pustă, de berile mexicane (in concreto: Corona, Bohemia, Negra Modelo, Superior, Dos Equis, Victoria, Sol, Indio, Montejo, Negra Leon, Nochebuena, Carta Blanca, Pacifico, Chihuahua, Brisa, Modelo Especial), de un surâs, de un fulg de ovăz, de bagheta absentă a unui dirijor, de Laci Nădai, de Elzvieta Viterbo, de un sandviș cu carne de ren, de o tabletă de ciocolată, și, în fine, dar nu în ultimul rând: de tot și de toate, o înghesui, o lipesc de cuvintele mele, de spațiile dintre cuvinte, o înghesui în tăcerile mele, ea geme nițel, buzele i se deschid, i se prelinge saliva, din cauza sărutatului trupurile ni se metamorfozează tot timpul, accentele ajung în altă parte, altele vor fi accentele noastre. Ne clocotesc mutrele.

▫ *O femeie (66)* ▫

Există o femeiemăiubește. Are picioarele reci. Mai exact, ce pot să afirm cu mâna pe inimă e că în pat are picioarele reci. Mă bag sub plapumă și de-ndată m-apucă groaza, gândindu-mă la clipa în care mă va atinge această parte scârboasă de broască. Genunchii îi sunt însă călduți, iar partea dintre coapse e atât de banal de fierbinte, încât nici n-o mai pomenesc (pârlește iarba etc.). Laba piciorului ei ne amintește de frigider, iar acesta, de gătitul mâncării (mai întâi congelatorul, apoi gătitul). O iubesc, în ultima vreme, mănânc mai puțin, de altfel îmi pun din toate, dar numai o singură dată. Se strică totul, exclamă și se uită de jur-împrejur prin bucătărie cu o spaimă mimată, o să vezi că se strică totul, rămâne pe capul meu, și-și rotește ochii ca o actriță dintr-un film mut. Încet-încet, înaintând de la rece spre fierbinte, de-ndată ce uităm de gătit, de frigider, de laba piciorului, de cameră, de casă, de stradă, de Budapesta, de țară, de continent (Europa), de Pământ, iar Universul, nu-ncape îndoială, se apropie sub forma unei explozii stelare – îmi șoptește fericită la ureche: strică-te peste mine.

▫ *O femeie (67)* ▫

▫ *O femeie (68)* ▫

— Există o femeiemăurăște. Mi-e silă de tine, îmi spune, așa ceva nu mi-ai spus niciodată, îi spun, voiam să te răănesc, îmi spune, o! doar atât, păi atunci nu-i nici o problemă, îi spun, de fapt, în principiu ai dreptate, îmi spune și începe să vomite în tăcere.

Există o femeiemăiubește. Mă iubește. I se face dor de ducă. Să nu fiu brutal, să fiu înțelegător, deja s-a și machiat, e îmbrăcată, trebuie să pornească. Altfel ar întârzia. Oare? De fapt, n-ar întârzia, dar n-ar ajunge acolo la timp. Oare? Ar ajunge, dar chiar și așa, acum trebuie să

plece. Sunt culcat în pat, ea vorbește din ușă. Doar câteva minutele, îi spun malițios și-mi descopăr trupul, las' să vadă că nu glumesc. Altă dată se prostește, se preface că regretă această schimbare a evenimentelor în ceva lipsit de evenimente, dar eu să nu trag din asta concluzii pripite, nici ea n-ar avea o dorință mai fierbinte decât să-și ocupe locul, acolo-i locul ei, acolo se simte în siguranță, lumea-i în siguranță dacă ea se poate învârti „pe axa de diamant a lumii”. Acum, nu. Mai lipsește puțin și ridică din umeri. Scuipă-mă, dracu' să te ia! De ce-mi faci una ca asta, întreabă obosită. O implor, sunt drăguț cu ea, îmi acopăr trupul. Își pune mâna peste pătură și dă să plece. O apuc de încheietura mâinii, aș vrea s-o conduc, se împotrivește, ne încăieram, o strâng cu putere, își smucește mâna, n-o las, îi trag mâna sub pătură. Violența este excitantă. Dorința neînfrânată pentru acțiune din ființa contemplativă. Sau erotica spaimei. Senzualitatea aservirii. Etcetera. Altă dată, pe măsură ce se apropia de „esența problemei”, devenea din ce în ce mai autentică, pasionată și calmă în același timp, tot mai docilă și tot mai eliberată, iar violența crescândă, violența mea, tot mai delicată, mai blândă, mai eficace, da: mai fructuoasă. Dar acum, nu.

E bine și așa, puișorule, păi dacă nu, atunci să fie nu!

Dar tu tot nu pleci de aici până atunci! nu mă interesează, n-au decât să te aștepte. O să te aștepte cele două pulișoare! (E vorba de fiicele noastre.) îi pândesc chipul, nu se uită la mine, n-aș putea spune nici măcar că se baricadează îndărătul ochelarilor, se holbează la perete, n-o văd c-ar fi furioasă, nici dezamăgită, nici tristă, nici necăjită, (n-) o văd nicicum, îi strâng încheietura, îi mișc mâna, de parcă ar fi o mână schiloadă, paralitică! nu opune rezistență, onanie și viol, doi iepuri dintr-o împușcătură, și ce-mpușcătură! nu opune rezistență, îmi închid ochii, e șmotru nu glumă, să nu greșim, indiferent din ce parte

abordez problema, o experimentez, slăbesc strânsoarea încheieturii, ea se oprește, asta-i deja aproape rebeliune! se holbează la perete, să nu crezi că scapi cu atât. Desigur, așa merge încet, ne împotmolim. Totuși, parcă în momentul ejaculării s-ar înduioșa. Trebuie să plecăm, îmi spune, și pleacă într-adevăr. Mă șterg emoționat. Aici e coada mea, acolo e cerul albastru.

▫ *O femeie (69)* ▫

Există o femeiemăiubește. Mă urăște. De fapt, n-are importanță dacă mă iubește sau nu, problema care mă preocupă nu în asta constă, ci mai degrabă în evadarea, în apatia și neglijența unei persoane care speră că se vor schimba lucrurile dacă pune problema pe tapet, ba mai mult, cuvântul „speră” nu exprimă nici pe departe acea stare de constrângere și aservire în care schimbarea este nu numai pretenție și dorință, ci și necesitate violentă, exprimarea brutală și caraghioasă a acesteia, a faptului că așa nu se mai poate continua, un minut se depune peste celălalt la fel cum se depune căcatul proaspăt al câinelui peste cel vechi, uscat deja, o oră se agață de cealaltă ca doi șacali rămași unul în celălalt, iar între timp nimicul pustiu, doar această îngemănare, zilele, anii se succedă în același ritm, în fine, atunci a trebuit să pun problema pe tapet și s-o întreb când anume? (treaba a sunat ca și cum aș fi dorit salată de limbi, dar foarte tare mi-aș fi dorit, pe când niște limbi?), iar ea m-a privit cu afecțiune, abia mirându-se, dar tu? întrebare la care i-am răspuns repede, fără să stau pe gânduri, eu, eu oricând! oricând! Nu ne-am mișcat. Apoi a ieșit, închizând în tăcere ușa, o! e-n regulă, am auzit de afară (cu dispreț? cu spaimă? cu resemnare?), păi, oricând și eu. Șacalul trăiește din hoituri. Sau hiena?

▫ *O femeie (70)* ▫

▫ O femeie (71) ▫

Există o femeiemăurăște. Mă iubește. Acum nu mai este acest mă iubește, mă urăște etcetera. Aș putea spune că pot număra pe degetele unei singure mâini de câte ori am văzut-o, dar în cazul ăsta n-aș putea preciza câte degete am la mâna respectivă. Stau lângă ea de parcă aș sta într-o stație de autobuz, rolurile nu sunt împărțite, în jurul nostru vuiește orașul, horcăie, iar eu rostesc fonfăit: asta este, te iubesc. Crede și nu crede, adică sunt momente când crede, și altele când vomită în tăcere.

Există o femeiemăurăște. Mă urăște. O iubesc. Se descompune. Îi cade părul, dimineața rămâne pe fața de pernă un mic cuib de pasăre, un smoc rotund, îi cad și dinții, firește, mai încet decât părul, gingia îi este inflamată, aftă pe cerul gurii, la rădăcina dinților, de jur-împrejur, o purulență sprintenă.

Se poate spune că puroiul este partea cea mai importantă a trupului ei. I se prelinge și palma, în timp ce pielea îi este uscată și solzoasă, până și în axilă, acolo, micuța venă galbenă ocolește inflamația roșiatică de la rădăcina perilor, și, desigur, îi curge ceva diluat și dintre coapse, pătând în partea din față stofa fustei. Îi cad și unghiile. Unghiile de la picioare mai treacă-meargă, dar când se-nnegrește câte o unghie de la mâini și se desprinde cu tristețe, în locul ei rămânând un ciot cornos și o baltă de sânge închegat, este deja, independent de persoană, de-a dreptul dezgustător și iritant, îi și spun. De ce? întreabă zâmbind, cu toții suntem muritori, nu-i așa? Atunci asta mă dezgustă și mă irită, îi spun.

▫ O femeie (72) ▫

Există o femeie. Mă iubește. O iubesc. Momentan, sunt plictisit de trupul ei. Se tot fâțâie lângă mine. Mai degrabă mi-o frec pe uscat. Nu-i bine, e prea pe șleau.

▫ *O femeie (73)* ▫

Există o femeie. Mă iubește. O întreb dacă mă iubește. Da' de ce m-ar iubi? Pentru că așa ne-am înțeles. Să te iubesc? Așa? Așa. Azi? Și azi, păi sigur că da, întotdeauna, la zece și jumătate, în ianuarie, la cumpăna mileniului, în permanență. Sau dorește o zi liberă? Bine. La care zi s-a gândit? Poate. Poate miercuri. De ce tocmai miercuri? Pentru că azi e joi. Micul meu cavaler.

▫ *O femeie (74)* ▫

▫ *O femeie (75)* ▫

Există o femeie. O iubesc. Aș putea să spun punct cu punct de ce. Aș putea să enumăr acele calități, calitățile ei bune și rele și de neclasificat, care m-au făcut s-o iubesc: știe grecește, are pistrui, are o cicatrice pe frunte, un semn palid de exclamare, e radicală, îi place opulența, are un păr torențial, gura îi este acră, inima slabă, are coapsele scurte (mai ales una dintre ele), când e caniculă, nici nu știu cum ar trebui să spun, i se opărește pielea sub osul noadei, acolo de unde pornesc cele două coline, dar curmătura încă nu se adâncește, acolo i se crapă pielea și nițel se și inflamează, îi place Italo Calvino, îi plac fulgii de ovăz, pielea îi este de culoarea bronzului, e deopotrivă vulgară și pudică, în același gest curajos. Pot număra pe degetele de la o mână de câte ori am văzut-o etcetera. Asta este, te iubesc. Crede și nu crede.

Există o femeie. Mă urăște. Nu se poate spune că m-ar iubi. Dar mai ales joacă baschet.

Mă-nghesuie în perete, cu partea de jos a pântecelui mă-nghesuie în perete, în peretele biroului, în peretele salonului, în tufa de alun, în ușa cramei, în Notre-Dame. Acu' ce să fac? De mult nu mă mai antrenez sistematic. Și în zadar îi spun că sunt un om în toată firea, cu armata făcută, să-și bage mințile-n cap, nu se sinchisește. Mă tot plesnește cu partea de jos a pântecelui. Își îndoaie genunchii, se lasă mai jos ca să ajungem la același nivel și dă-i! E centru înaintaș, pasele îi sunt de-ncredere. Dacă se califică în divizia A, va trebui să inyentez ceva, așa-i prea puțin, știu.

▫ *O femeie (76)* ▫

Există o femeie. Mă iubește. Dar mai ales e balerină. N-are pe ea nici un gram în plus. Treaba o costă, gâtul îi este plin de riduri delicate, nu seamănă cu un gât de curcan, cum e gâtul lui Maugham, de exemplu, într-o fotografie făcută la bătrânețe, nu-i atârnă pielea, dar în timp ce vorbește i se cam contractă tendoanele sau îi vibrează câte un mușchi, ceva asemănător i se întâmplase odinioară și lui Kati Kovăcs, la festivalul ăla de muzică ușoară. Rămâne problema feselor. Cum se zice, Arsch oder Gesicht, o femeie trecută de patruzeci trebuie să decidă: fesă sau față (farce, aș șopti cu însuflețire rezumativă). Decizia a fost luată, chipul îi este echilibrat, n-are pungi, nu-i surpat, n-are adâncituri în jurul gurii, iar ridurile de la coada ochilor mărturisesc despre sinceritate, nicidecum despre ireversibilitatea timpului. Fără o încălzire prealabilă, e capabilă să-și ridice picioarele până la înălțimea umerilor. De altfel și demonstrează, fără vreun motiv anume, această mișcare, doar așa, pe neașteptate (mirnix dirnix, cum spune neamțul), într-un magazin sau la restaurant. Lumea se uită la noi. Înfrunt cu mândrie toate privirile. E în stare să facă și șpagatul (mai ales în luna mai). E puțin spus că-i balerină, e o adevărată dansatoare, cu tot ce are, îi

dansează toate părțile trupului, inclusiv septul nazal sau tendonul lui Achille, toate părțile trupului, tot timpul. Viața noastră este un etern pas de deux, fuste din tuluri și poante cu vârful din plumb.

▫ *O femeie (77)* ▫

— Există o femeie. Mă iubește. (Am decis că dumneata mă iubești, i-am spus odinioară, dar amintesc asta doar în paranteză.) îi urăște pe comuniști. Pe cât mă iubește pe mine, pe atât îi urăște pe ei. Mai exact: pe mine mă iubește la fel de mult cât îi urăște pe ei. Dacă o lasă mai moale cu ura, i se domolește iubirea, iar dacă-i urăște cu înfocare pe comuniști, se aprinde de iubire. Nu-i just din punct de vedere social, dar mă doare-n cot de justețe dacă-i vorba taman de asta (de ea). Pot să spun că, în perioada primului guvern de centru-dreapta ales în mod democratic, am trăit destul de dezbinați. Nu s-au întâmplat probleme grave, doar că. În fine, vorbeam mai ales despre ce aveam de făcut în jurul casei, despre școlarizarea copiilor, dar niciodată n-a izbucnit în plâns, iar dacă mă privea nu se ascundea din fața mea, țipând și sărind peste masă și scaune, îmbrăcată doar într-o cămășuță, nici n-a deschis vreodată peste mine ușa de la closet.

Ehei, dar după alegeri.! Măi, dar ați și reapărut?!

Iar ochișorii ei înstelați aruncau scântei. Patruzeci de ani s-au lăfăit în țara asta. Iar acum idioții ăștia i-au votat! Stau în banca mea, nu scot nici un cuvânt, nu-i spun că idioții ăștia suntem noi, țara. Eu una nu i-am votat, treaba asta să nu mi-o spui nici măcar în glumă, iar dacă tu i-ai votat în secret, te omor. Draga de ea. N-o calmez, nici vorbă s-o calmez; amintiri din Toscana. Nu-s în stare nici măcar să vorbească! șuieră. O simt atât de aproape, că mi se-ncordează toți mușchii. Au furat cât au putut, iar acum tac

mâlc. Au nenorocit țara, iar acum mai sunt și obraznici. Devin livid, îmi tremură mâinile, îmi aud bătăile inimii. Lobbyști de la sindicate, și mă apucă de coaie, dar cu atâta pasiune, cu atâta plăcere și fermitate, încât ar putea fi reconstruită o țară întreagă.

▫ *O femeie (78)* ▫

▫ *O femeie (79)* ▫

— Există o femeie. Mă iubește, nu mă iubește. În culmea petite mort ului, nota bene, în fulgerele voluptății, îi urlu în față sau în gât sau între coapse sau în orice altceva ar avea, acolo unde tocmai mă aflu: tu, tu, ombudswoman, tu! astfel veni-va sfârșitul. Îi scarpin burtica, au fost create instituțiile democratice.

Există o femeie. Mă urăște. Două. Îți suntem pe plac? mă întreabă ele râzând. Soarele galben de toamnă strălucește, stau pe treptele bisericii ca un cerșetor sau un preot care pricepe mesajul vremurilor. Nunțiu apostolic. Am să răspund mai târziu, dar trebuie să mai treacă puțin timp. Un grup de turiști japonezi invadează piața, ne trimitem copiii la școală, cele două femei îi supraveghează la materiile umaniste, eu în domeniul științelor naturii, în cafeneaua clasică de peste drum unul dintre chelneri se ceartă cu femeia care face cafeaua, țipă, apoi se păruiesc, peste piață se proiectează umbra prelungă a turnului bisericii, ne trec toți fiorii, la locul de muncă avem parte de o avansare frumoasă, ni se modifică relația față de trup, ne liniștim, dar iese repede la iveală că a fost vorba de autoamăgire, gălăgia-i eternă, pe treptele răcoroase ne este frig la fund, ne ridicăm ușurel și ni-l frecăm (fizică!), există un moment în care avem impresia că viața copiilor este mai importantă decât a noastră, mai târziu ne este rușine de asta, iar când fluxul albastru-maroniu al luceafărului a

inundat deja totul, le șoptesc fetelor că problema cardinală ar fi că la prânz am mâncat ceapă, că deși m-am spălat pe dinți totul e-n zadar, pentru că, așa cum bine știm, mirosul nu vine din gură, ci din stomac. Încet, cu gesturi comode, își deschid amândouă în același timp poșetele, verde Benetton, scot amândouă câte o ceapă roșie și mușcă zgomotos din ele ca dintr-un măr, la unison, asemenea surorilor Kessler.

▫ *O femeie (80)* ▫

Există o femeie. Mă iubește (sau mă urăște). Este extrem de serviabilă. Nu eu sunt cel care-i umple viața, ci această serviabilitate. Dar atât de profund, încât dacă nu poate da o mână de ajutor devine depresivă și chiar nițel furioasă. Tot timpul trebuie să inventez ocazii ca să mă poată ajuta. Tot timpul trebuie să am necazuri ca ea să fie suportabilă. Dacă mașina de spălat rufe curge, om m-am făcut! în cazul în care curge și se mai și înfundă, e și mai bine. Dacă liniile telefonice sunt inundate. Dacă pierd cheia de la poartă, dacă se scorojește ușa, dacă mă cert cu mama.

Dacă mă trage pe sfoară chelnerul. Taximetristul. Dacă mă doare glezna. Gâtul, mijlocul. Dacă nu mai avem boabe de muștar. Ceai de urzici. Cel mai mult îi place când am necazuri fără motiv. Dacă totul e-n regulă – mașina de spălat rufe zdrăngăne cu sârguință, telefonul nu bâzâie, nu înregistrează apeluri greșite, nu sună ocupat, nu-i ascultat, mi se pare că aud șoaptele direct în ureche, cheia de la poartă mi-e în buzunar, ușa, de parcă ar fi tapisată, relația cu mama e atât de armonioasă încât ar trebui dată drept exemplu la școală, chelnerul nu acceptă bacșiș, se consideră onorat că mă poate servi, taximetristul e prompt, asemenea unui domn de modă veche, glezna? de parcă nici n-ar exista, gâtul și mijlocul îmi sunt flexibile, zvelte și distinse,

boabe de muștar, căcălău, ceai de urzici, oho, pot aproviziona toată strada – și totuși! E înnebunită de plăcere. Nu mai poate de recunoștință. Mă privește în așa hal de curge apa de pe mine. In asemenea situații mă ajută cu atâta înflăcărare încât roșește, mai exact îi apar niște pete roșiatice, palpitânde, pe gât, la fel și în zona claviculei. Dar face totul, chiar că face absolut totul. Pune doar o singură condiție: nu se atinge de nimic cu mâna goală, își pune mănuși. Nicăieri, nimic, doar mănușa albă, fină.

▫ *O femeie (81)* ▫

Există o femeie. Mă urăște; dar numai pentru că urăște pe toată lumea. Nu mai e foarte tânără, adevărul e că nici eu. Obișnuiește să mă maseze cu tălpile. E atât de ingenioasă și perseverentă, că știe să mă maseze peste tot. Rădăcina urechii și ceafa. Până și parotida. Nu mai vorbesc de coadă (o prinde între tălpi și o rulează, o ține cu degetele de la picioare etc). Când e bine dispusă sau primește bani, pe neașteptate sau nu, dar mulți, e în stare să-mi provoace până și oreion. Mă trezesc că mă umflu! între timp, îmi povestește despre vremurile de odinioară.

Când au arestat-o, a venit un polițist care a bătut la ușă, n-a dat cu pumnul, a bătut politicos și i-a pus cătușele. Vecinii au salutat-o cu simpatie, de parcă nici nu i-ar fi văzut cătușele. În fața casei au zăbovit nițel – să pornească, să rămână – apoi în final polițistul a oprit un camion care transporta muncitori și s-au urcat pe platformă, li s-a făcut loc. Bărbații păreau obosiți, probabil că veneau de la muncă, picoteau, li se bălăngăneau capetele, li se bălăngăneau mâinile, nu erau atenți la nimic. Treaba asta a dat-o gata, a exasperat-o, acest nimic, nu lipsa de compasiune, ci acest nimic, faptul că nu mai există nimeni și nimic, doar ea, își simțea singurătatea ca fiind

îngrozitoare, insuportabilă, faptul că de lume o leagă doar aceste cătușe, în consecință, că lumea ar fi un polițist. A cărui înfățișare nu-i capabilă să și-o amintească. A dispărut din ea această imagine. Bărbat tânăr. Scund, subțirel, firav. Pe degetul mijlociu de la mâna stângă doi negi, negi gemeni. Avea probleme cu conjunctivita, lăcrima în permanență; de parcă ar fi plâns.

Mă dezgusta îngrozitor acest lucru. Mă holbam rând pe rând la bărbații ăia, încercam să-i scot din nepăsarea lor, să le reînsufletesc chipurile. Nimic. Erau istoviți și lași. Nu voiau să se implice, lucru de înțeles. Dar nu puteam să fiu înțelegătoare, eram la necaz.

Am sărit în picioare pe platforma camionului care rula cu viteză, mă clătinam ca un bețiv, sunteți niște lași căcăcioși! urlam cât mă țineau puterile, bărbați căcăcioși! îl smuceam pe polițistul aflat la celălalt capăt al cătușelor, îl zgâlțâiam la fel cum își zgâlțâie ghiuleaua în carceră un erou dintr-un film de capă și spadă. Urletele mele s-au preschimbat într-un râs răgușit, prăpastia dintre mine și acei bărbați ghemuiți de spaimă a declanșat doar un râs hohotitor. Polițistul m-a smucit înapoi la locul meu, după puțin timp stăteam și eu asemenea celorlalți.

Trebuie avut grijă cu oreionul, se umflă coaiele, se tumefiază, se inflamează, mai exact se inflamează unul și-l poate contamina pe celălalt. Se lasă și cu durere, e în pericol capacitatea de procreație, dar nu se lasă cu așa-numita impotență. Important e să fie ținute la cald. Și asta o face tot cu tălpile! îmi învelește ouăle cu tălpile ei. Are o răbdare îngerească, o răbdare care rezistă săptămâni în șir, iar eu stau în această căldură fericită și-mi clocesc ouăle, stau cu toată gravitatea unui soi de acvilă neagră.

La un moment dat, un bărbat de pe platformă a scos niște sunete, nu erau cuvinte, nici vorbă de cuvinte, erau

niște mici gemete fonfăite pe care apoi le-au preluat din ce în ce mai mulți, s-au alăturat acestui zumzăit, acestui cântec mort. Îmi cântau cu ultimele lor forțe, mă încotoșmănau cu cântecul lor, mi-a spus în timp ce mă încotoșmăna și ea, mă rostogolea cu tălpile-i catifelate.

▫ *O femeie (82)* ▫

Există o femeie. Mă iubește? întotdeauna-i spilcuită, îmbrăcată la patru ace. Marea ei pasiune e să inaugureze biblioteci. Are un taior stacojiu intens cu care îi înnebunește pe toți, de obicei în ăsta face inaugurările. Fortărețele culturii maghiare, spune cu patos, rotindu-și în dreapta și-n stânga capul.

Pe pălăria-i cochetă tremură o micuță pană. Într-un fel, mă are la mână. Ar fi exagerat să afirm că sunt la cheremul ei sau că mă șantajează, mai degrabă mi-e frică de ea, am decis liber și nesilit de nimeni să-mi fie frică de ea. Se tem și alții de ea. Până și părul pubian îi este stacojiu, dar stacojiu deschis, o culoare uzată de vulpe bătrână, într-o totală contradicție cu taiorul. Văzută foarte de aproape, din imediata vecinătate, e ca o pădure stacojie, de brad-roșu (Picea excelsa). Nu departe de unde locuiesc sunt niște munți, abia mai înalți decât niște coline, acoperiți peste tot cu păduri de brad-roșu. În copilărie mergeam deseori acolo în excursie, fie cu școala, și atunci ne jucam de-a hoții și vardiștii, simt până-n ziua de azi cum mă-nțeapă scoarța copacilor, mii de înțepături minuscule pe frunte, stăteam minute-n șir cu fruntea lipită de trunchiul brazilor, fie cu capelanul de la parohie, duminica, să celebrăm slujba în pădure, în mare secret, chiar și excursia în sine era considerată o metodă de corupere a tineretului, așa că, pentru orice eventualitate, puneam la liziera pădurii santinele care păzeau, dându-și importanță, panta liniștită

ce ducea până-n cartierul țiganilor, și care de multe ori începeau să fluiere fără nici un motiv, alertându-i pe cei aflați înăuntru; în asemenea momente, în capela copacilor aveau loc scene demne de vodeviluri, schimbat veșminte, demontare-împachetare, fugit care încotro, apoi la un alt semnal, la o altă fluierătură, înapoi cu toții, gloria în excelsis Deo. În timpul slujbei, n-am avut niciodată curajul să arunc cu conuri de brad.

Locul primei noastre întâlniri, acolo unde ne-am cunoscut, a fost tot o bibliotecă. Tocmai o inaugura, de fapt, o inaugura post-festum, pentru că funcționa deja de câteva săptămâni, cu un fond de carte nu foarte bogat, dar selectat inteligent: lipsește Wittgenstein, dar este Musil, lipsește Jurnalul lui Musil, dar este Tvetaieva.

▫ *O femeie (83)* ▫

▫ *O femeie (84)* ▫

Există o femeie. Mă urăște, dar numai în ultimul timp. Pentru că-n ultimul timp am probleme financiare, probabil că s-a întâmplat ceva cu pe-i-be-ul ăsta și cu prețul laptelui. Dar să nu fie îngrijorată, eu o voi finanța, numai că de acum încolo adio chiolhanuri, s-a zis cu uleiul de măsline Made în Italy, cu pâinea cu susan, de acum încolo nu va mai fi așa. Dar cum o să fie? Acum nu facem altceva decât să punem la cale cum o să fie. Cum finanțează un bărbat o femeie? Plata, o dată pe lună? O anumită sumă de bani îh forinți, considerată rezonabilă, stabilită anterior, așa-zis negociată cu mare scrupulozitate? Și ce se întâmplă dacă-i toc într-o săptămână? E problema ta. Dar și a ta. Așa este. Atunci, poate că în fiecare zi sau la fiecare întâlnire. În schimb, în felul ăsta de fiecare dată ar fi vorba numai despre bani. După ce am renunțat la ideea s-o finanțez în secret – donație anonimă, plasarea discretă a unor

bancnote pe măsuța de toaletă etc. – acum suntem în faza în care, dimpotrivă, ea va ridica în secret, din locurile prestabilite de mine (buzunarul interior al sacoului, borul pălăriei etc.), suma de bani convenită. Datorită secretului, nu va deveni temă de conversație, iar datorită ridicării banilor, nu va fi ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Și pot să iau cât vreau? Exact atât, spun în final cu toată seriozitatea.

— Există o femeie. Mă iubește. Precis că m-ar iubi dacă ar iubi, pur și simplu, pe cineva.

Se spune despre ea că-i egoistă și infantilă. E deșteaptă, dar fără inimă. O interesează numai grădina, daliile sau ce naiba or fi. Scuze. Acum este gravidă, într-o stare binecuvântată. Nu-i gravidă frumos. Pentru că sunt unele care se rotunjesc, lucesc, se vede pe ele bogăția, bucuria creației – exagerare – în timp ce pe altele se vede durerea, împovărarea, sarcina, se vede imensa greutate a gestației. Este în luna a șasea, dar nu mă lasă să mă culc cu ea, mă privează de trupul ei. E o prostie, dar n-am ce face. Îmi înfig capul între coapsele ei, firele de păr se mișcă-freacă, interpretând piese muzicale din prima perioadă de creație a lui Satie. O! istoria muzicii, acea permanentă audiție! (în afară de asta, firește, pot menționa: părul lui Haydn, în concreto, ultimele sonate, apoi Appassionata lui Beethoven, Legenda Sfintei Elisabeta de Liszt, Recviemul lui Mozart, precum și sextetul Hazy Osterwald.)

▫ *O femeie (85)* ▫

Există o femeie. O, cât de mult o iubesc! Deși, o, cât de mult o iubesc! Cum a reușit să-mi demonstreze că. Singur, fără nici un ajutor, aș crede că Dumnezeu l-a creat pe om, nu-i așa? după chipul și asemănarea Sa. Mă dau în vânt după creație, ca o adolescentă. De când o cunosc pe ea,

cunosc și acea angoasă de gheață, acea cruzime cenușie care se prelinge nici nu știu de unde, simt numai că dintr-o dată mi se oprește respirația și mă scutură un hohot fără lacrimi. Nu mă scutură, mi-a demonstrat și acest lucru. Pe cine am putea jeli? Te pomenești că pe noi?

De parcă într-adevăr Dumnezeu ne-ar fi creat după chipul și asemănarea Sa! Eram ca o bucată de piatră care își închipuie despre sine că-i un înger. Când cu prezența trupului ei – după câte îmi pot da seama, se fute la un înalt nivel tehnic, prin urmare, cu ocazia inițierii mele n-a ales o cale tocmai ușoară, e curajoasă și senzuală, și totuși – când cu absența trupului ei – ne-am jurat castitate, dar am căzut victime aleatoriului – a suprimat inocența, m-a abandonat lăsându-mă definitiv doar cu mine însumi, mi-a deschis ochii asupra propriei mele persoane, asupra acestui nimic strălucitor. Nici o consolare. Nici moarte, nici nemurire.

▫ *O femeie (86)* ▫

Există o femeie. Mă iubește. Are un neg pe spate, ceva între un neg și o verucă. O iubesc și eu. E greu să scapi de ea. Preliminariile o dată terminate, sunt nu numai indispus și trist, dar și ferm (În asemenea situații mă gândesc mai ales la Effi Briest, el este modelul meu), atunci ea îmi povestește calm, parcă întâmplător, că dimineața, stând întinsă pe pat, a privit prin lucarnă norii trecători, învolburarea cenușie, învolburarea asta era ca o rugăciune, ca o rugăciune era învolburarea asta, înțelegi? Dacă mă răstesc la ea cum că nici măcar nu crede în Dumnezeu, dă din cap cu resemnare. Dar nu capitulează, are asul în mânecă, la fel de cenușie, îmi spune, cum sunt ochii mamei tale. Astfel că nu pot renunța la învolburarea asta, iertare, Effi.

▫ *O femeie (87)* ▫

_ Există o femeie. Ai zice că e îngerul meu păzitor. Dumnezeu să te aibă în pază, își suflă peste mine cuvintele, între timp îi foșnesc aripile și-mi mușcă delicat obrazul. Din moment ce eu nu mai pot (a se înțelege: păzi), apoi fuge. Râde mult, i se văd gingiile late și dinții. Calul lui Nietzsche, am cugetat într-o zi în legătură cu ea (tocmai făcea tocăniță de cartofi pentru douăzeci și cinci de persoane). Se vede pe ea că suferă, cu toate că-și ascunde suferința, dar asta nu poate fi ascunsă, pentru că omul obosește. De atâta deghizare și ea obosește, în asemenea momente are o privire fixă, înspăimântată, ochii-i lucioși, ca aluna, sunt ca ochii unui top model căruia nu i s-a mai reînnoit contractul. Pe de o parte, suferă din cauza nenumăratelor necazuri îndurate o viață întreagă. La vârsta de șapte ani, a fost încuiată din greșeală vreme de două zile într-un apartament gol. Apoi, într-o dimineață s-a trezit cu o omidă păroasă și groasă cât un deget care îi aluneca pe față; zile-n șir a avut grețuri.

De treizeci de ani își îngrijește mama care are apoplexie, iar aceasta, când se întâmplă să fie lucidă, foarte rar, își urăște fățiș și ager fiica. Dar nici ca părinte n-a avut mai mult noroc, a avortat șapte copii, pe toți după luna a cim ț. I, apoi a înfiat un băiețel care a buzunărit-o și așa mai departe. Nici cu bărbații n-are noroc, inclusiv cu mine. Poveștile ei sunt triste. Asta pe de o parte. Iar pe de altă parte, suferă din cauza vieții în sine. Adică, ar avea o privire la fel de fixă și de înspăimântată chiar dacă nu i s-ar fi întâmplat toate astea.

Stabilește o corelație între ce i s-a întâmplat și Dumnezeu, nu în sensul că și-ar subordona Domnului viața, că ar dori să plece din această vale a plângerii, nu, nici vorbă de așa ceva, numai că-și retrăiește în permanență propria imperfecțiune, considerând că astfel îl supără pe Dumnezeu, lucru care o face să sufere, prin urmare, faptul

nici nu poate fi altfel, nu se prea poate altfel, din moment ce ea este om, iar Dumnezeu e Dumnezeu. Uneori am impresia că a înnebunit, într-adevăr, parcă e nițel de pe altă lume, asta mă cam descumpănește. Se spală cu bio-săpun, nu folosește deodorant, așa că uneori miroase a transpirație. Din când în când ține regim de sucuri, ceea ce se simte în respirație. Are o înfățișare frumoasă când doarme. Am auzit-o într-o zi cum urla, parcă ieșită din minți, în receptorul telefonului (nu mie): Eu pun punctul și virgula acolo unde vreau! Suferă și din cauza mea. Sunt neputincios, un pic mi-e și frică de ea.

Când trece prin cameră, se apleacă asupra mea, iar eu mă prefac că dorm. Îmi privește chipul. În asemenea momente am impresia că mă urăște. Dar în același timp am și impresia că poate greșesc. Dorm în pielea goală, iar trupul meu simte că-i privit. Nu face nici o mișcare. Dumnezeu să te aibă în pază, spune, între timp îi foșnesc aripile și-mi mușcă delicat obrazul. Din moment ce eu nu mai pot, apoi fuge.

▫ *O femeie (88)* ▫

Există o femeie. S-a îndrăgostit de mine. Nu ne potrivim. Acest lucru uneori e deranjant, alteori nu. Când e deranjant, o urăsc, iar ea mă adoră insuportabil de strident. În asemenea situații are șoldurile groase și cochetează cu ele. In asemenea situații are buzele late și o mentalitate vulgară, curul îi este teșit, respirația acră. Tot ceea ce altă dată era agerime, acum e doar abilitate. Tot ceea ce altădată era un discernământ sensibil, acum e doar un simplu arivism, complexitatea comportamentală, profundele și multiplele nuanțe devin superficialitate, mirosul neplăcut al unui parfum scump și rar – să nu mă

ascund după deget – un miros de căcat, iar dezinvoltura amuzantă e acum un comportament de zurbagiu.

Umorul fin – cabotinaj. Drăgălășenia – o alintare pisicească. Exigența, brutalitate, veselia, bufonerie, indispoziția, îmbufnare, privirea însuflețită, neastâmpăr. Și așa mai departe, orice. Când nu mă deranjează, atunci eu: sunt mort după ea, gâfâi însuflețit, dacă o privesc mi se înmoaie genunchii, îmi transpiră palmele și simt că mi-a pus Dumnezeu mâna-n cap că o asemenea femeie mă onorează cu atenția, iar ea: suportă totul cu îngăduință. Are niște sâni ca o adolescentă răscoaptă. Șoldurile ei, asemenea cotului Dunării (înainte de hidrocentrală). Partea dintre coapse pârlește iarba. Pielea nu-i acoperită cu pete de bătrânețe, e decorativă. Buzele ei au o viață aparte, clocotesc, nu zmeură, nu fruct, ci gust și culoare (eleganță, foc, ca de obicei). Privirea-i provoacă furnicături. Nici vorbă ca mersul să-i fie crispat, dimpotrivă, e un zbor lin. În ziua de azi abia dacă mai sunt femei care să umble astfel. În urma pașilor ei renaște o întreagă lume, se înalță cartiere, alei, corsouri, esplanade, serate, saloane, terase, platouri, șampanii. Știe să stea atât de aproape de mine, de trupul meu, mai ales din spate, ca nimeni altcineva. Zăbovesc ore întregi în fața ferestrei, privesc luminile orașului, iar ea în spatele meu.

Își întrețese trupul între coastele mele. Durerea e finită, băiețelul meu, îmi șoptește. Dar e nevoie de urlet, necesse est. Să urli în gura mare. Nu-i un joc de teatru, e ordinea firească a lucrurilor. Ea te lovește, tu urli.

Ea te lovește, tu urli. Dacă nu urli, se pot ivi necazuri.

Nu numai pentru că în lipsa unor rezultate la strădaniile sale va fi dezamăgită și indispusă, stări care o pot împinge la „lucruri” neașteptate, dar și pentru că urletul camuflează durerea, se interpune între tine și

durere, or, ai nevoie de durere dacă vrei să ajungi cumva, indiferent cum, dincolo de nemărginirea finitului.

Aproape.

▫ *O femeie (89)* ▫

Există o femeie. Îmi vorbește despre bărbați. Schimbăm opinii. Acum despre un oarecare Jeno, un domn din cap până-n picioare, care-i specialist în aritmetica asigurărilor. Nu, nu, nu, nu știu! strigă și-și îngroapă fața în mâini. E atât de fragil totul, o placă de sticlă, astfel arată totul; când sunt aici, își arată pumnii mici și strânși, atunci viața-i frumoasă, zburd și sunt demnă de dragoste. E suficient să-mi privești chipul – și cel al lui Jeno, o întrerup hămăind – ca să te convingi că nu-mi mai încap în piele de bucurie, că până și universul se învârte mai bine.

Nici Jeno nu-și mai încape? Dă din mână a dispreț.

N-aș vrea să fiu în locul bietului Jeno. Visătoare, își trece degetele peste chipul meu, ce-i aia să fiu? Ești!

Apoi își mișcă din nou pumnii, își fixează privirea asupra degetelor strânse, vezi? doar nițel să se deplaseze mai încolo și deja. Dă din mâini a lehamite, sunt un căcat, o secătură căcăcioasă. Încerc să schimb conversația, dar fără nici un rezultat: mereu ajunge ca biata Țvetaieva, care-și plânge un iubit pe umărul celuilalt.

▫ *O femeie (90)* ▫

Există o femeie. Mă iubește. Mă urăște. Mă iubește. Mă urăște. Nici măcar nu-i femeie, e bărbat. Mă iubește. Mă urăște.

▫ *O femeie (91)* ▫

Există o femeie. Uneori nu ne vedem ani la rând. Vreau să spun că în timp ce mă spăl pe dinți trec pe neașteptate douăzeci și opt de ani.

Douășopt de ani nu-s de colea. Nici nu mi-ar ajunge viața să mă spăl de două ori pe dinți. Dar chipul nu i s-a schimbat, aceiași obraji rumeni de fetișcană, nici strălucirea ochilor nu i s-a schimbat, iar vocea îi este cea de odinioară. Deja și înainte de spălatul pe dinți am observat că-i predispusă la obezitate, acum acest lucru s-a înfăptuit, s-a concretizat, nu peste tot, doar șoldurile și curul. Ăsta-i cam mare. Nu-i grandios, adică nu-mi ia ochii, nu mă dă gata, nu mă lasă cu gura căscată. E mare, e neplăcut și supărător de mare. Au trecut douăzeci și opt de ani, orice s-ar spune. Cu câtva timp în urmă și-a rupt piciorul. A alunecat pe o gulie, în bucătărie. Ei poftim! Când îmi arată fotografia fiului nostru scot un țipăt scurt, e atât de frumos, are niște trăsături atât de distinse, buclele-i aurii se revarsă atât de angelic. Tadzio, un Tadzio veritabil, strig cu mândrie. In fiecare seară îi sărut piciorul șont, o fractură complicată, i s-a dislocat glezna, la fel ca și suedezului Brolin în timpul meciului cu echipa maghiară, înaintez de sus în jos, dar într-o oarecare măsură și invers. (O, acea eternă Donaueschingen, izvorul și originea, cred că-i destul de clar!) Cu Tadzio am nimerit în țintă. Mamă, da' înțelege o dată! strigase băiatul. Auzind asta s-a refugiat în bucătărie, n-a fost atentă unde calcă și gata, necazul s-a petrecut. Mamă, da' înțelege o dată, n-are nici o legătură! zbang! și glezna i s-a și dislocat. Îi rămânem alături, de Crăciun îi invităm prietenul, care, plin de tact, nu vine. Pe mine uneori mă preocupă problema moștenirii, ce și cum va fi, ce va fi în locul nepoților etcetera. În fiecare seară mă spăl pe dinți.

O femeie (92) vorbesc, mă ascultă cu atenție, își înclină capul într-o parte și nu mă pot decide dacă zâmbește sau

nu. Johann Wolfgang, îi șoptesc când își trece cu pudoare mâna prin părul meu.

Există o femeie. Mă iubește. Ce-i drept, nici n-ar fi în stare să mă urască. E incapabilă de ură. Desigur, asta nu-i nici pe departe totuna cu dragostea. Seamănă leit cu Goethe. Ca două picături de apă. Fruntea, părul, privirea, arcadele ochilor. Degeaba îi tot spun, nu crede. Nu-i dispusă să se uite la fotografia lui Goethe. De ce-ți este teamă? Nu răspunde, își strânge buzele, nu se uită niciunde. Ți-ar plăcea mai mult dacă ai semăna cu Kleist? Ridică din umeri. Mi-e teamă că pe Kleist nu-l prea cunoaște.

Abia dacă a auzit de el, doar așa, în treacăt. De cultă, nu-i cultă, deși știe multe lucruri. Este o ființă delicată și spirituală, care a trăit mult timp singură de-a lungul vieții, mai exact, s-a retras ca să rămână singură. Consacră mult timp meditației, acest lucru a cizelat-o. Abia dacă poate comenta aceste aspecte, dar asta nu-i limitează delicatețea. Care-ți sare imediat în ochi, cu toate că n-are o fire violentă. N-ar trebui să mă feresc de cuvântul înțelept, e înțeleaptă, e delicată și înțeleaptă. Știe să muncească foarte bine, muncește de secole întregi. Muncește ca o mașină. Mai degrabă ca un animal. O privesc de la distanță, gâfâie înfocată, broboane de transpirație pe fruntea-i lată. Dacă există un bărbat, mă iubește, cu amor mă iubește, asemenea unei femei. Am bănuit asta de mai mult timp, dar nu m-am gândit. M-am gândit mai puțin decât era de așteptat. Acum ar fi mai greu să descopăr cauza. Ieri am primit de la el următoarea scrisoare: „Dragule!

Îți scriu această scrisoare dintr-o cameră-cutie din Frankfurt. Cutie căreia acum îi spun: căminul meu.

Schachtel. Aici totul e Schachtel, inclusiv viața mea.

Ușa e încuiată, prin ferestre nu văd nimic, toate sunt acoperite de jaluzele dintr-un material plastic dezgustător,

îndărătul lor, calcane, Mainhattan, cum li se spune aici în glumă. Toată viața mea am fost un singuratic, dar niciodată n-am resimțit atât de intens singurătatea ca acum, nici faptul că sunt la cheremul altora. Sau doar un străin. Mă dezgustă orașul, e plin de oameni răi, îmbrăcați la patru ace. Aici se poate întâmpla orice, dar nu pot conta pe nimeni.

Știu că te va surprinde această scrisoare, poate și faptul că te tutuiesc, și pe mine mă surprinde, în sinea mea întotdeauna mă adresez cu dumneavoastră, întotdeauna. Acasă nu ți-aș fi scris niciodată această scrisoare, n-aș fi îndrăznit, erai mult prea aproape și, de fapt, întotdeauna eram cu tine, întotdeauna, nu „trebuia și nu se putea” să-ți scriu scrisori. Dar acum simt că nu mai rezist fără Tine. Vreau să-mi vorbești, să mi te adresezi cu vorbe adevărate, umane.

Fără această nouă distanță dintre noi n-aș fi recunoscut niciodată, nici măcar față de mine însumi, tot ce știu, am știut și voi ști, adică faptul că am nevoie de Tine, de ideile tale, de sentimentele tale, de prietenia ta. De ce n-am putea lucra împreună? Am adus cu mine fotografia ta, nu-i vie, nu vorbește, e doar o hârtie lucioasă pe care o mângâi inutil. In-u-til!

Te rog să consideri tot ce-ți scriu drept o spovedanie, această singurătate numai cu Tine o pot împărți, orice altă compasiune mă umilește. Știu că dintr-un anume motiv misterios, necunoscut mie, dar cât se poate de real, eu n-am dreptul la dragoste, pot să iubesc numai cu sufletul, trupul meu nu poate să cunoască, și nici nu cunoaște, ce este dragostea. Până acum m-am îndoit chiar și de faptul că sunt, pur și simplu, capabil să iubesc. Sunt capabil, sunt capabil, sunt capabil, sunt capabil. Tu ești singura ființă reală în viața mea. Unde aș putea să mă ascund de tine? Acum sunt fericit că am reușit să-ți spun asta, și, în sfârșit,

m-am eliberat, dar această libertate nu-mi dă nici un drept, iar pe tine nu te obligă la nimic. Dragule, fii generos, nu fi jenat și nici rezervat. Spun mai departe: te iubesc. Vezi, mi se poticnește stiloul, mi-a fost greu până și să scriu despre asta. Am așteptat zece ani.

Trebuie să știi, vreau să știi, nu te pot pierde.

Acum e noapte, dar știu că mâine am să expediez această scrisoare".

O citesc pentru a zecea oară. O știu pe dinafară, îmi tremură mâinile. Mi-e teamă și jubilez. Mâine nici n-o să-mi fie teamă și nici n-am să jubilez. Dar am să știu fiecare cuvânt din scrisoare. Pe dinafară, din cap, din memorie. Am s-o știu: pe de rost.

▫ *O femeie (94)* ▫

— Există o femeie. Mă iubește. Nu gâfâie niciodată. De ce nu? Ne e bine împreună, dar ea nu gâfâie. Acum asta mă deranjează cel mai tare pe lume, această liniște, această lipsă de gălăgie în care mă aud doar eu, miorlăitul dorului meu pân' la cer.

▫ *O femeie (95)* ▫

Există o femeie. Mă urăște. Mă iubește, cu toate că-i e frică de coada mea ca dracului de tămâie. Se sperie de ea, da! da! tremură ca varga, bate zgomotos din palme, țipă și sare pe masă, de parcă ar vedea un șoarece. Acest lucru e penibil mai ales atunci când avem musafiri și masa-i așternută, întotdeauna e foarte frumos pregătită, cu gust și ingeniozitate, uneori printre farfurii șerpuiește câte un lujer lung de dovleac, iar alteori un praz lung de un metru desparte tăblia mesei în două, ca o sabie. Dar pentru că de obicei cinăm cu prieteni de-ai noștri, sunt înțelegători. Așteaptă un timp, apoi văzând că nu-i de glumă, că a luat-o

razna, încep să-și adune catrafusele, ba mai mult, deseori îi iau și pe copiii noștri cu ei și pleacă să cineze la un restaurant din apropiere.

Când rămânem singuri, mă străduiesc s-o liniștesc, dar nu se liniștește decât atunci când șoarecele intră înapoi în gaură. Uneori se întâmplă însă să-i fie atât de frică, încât nici acest lucru n-o mai ajută. În tot cazul, până când se întorc musafirii, ciugulim câte ceva, să nu facem risipă. Dacă nu avem musafiri – iar noi nu trăim pe picior mare – atunci e mai puțină zarvă, numai că cinăm ceva mai târziu.

▫ *O femeie (96)* ▫

▫ *O femeie (97)* ▫

Există o femeie. Mă urăște. E cam nerușinată, atitudine pe care o accept, deși n-o încurajez. O las să mă pipăie în public. Își strecoară pe furiș tălpile-i goale peste gamba mea. Când are prilejul, își lipește jucăuș genunchiul între picioarele mele.

Sau mă mușcă de gât. Nu mă uit în ochii ei, o pipăi la rândul meu pe nevăzute, o mozolesc, o frământ. Flecărim, iată cuvântul adecvat. Nu se poate stăpâni; nu se mai poate stăpâni dacă sunt în apropierea ei pe o rază de cinci sute de metri. Aș prefera să trec peste detalii. Dacă o mângâi pe gât, îi explodează trupul.

Mă duce deseori cu mașina până la stația trenului interzonal, asta ca să ajung mai repede în oraș, iar dacă să-ntâmplă ca tocmai atunci să-i mângâi gâtul, ei bine, trage pe dreapta, nu există interdicție, și țuști, urgent între picioarele mele. De obicei are probleme cu fermoarul, astfel că trebuie s-o ajut, dar nici eu nu sunt mai breaz. Întotdeauna mă asigură cât de tare îi place să mă simtă, ca

să zicem așa, în gura ei, dar spune asta cu un aer ofensat. Cel puțin așa mi se pare mie.

Pe jos, aș ajunge mult mai repede la stația trenului.

Există o femeie. Mă iubește. Mă iubește din ce în ce mai puțin și mă dorește din ce în ce mai mult. Altădată, când o înghesuiam în perete, se deschidea de la sine. Acum nici măcar nu trebuie să mă mișc, pentru că mă și primește. Dacă mă întind după sare, tot în ea ajung. În tramvai, compostăm împreună biletul. Dacă inspir aer, trebuie să-l șterpelesc din gura ei. Într-una din zile, până și caninul i l-am găsit în gura mea. Sunt un șaman. Mă pot defini din ce în ce mai greu. Nu mai am nici măcar propria mea periuță de dinți.

O FEMEIE

după Péter Esterházy

Andreea Bănică. Norbert Bodo. Nicole Burlacu.
Alexandru Chinaris. Robert Danci. Blanca Doba.
Radu Dogaru. Denisse Moise. Alexandru Popa.
Dan Pughineanu. Irina Sibef. Cosmin Stanilă.
Maria Teișanu. Victor Tunsu. Eric Tutuianu.

concept și regie: Andrea Gavriliu